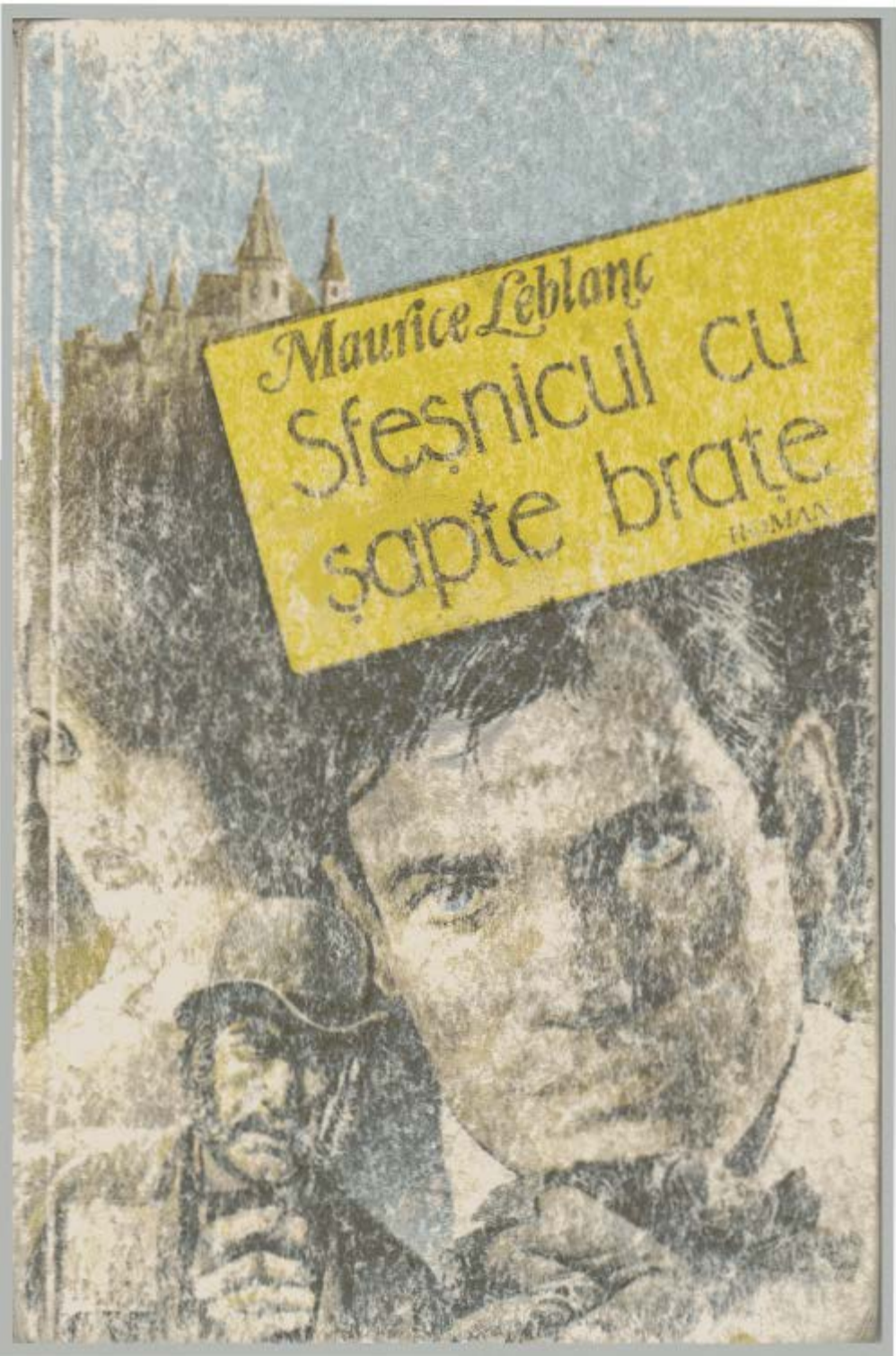
Maurice Leblanc
Șfeșnicul cu
șapte brațe
ROMAN

MAURICE LEBLANC

SFEȘNICUL CU ȘAPTE BRAȚE

Coperta : Valentin TANASE

ISBN 973-550-002-7

CONSPIRATORII

După ce stinse felinarul, Raoul d'Andrésy își lăsă bicicleta într-un șanț, în dosul unor mărăcini înalți. În clipa aceasta, ceasul din clopotnița bisericii din Beauville bătea ora trei.

În întunericul adînc al nopții, el o porni pe drumul de țară, care ducea la castelul Etigues și ajunse astfel la zidul domeniului. Aci așteptă puțin. Se auzea nechezat de cai. Urmă apoi un zgomot de roți pe caldarîmul curții, clinchenit de clopoței, apoi canaturile porții fură date larg în lături... și un brek trecu. Raoul de abia avu timp să audă niște voci bărbătești și să zărească țeava unei puști și trăsura se și îndepărtase pe șosea înspre Etretat.

— Hm ! E drept că vînatul pescărușilor, noaptea, e ceva atrăgător, dar stîncile unde îi poți căsăpi cu duiumul sînt departe... Poate că voi afla acum ce înseamnă această... vînătoare improvizată și de ce tot vin și se duc dumnealor.

Porni de-a lungul zidului, trecu de un colț și după ce ocoli și pe al doilea, se opri la al patruzecilea pas. Ținea două chei în mînă.

Cu una dintre ele deschise o portiță din zid, apoi urcă o scară cu parapetul căzut, tăiată în grosimea zidului uneia dintre aripile castelului.

Cea de-a doua cheie îi deschise o intrare secretă la nivelul primului etaj.

Își aprinse lampa de buzunar și, fără prea multe precauții, deoarece știa că personalul locuiește în cealaltă

parte a castelului, iar Clarissa d'Etigues, unica fiică a baronului, dormea la etajul al doilea, Raoul porni pe un coridor care ducea la un vast cabinet de lucru : aici ceruse Raoul, acum cîteva săptămîni, baronului mîna fiicei sale și aici i se răspunsese cu o explozie de mînie indignată, despre care păstra o amintire neplăcută.

O oglindă îi răsfrîngea figura palidă de adolescent.

El se apucă de lucru. În timpul întrevederii cu baronul, Raoul îl observase de cîteva ori că-și arunca ochii la un birou mare de mahon.

Spre acesta se îndreptă Raoul și în cîteva clipe reuși să-i deschidă toate sertarele și să găsească într-o crăpătură o scrisoare scrisă pe hîrtie foarte subțire și răsucită ca o țigară. N-avea semnătură, nici adresă.

La început nu înțelese, dar apoi înlăturînd cîteva fraze puse acolo numai să întunece sensul și conducîndu-se după anumite cuvinte mai semnificative, putu reconstitui cele ce urmează :

„Am găsit la Rouen urma dușmancei noastre și am publicat în ziare că un țăran de pe la Etretat a descoperit pe pămîntul lui un sfeșnic de aramă cu șapte brațe. Ea a expediat numaidecît unui birjar din Etretat o scrisoare s-o aștepte în gara Fécamp, la ora trei după amiază, în ziua de 12. Eu voi telegrafia birjarului că nu mai e nevoie de trăsură, iar în gara Fécamp o va aștepta cupeul dumitale, care o va aduce la noi.

Ne vom aduna cu toții ca s-o judecăm și s-o condamnăm fără milă.

Fiți prudenți. Organizați o vînătoare, pretext ca să fiți cu toții împreună. Voi sosi prin Havre, la ora patru după-amiază, cu doi dintre prietenii noștri.

Nu distruge scrisoarea, pe care mi-o vei înapoia."

Drace ! Viitorul meu socru, care se arată atît de evlavios, poftim în ce fel de afaceri necurate e amestecat ?

Lucrul pare foarte grav și mi se pare că-mi va fi ușor să-l am la cheremul meu.

Raoul își frecă mîinile. Se hotărî să se înapoieze la hanul unde se adăpostea, să se culce și să se întoarcă la

castel la timp, ca să descopere ce complotau baronul și prietenii lui și cine era „dușmanca" căreia voiau să-i facă de petrecanie.

Tînărul zări acum pe o masă o fotografie a Clarissei. O privi cu mare interes și duioșie. Era o fată de optsprezece ani, puțin mai tînără ca el, cu buze voluptuoase, cu ochii visători, o blondă cu fața vioaie, trandafirie și delicată.

Un gînd rău pe care nu reușea să și-l alunge punea stăpînire tot mai mult pe el. Clarissa era singură sus, în apartamentul ei izolat și, de două ori pînă acum, folosindu-se de cheile pe care ea însăși i le dăduse, se urcase la ea, la ora ceaiului.

De ce nu s-ar duce și acum ? Pînă la servitori nu putea ajunge nici un zgomot. Baronul nu era să se întoarcă decît de-abia după amiază.

Fără să mai dea ascultare unor zadarnice scrupule, el sui în grabă scara.

Șovăi puțin în fața ușii închise. Mai venise de două ori, este adevărat, dar ziua !

Mustrările de conștiință însă îi dispărură repede. Bătu încetișor.

— Clarissa, eu sînt !

Văzînd că nu i se răspunde, voia tocmai să se anunțe a doua oară cînd ușa se crăpă încet și tînăra fată își făcu apariția.

Raoul observă că era grozav de palidă și de înspăimîntată ; îi fu milă și fu cît pe aci să-și schimbe gîndul și să plece.

— Nu mi-o lua în nume de rău, Clarissa... N-am știut ce fac ! E de-ajuns un cuvînt al tău ca să plec !

Clarissa, însă, buimăcită, nu mai auzi vorbele lui. Ea făcu un semn nehotărît cu mîna, apoi se clătină pe picioare și... Roul o prinse în brațe aproape leșinată...

Se iubeau de trei luni, din ziua cînd se întîlniseră în Sud, unde Clarissa petrecuse cîtva timp la o prietenă de școală. Din primul moment se simțiseră uniți printr-o dragoste, care pentru el era să fie lucrul cel mai delicios

din lume, iar pentru ea începutul unei dulci robii din ce în ce mai devastatoare.

Întoarsă în Normandia, ea avu surpriza să zărească dimineața silueta fină a tînărului, ivindu-se călare sus pe zidul din fața ferestrelor ei. Se adăpostise într-un han la cîțiva kilometri, și venea în fiece zi cu bicicleta ca să se întîlnească astfel cu ea în preajma castelului.

Orfană de mamă, Clarissa nu se simțea fericită alături de tatăl ei, un om aspru și morocănos, de care fata se temea, făcînd un act de mare curaj să-l înfrunte.

Cînd Raoul, care nu-i fusese nici prezentat baronului, avu îndrăzneala să-i ceară mîna fiicei sale, baronul se înfurie atît de puternic pe tînărul pretendent, fără situație și fără legături în societate, încît l-ar fi lovit cu cravașa, dacă tînărul nu i-ar fi aruncat una dintre acele priviri cu care îmblînzitorii înfricoșează fiarele.

Întîlnirile cu tînăra fată continuară.

A doua zi dimineață, Clarissa, pretextînd că nu se simte bine, ceru să i se aducă prînzul în odaie. În acest timp Roul se ascundea într-o cameră învecinată. Stătură apoi toată vremea îmbrățișați, uniți prin amintirea sărutărilor și dragostei lor, copii încă amîndoi, cu tot păcatul ce-l săvîrșiseră.

Totuși Clarissa nu-și putu înfrînge plînsul.

El încercă s-o îmbărbăteze :

— Nu fi tristă, Clarissa mea. Viața e așa de frumoasă, la vîrsta aceasta și va fi și mai frumoasă, după ce vom fi înlăturat toate barierele. Nu plînge, te rog !

Ea își șterse lacrimile și încercă să zîmbească.

El rămase pe gînduri.

— Raoul dragă, la ce te mai poți gîndi acum ?

— La tatăl tău, răspunse el rîzînd, la baronul d'Etigues și la invitații lui. Cum să cred că oameni de vîrsta lor și-ar putea pierde timpul măcelărind niște biete păsărele nevinovate ? Mai degrabă au aerul că se joacă de-a conspiratorii ! Da, da, nu te uita așa la mine, Clarissa ! Marchizul de Roleville, Mathieu de la Vaupalière, contele Oscar de Bennetot, Roux d'Estiers și ceilalți, toți nobilii aceștia sînt niște veritabili conspiratori !

Ea ridică din umeri neîncrezătoare.

— Spui prostii, dragul meu!

— Nu, iubito! Nu mă gîndesc decît la dragostea noastră. Toate grijile și toată ambiția mea n-au decît un singur scop: să te cuceresc, iubito! Gîndește-te, dragă, ce-ar fi dacă tatăl tău ar fi arestat ca fiind conspirator, și condamnat la moarte, iar eu l-aș scăpa! Ar mai putea să-mi refuze mîna fiicei lui?

— Dar și așa, tu ai un nume! Raoul d'Andrésy!

— Nici măcar asta n-am! D'Andrésy era numele mamei, pe care ea l-a reluat cînd a rămas văduvă, din îndemnul familiei, care fusese indignată de căsătoria ei. Tatăl meu n-a fost decît un burghez, sărac ca Iov... un simplu profesor, și ce profesor! De gimnastică, de scrimă și de box!

— Atunci cum te cheamă cu adevărat?

— Arsène Lupin.

— Arsène Lupin?

— Da. Nu e un nume deloc strălucit și ar trebui să-l schimb, nu-i așa?

Clarissa arăta de-a dreptul îngrozită. Particula care dă aerul de noblețe numelui era prima condiție pe care trebuia s-o îndeplinească un ginere în fața baronului...

Ea murmură pe un ton de reproș:

— N-ar fi trebuit să-ți renegi tatăl. Nu e nici o rușine să fie cineva profesor.

El o sărută cu patimă, apoi începu să se miște vesel prin casă.

— Rîzi, draga mea, rîzi! exclamă el. Arsène Lupin sau Raoul d'Andrésy, ce importanță are! Lucrul principal e să izbutesc în viață. Și voi izbuti! Sînt pregătit! Mușchi de oțel și creier numărul unu! Stai, vrei să umblu în mîini? Să te țin în echilibru în vîrful degetelor? Sau poate vrei să-ți scot ceasul de la mînă fără să bagi de seamă? Sau poate să-ți spun pe dinafară versuri din Homer, în grecește, sau de Milton, în englezește? Doamne, viața e magnifică! Raoul d'Andrésy sau Arsène Lupin! Cele două fețe ale unei medalii! Pe care din ele o va lumina mai mult gloria, ori soarele vieții?

Dar deodată se opri. Îngenunche în fața copilei și-i vorbi cît se poate de serios :

— Iartă-mă ! Venind aici, am procedat cît se poate de rău... Dar nu e vina mea... Mi-e tare greu să-mi găsesc echilibrul... Binele, răul... amîndouă mă atrag. Tu trebuie să-mi vii în ajutor, Clarissa, să-mi găsesc calea și... te rog să mă ierți dacă o iau razna cînd și cînd.

Ea îi luă capul cu amîndouă mîinile și exclamă, atinsă de patimă :

— N-am ce-ți ierta, dragule. Sînt fericită. Mă vei face să sufăr mult, sînt sigură, și primesc dinainte și cu resemnare durerile pe care mi le vei pricinui. Ia fotografia mea. Caută să te porți așa încît să nu roșești uitîndu-te la ea... Cît despre mine, eu voi rămîne totdeauna ceea ce sînt astăzi : amanta și soția ta. Te iubesc, Raoul !

Planul lui Raoul — să-i lăsăm deocamdată la o parte numele Arséne Lupin, de vreme ce în acea epocă, nebănuind viitorul, el însuși îl repudia — planul lui, zic, era cît se poate de simplu.

Printre arborii livezii, în stînga castelului, și lipit de el, se afla un turn puțin înalt și asediat de iederă. Raoul era sigur că întîlnirea baronului cu prietenii, despre care aflase, avea să se consume după-amiază la patru, în marea sală din turn, unde baronul obișnuia să-și primească și fermierii. Și Raoul observase că turnul avea mai sus o crestătură — fostă fereastră probabil — ce da înspre cîmp. Ieșind din castel, se cățără pe iederă și pătrunse în acel loc, care, dată fiind grosimea zidului, ca un meterez, era destul de adîncă pentru a-i îngădui să pătrundă bine acolo. Astfel așezat la cinci metri înălțime de la pămînt, cu capul ascuns de frunziș, nu putea fi văzut ; în schimb, el supraveghea toată sala, încăperea mare în care se aflau o masă, o bancă și vreo douăzeci de scaune.

După vreo patruzeci de minute, intră baronul cu unul dintre prieteni. Raoul intuise bine cum ședeau lucrurile.

Baronul Godefroy d'Etigues era înzestrat cu musculatura unui luptător de bîlci și cu o față în culoarea că-

rămizii, înconjurată de o barbă roșie. Însoțitorul lui, care îi era văr și pe care Raoul îl cunoștea din vedere, Oscar de Bennetot, avea aceeași înfățișare de boiernaș normand, dar mai bădărănoasă și mai greoaie. În clipa aceasta amîndoi păreau cuprinși de agitație.

— Repede, spuse baronul. La Vaupalière, Roleville și d'Ausppegard trebuie să pice dintr-o clipă într-alta. La patru o să vină prin livadă Beaumagnan cu prințul d'Arcole și de Brie. Le-am lăsat poarta deschisă... Și după aceea... va veni și ea... dacă avem fericirea să cadă în cursă.

— Mă-ndoiesc ! murmură Bennetot.

— De ce ? Și-a comandat un cupeu ; cupeul va fi acolo și ea va urca în el. D'Ormoni o va aduce încoace. Pe drumul Quatre chemins, Roux d'Estiers va sări în cupeu și, avînd-o de acum în puterea lui, o va lega cobză.

— Și-ți închipui că vei reuși să le smulgi o condamnare ?

— Beaumagnan cere asta cu stăruință. Îl putem refuza ?

— Ah ! exclamă Bennetot. Omul ăsta o să ne piardă pe toți.

Baronul d'Etiguies ridică din umeri.

— Ai pregătit totul ?

— Da, ambele bărci pe plajă, sub Scara Duhovnicului. Cea mai mică e găurită în fund și o să se scufunde la cîteva minute după ce va fi mînată în larg. La vreo zece.

— I-ai pus și un bolovan ?

— Da, un bolovan mare, pe care-l vom lega de barcă cu o frînghie.

Tăcură amîndoi.

Nici un cuvînt din cele spuse nu-i scăpase lui Raoul.

Ceilalți trei invitați sosiră împreună.

Raoul îi zărise adesea venind la castel.

La ora patru sosiră încă doi oaspeți.

Unul în vîrstă, cu înfățișare de militar, strîns în redingotă și cu un cioc à la Napoleon al III-lea.

Toată lumea se sculă ca să le iasă înainte, mai ales celuilalt, pe care Raoul îl socoti numaidecît că e autorul scrisorii nesemnate ; pe el îl aștepta baronul și pe el îl pomenise cu numele de Beaumagnan. O figură autoritară, fața rasă, suptă, ochi negri pătrunzători, plini de pasiune, avînd ceva sever și de ascet în felul său ca și în îmbrăcămintea pe care o folosea.

Stăpîn pe el, cu o voce fermă el rugă pe toți să-și reia locurile, scuză pe contele de Brie, care nu putuse să vie, apoi prezentă pe însoțitorul lui :

— Prințul d'Arcole... Mărturia lui ne este necesară deoarece de două ori în anul 1870 a întîlnit-o pe creatura asta infernală care ne amenință.

Prințul luă loc printre invitați, pe cînd Beaumagnan îl trăgea la o parte pe Godefroy d'Etigues. Baronul îi predă un plic, în care se afla probabil scrisoarea compromițătoare. Apoi mai avură un schimb puțin cam viu de cuvinte, pe care Beaumagnan îl întrerupse scurt cu un gest autoritar. După aceea se duse de se așeză pe un scaun, cel mai depărtat. Dar înainte de a se așeza, ținu să exprime :

— Pieteni, știți cît e de gravă ora prezentă pentru noi. Proiectele noastre se împiedică de cîtva timp de îndrăzneala și dușmănia neînduplecată a unei femei care, știind anumite lucrui, intrenționează să dezlege taina pe care noi sîntem pe punctul de a o descoperi. Dacă reușește înaintea noastră, atunci zadarnice au fost străduințele noastre. Ori ea ori noi — nu e loc pentru noi și ea în afacerea asta.

După ce rosti aceste cuvinte se așeză în spatele celorlalți, parcă ar fi voit să nu fie văzut.

Și minutele se scurgeau. Era o tăcere totală ca înaintea unei furtuni.

Atenția tuturor era încordată, încercînd să perceapă cele mai slabe zgomote din depărtare. Erau obsedați toți de capturarea acelei femei. Așteptau cu nerăbdare s-o aibă în puterea lor și să dea ochi cu marea lor dușmancă.

Baronul d'Etiguese făcu un semn. Începuse să se audă tropotul îndepărtat al pașilor unor cai.

— E cupeul meu ! îl identifică după auz.

Da, dar dușmanca se află oare în el ?

Baronul se îndreptă spre ușă. Zgomotul se apropia. Trăsura părăsise șoseaua și apucase pe drumul dintre lanuri. Apoi, firesc, se ivi la poartă. Vizitiul făcu un semn cu biciul și baronul exclamă :

— Victorie ! Au pus mîna pe ea !

Cupeul se opri : D'Ormont, care se afla pe capră, sări jos. Roux d'Estiers deschise portiera și ieși din cupeu. Ajutați de baron, apucaseră pe femeia din trăsură, care avea mîinile și picioarele legate, iar capul îl avea acoperit cu un văl. O transportară pe banca ce se afla în mijlocul sălii.

— Scoateți-i vălul și putem să-i desfacem și frînghiile, spuse baronul El singur se apucase să le deznoade.

D'Ormont îi dete la o parte vălul și-i descoperi fața.

Toți asistenții scăpară o excalamție de uimire — și Raoul din postul lui de sus abia și-o putu stăpîni — căci femeia pe care o vedeau era în toată splendoarea tinereții și a frumuseții — o lumină dumnezeiască întrupată.

Dar un strigăt se desluși din murmure. Prințul d'Arcole înaintase în primul rînd și începu să bîiguie cu fața contractată și ochii holbați :

— Ea e ! O recunosc ! Ah, ce lucru grozav !

— Ce e ? întrebă baronul. Ce s-a întîmplat ?

Și d'Arcole pronunță o frază fără înțeles ?

— Doamnę, *are aceeași vîrstă ca acum optzeci de ani !*

Femeia ședea calmă, impasibilă, cu capul drept, cu pumnii strînși pe genunchi.

Fața îi era de o frumusețe răvășitoare, cu linii de o puritate fără seamăn și însuflețite apoi de o expresie de nefăgăduită superioritate, chiar în momentul acela de spaimă.

Era îmbrăcată simplu ; sub mantaua de voiaj, pe care o lăsase să-i cadă de pe umeri, avea o rochie de lînă cenușie, care se mula pe talia minunată și umeri.

Observa cu băgare de seamă pe cei care o înconjurau, mai de aproape, încercînd să-i identifice și pe cei care se aflau în penumbră. În cele din urmă rosti :

— Ce doriți de la mine ? Nu cunosc pe nici unul dintre dumneavoastră. De ce m-ați adus aici ?

— Pentru că ești dușmanca noastră, îi declară Godefroy d'Etigues.

Ea dădu din cap :

— Dușmanca voastră ? Trebuie să fie o neînțelegere. Sînteți siguri că nu vă înșelați ? Eu sînt doamna Pellegrini.

— Nu ești doamna Pellegrini.

— Vă încredințez...

— Nu, repetă baronul Godefroy cu voce răgușită, scos din fire .

Și el adăugă aceste cuvinte tot atît de uluitoare ca și cuvintele prințului d'Arcole :

— *Pellegrini a fost unul din numele sub care se ascundea în secolul al XVIII-lea omul a cărui fiică pretinzi că ești.*

— Și cum susțineți că mă numesc ?

— *Josephine Balsamo, contesă de Cagliostro.*

JOSEPHINE BALSAMO, NĂSCUTĂ ÎN 1788...

Cagliostro ! Extraordinarul personaj care a intrigat atît de mult Europa și a agitat atît de profund curtea Franței sub domnia lui Ludovic al XVI-lea ! Scandalul cu colierul reginei Maria Antoaneta !...

Un om bizar, enigmatic, avînd geniul intrigii, un om care dispunea de o adevărată forță de dominație, și asupra căruia nu s-a făcut niciodată deplină lumină...

Şarlatan ? Cine ştie ? ! E drept oare să fie tratat drept şarlatan sau nebun acela în care renasc amintirile existenţei lui trecute, care exploatează o putere pe care noi o numim supranaturală, pe care însă vom ajunge poate în curînd s-o dominăm şi s-o cunoaştem ?

Pe cînd Raoul d'Andrésy, din ascunzătoarea lui, privea sceptic, ba poate chiar rîdea în sine de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, ceilalţi păreau că primesc fără şovăială, ca realităţi indiscutabile, afirmaţiile cele mai extravagante.

Godefroy d'Estigues care, singur dintre toţi, rămăsese în picioare, se aplecă spre tînăra femeie şi-i spuse :

— E adevărat că numele Cagliostro este numele dumitale, nu-i aşa ?

Ea rămase pe gînduri. S-ar fi zis că stătea să caute întru apărarea ei răspunsul cel mai favorabil şi că voia, înainte să intre în luptă, să-şi dea seama de armele pe care le stăpînea duşmanul.

Ea răspunse deci, în aceeaşi notă de seninătate :

— Nimic nu mă obligă să vă răspund şi nici voi n-aveţi dreptul să mă interogaţi. Totuşi, de ce aş nega că cu toate că în actul meu de naştere mă numesc Josephine Pellegrini, mi-a plăcut să-mi spun Josephine Balsamo, contesă de Cagliostro, aceste două nume, Cagliostro şi Pellegrini, completînd personalitatea, care m-a interesat totdeauna atît de mult, a lui Joseph Balsamo.

— A cărui urmaşă imediată susţii că nu eşti, cu toate că astfel contrazici unele declaraţii pe care le-ai făcut mai demult, nu-i aşa ? stărui baronul.

Ea ridică din umeri şi tăcu.

— Nu voi socoti această tăcere nici ca o mărturisire sau tăgadă, reluă Godefroy d'Etigues, întorcîndu-se spre prietenii lui. E nevoie să recapitulez faptele. Ele sînt rezumate cît se poate de scurt în memoriul pe care-l voi citi.

Şi începu să citească răspicat aceste cîteva pagini, pe care Raoul era sigur că le scrisese de Beaumagnan.

„La începutul lunii martie 1870, adică patru luni înainte de războiul între Franţa şi Prusia, din mulţimea

de străini care se abătuse asupra Parisului, nimeni nu atrăgea atît atenția cum o atrăgea contesa de Gagliostro. Frumoasă și elegantă, aruncînd banii cu amîndouă mîinile, aproape totdeauna singură sau însoțită de un tînăr pe care-l prezenta drept fratele ei, peste tot unde trecea, în toate saloanele care se deschiseseră înaintea ei, ea fu obiectul celei mai mari curiozități. În primul rînd, numele ei intriga, apoi felul în adevăr impresionant pe care-l avea, de a se asemui cu faimosul Cagliostro, prin alura ei misterioasă, prin oarecare tămăduiri miraculoase, prin anume răspunsuri pe care le dădea oamenilor care o consultau asupra trecutului sau viitorului. Romanul lui Alexandre Dumas îl adusese la modă pe Joseph Balsamo, zis și conte de Cagliostro. Întrebuințînd aceleași procedee, încă și mai îndrăznețe, ea se lăuda că ar fi fiica lui Cagliostro, afirmînd că știe taina veșnicei frumuseți. Ea povestea, zîmbind, de anume întîlniri sau evenimente la care fusese martoră pe vremea domniei lui Napoleon I.

Prestigiul ei era așa de mare, încît și porțile Tuileriilor i se deschiseseră înainte și ea apăru la curtea lui Napoleon al III-lea. Se vorbea chiar de ședințele intime la care împărăteasa Eugenia aduna în jurul contesei pe prietenii ei cei mai apropiați. Un număr clandestin al ziarului umoristic *Charivari* — care de altfel a fost confiscat imediat — ne povestește o ședință la care asistase și un colaborator ocazional al lui. Reproduc acest pasaj :

«Are ceva din Gioconda. *O expresie care nu se schimbă mult, dar care nu prea poate fi definită, care este în același timp și duioasă și ingenuă, dar și crudă și perversă. Are atîta experiență în privire și amărăciune în invariabilul ei surîs, încît ai fi înclinat să-i dai cei optzeci de ani pe care susține că-i are. În clipele acestea își scoate din buzunar o mică oglindă de aur, picură pe ea două picături dintr-o sticluță ; o șterge, apoi se privește cu atenție. Și numaidecît o vezi iarăși înfloritoare de tinerețe și frumusețe adorabilă.*

Am întrebat-o ce-i cu oglinda și ne-a răspuns :

A fost a lui Cagliostro. Pentru acei care se uită cu încredere în ea, timpul se oprește din mers. Iată, data e

gravată pe ramă, 1783, și e urmată de patru rînduri, în care sînt enumerate cele patru mari enigme:

Enigme pe care el își propusese să le descifreze și pe care le auzise formulate chiar din gura reginei Maria Antoaneta. Mi s-a povestit că el susținea că acela care ar dezlega aceste taine va fi regele regilor.

Am putea să le știm și noi? o întrebă cineva.

De ce nu? Să afli de ele nu înseamnă să le și descifrezi, și nici măcar Cagliostro nu a apucat să le limpezească. Nu vă pot deci da decît o enumerare de titluri. Iată lista lor [1]*:*

În robore fortuna.
Lespedea regilor Boemiei.
Averea regilor Franței.
Sfeșnicul cu șapte brațe.

Ea vorbi apoi cu fiecare din noi și ne spune o mulțime de lucruri care ne uimiră peste măsură.

Dar asta n-a fost nimic pe lîngă cele ce au urmat. Împărăteasa, care nu i-a pus nici o întrebare cu privire la ceea ce ar fi putut-o interesa pe ea personal, o rugă totuși să dea oarecare indicații asupra viitorului.

Majestatea voastră să aibă bunăvoința de a aburi puțin aici, îi spuse contesa, întinzîndu-i oglinda.

Și după ce examină aburul pe care răsuflarea reginei îl lăsase pe oglindă, ea murmură:

Văd lucruri extrem de frumoase... un război mare, chiar în vara asta... victorie... reîntoarcerea trupelor sub arcul de triumf... Împăratul este aclamat... Prințul imperial...»

— Acesta este, reluă Godefroy d'Etigues, documentul care ne-a fost comunicat. Cine e această femeie? Cine era acea aventurieră ale cărei proziceri, influen-

[1] Prima taină a fost explicată de o fată tînără, iar cele două următoare chiar de Arsène Lupin, în alte volume ale domnului Maurice Leblanc. Cea de a patra va fi dezlegată în volumul acesta.

ținд asupra minții destul de șubrede a nenorocitei suverane, au ajutat să dezlănțuie catastrofa din 1870? Cineva (același număr din *Charivari* o spune) întrebînd-o odată:

— Ești fiica lui Cagliostro, fie! Dar cine ți-e mama?

— Mamă? răspunse ea. Caută sus de tot printre contemporanele lui Cagliostro... Chiar cel mai sus... Da, așa e... E chiar Josephine de Beauharnais, viitoarea soție a lui Bonaparte, viitoarea împărăteasă...

Poliția lui Napoleon al III-lea n-a putut rămîne indiferentă. La sfîrșitul lunii iunie, înaintă un raport, stabilit de unul dintre cei mai buni agenți ai ei. Am să vi-l citesc:

„Pașapoartele italiene ale doamnei, scria agentul, sînt făcute pe numele Josephine Pellegrini-Balsamo, contesă de Cagliostro, născută la Palermo, în 29 iulie 1788. Transportîndu-mă la Palermo, am reușit să descopăr registre vechi ale parohiei Montarana, și într-unul dintre ele, la data de 29 iulie 1788, am găsit declarația de naștere a Josephinei Balsamo, fiica lui Joseph Balsamo și a Josephinei de la P... supusa regelui Franței.

Să fie vorba de Josephine Tascher de la Pagerie, numele soției divorțate a vicontelui de Beauharnais, și viitoarea soție a generalului Bonaparte? Am căutat să deslușesc lucrurile și, în urma unor cercetări migăloase, am aflat, din scrisorile unui locotenent din Paris, că numitul Cagliostro fusese în 1788, pe punctul de a fi arestat. Cu toate că fusese expulzat din Franța. Cagliostro locuia sub numele de Pellegrini într-un hotel mic la Fontainebleau, unde primea la el în fiece zi o doamnă înaltă și zveltă. Pe vremea aceea însăși Josephine Beauharnais locuia la Fontainebleau. Ea era înaltă și zveltă. În ajunul zilei fixate pentru arestarea lui, Cagliostro a dispărut. A doua zi, a plecat pe neașteptate și Josephine de Beauharnais. După o lună copilul se născu la Palermo.

Coincidențele acestea sînt impresionante. Dar ele capătă și mai mult preț cînd știm încă două fapte. După optsprezece ani, împărăteasa Josephine introduce la

Malmaison pe o tînără fată, pe care o trece drept fina ei, și care cîștigă dragostea împăratului într-atita, încît Napoleon se joacă cu ea cum te joci cu un copil. Care e numele ei ?

Josephine sau mai degrabă Josine.

Căderea imperiului. Țarul Alexandru o ia pe Josine și o trimite în Rusia. Ce titlu își ia ? Contesa de Cagliostro.

Baronul d'Estigues se opri o clipă pentru a scoate mai în evidență cuvintele. Fusese ascultat cu o atenție încordată.

Femeia însă rămase indiferentă ; ochii ei frumoși continuau să surîdă enigmatic.

Prințul d'Arcole se ridică și articulă grav :

— Nu cred în minuni și totuși ceea ce spun este afirmarea unei minuni. Dar adevărul mă obligă să declar pe onoarea mea de soldat că femeia aceasta este aceeași femeie pe care am salutat-o în gara Modana, acum douăzeci și doi de ani.

— V-ați aplecat atunci, domnule, spre mîna exilatei, completă puțin ironic Josephine Balsamo, i-ați sărutat-o mai mult decît se cuvenea și i-ați spus : „Sper, doamnă, că clipele pe care am avut plăcerea să le petrec lîngă dumneata se vor mai întoarce. În ceea ce mă privește nu le voi uita niciodată. Și ați repetat, subliniind cu un patos deosebit : Niciodată nu vă voi uita, doamnă, ați înțeles, niciodată..."

Stingherit, prințul d'Arcole se roși în obraz ;

— Am uitat, doamnă. Căci chiar dacă amintirea acestei prime întîlniri a fost plăcută, amintirea celei de a doua a șters-o.

— Și cînd a fost mă rog această revedere, domnule ?

— La începutul anului următor, la Versailles, unde am întovărășit pe plenipotențiarii francezi, însărcinați să trateze pacea după dezastru. V-am zărit într-o cafenea, șezînd la o masă, bînd și rîzînd cu grade superioare germane, din care unul era ofițerul de ordonanță al lui Bismarck. Atunci am înțeles rolul dumneavoastră la Tuileries și a cui emisară erați !

Raoul d'Andrésy nu se putea dumiri îndeajuns. Scena i se părea că face parte dintr-un roman de ficțiune, sau mai degrabă din vreo melodramă fantastică și enigmatică, iar conjuraţii și ei se situaseră în afară de orice realitate, conjuraţii aceia care ascultau toate enormităţile ce se rosteau, ca și cum ar fi fost fapte indiscutabile.

Față de ei, de altfel atitudinea contesei de Cagliostro părea și mai ciudată. De ce păstra acel mutism care, la urma urmelor, însemna întrucitva o confirmare, ba chiar o mărturisire ?

— Acesta a fost trecutul, reînnodă discuţia baronul d'Etigues. Nu voi insista asupra episoadelor intermediare care-l leagă de prezent. Deși se ţinea în umbră, Josephine de Balsamo, contesă de Cagliostro, a fost amestecată în toate evenimentele nefaste ţării noastre. N-aveţi nimic de zis, nici o observaţie de făcut asupra acestor puncte, doamnă ?

— Ba da, răspunse ea.

— Atunci, vorbiţi !

Tînăra femeie începu cu aceeași intonaţie cam batjocoritoare :

— Aș vrea să știu, pentru că se pare că vreţi să mă judecaţi, instituindu-vă într-un fel de tribunal ca din evul mediu, dacă dumneavoastră însivă puneţi vreun mare preţ pe dovezile pe care le-aţi adunat în sarcina mea ? Atunci ar trebui să mă condamnaţi să fiu arsă de vie ca vrăjitoare, spioană etc., crime pe care Sfînta Inchiziţie nu le iertă niciodată.

— Nu, răspunse Godefroy d'Etigues. Diversele aventuri n-au fost rememorate decît ca să dea despre dumneata o imagine cît mai limpede posibilă.

— Vă mulţumiţi cu puţin lucru. Și ce legătură vedeţi între aceste diverse aventuri ?

— Sînt trei feluri de legături. Mai întîi, mărturia tuturor persoanelor care v-au recunoscut și mulţumită cărora vi se poate găsi urma, pas cu pas, pînă în timpurile cele mai îndepărtate. Apoi chiar mărturisirea dumneavoastră.

— Care mărturisire ?

— Ați repetat prințului d'Arcole chiar termenii conversației pe care ați avut-o cu el în gara Modana, acum un sfert de veac.

— Foarte bine. Și pe urmă ?

— Și pe urmă, iată aici trei portrete care vă prezintă cîteșitrele, nu-i așa ?

Ea le privi și declară :

— Da. Toate trei sînt reproduceri fidele ale mele.

— Ei bine, zise Godefroy d'Etigues, primul este o miniatură — pictată în 1816 la Moscova și o reprezintă pe Josine, contesa de Cagliostro. Cel de al doilea, fotografia aceasta, datează din 1870. Ultimul a fost făcut de curînd la Paris. Toate trei poartă iscălitura dumitale. Aceeași iscălitură. Aceeași parafă.

— Ce dovedește lucrul acesta ?

— Dovedește că aceeași femeie...

— Că aceeași femeie, îl întrerupse ea, și-a păstrat în 1892 aceeași față din 1816 și din 1870. Deci, pe rug cu ea !

Ea avu un gest de nerăbdare.

— Dar, domnilor, să isprăvim cu comedia asta ! Ce vină îmi puneți în circă ? De ce m-ați adus aici ?

— V-am adus aici, doamnă, ca să ne dați socoteală de crimele pe care le-ați săvîrșit !

— Ce crime ?

— Eram doisprezece prieteni care urmăream același scop. Nu mai sîntem decît nouă. Ceilalți au murit, asasinați de dumneata.

Lui Raoul d'Andrésy i se păru că o umbră se așterne peste surîsul Giocondei. Dar numai o clipă.

Vinovată sau nu, altă femeie s-ar fi revoltat. Ea însă tăcea și nu se putea pricepe dacă tăcea din cinism sau din nevinovăție.

Prietenii baronului păreau stane de piatră, cu fețele încruntate și contractate.

În mijlocul celei mai mari tăceri, Godefroy d'Etigues dădu glas actului de acuzare, sau mai degrabă celor trei

acte de acuzare gravă. O făcu cu voce tăioasă, cum procedase și pînă acum, fără amănunte inutile, fără să-și moduleze vocea, cum se citește un proces-verbal.

— Acum optsprezece luni, Denis Saint-Hebert, cel mai tînăr dintre noi, vîna pe domeniile lui în împrejurimile orașului Havre. Spre seară, el își luă pușca și plecă — după cum se spune — să admire apusul soarelui ce se scufunda în mare, de pe vîrful unei stînci. Nu se mai întoarse. A doua zi, cadavrul lui fu zărit la picioarele stîncilor izbite de valurile mării. Sinucidere? Accident?

În iunie viitor am suferit alt doliu, în condiții identice. Georges d'Isneauval, care se dusese dis-de-dimineață să vîneze pe malul mări, a căzut atît de rău pe faleza de la Dieppe încît și-a zdrobit capul de stînci și a rămas locului fără suflare. După două ore niște pescari au dat de el. Murise. A lăsat o văduvă și două fetițe mici.

Și de data aceasta e vorba de accident, nu-i așa? Da, așa să creadă văduva lui, cei doi orfani, familia... Dar noi? Este oare posibil că din întîmplare moartea să se fi abătut a doua oară asupra micului nostru grup? Doisprezece prieteni se întovărășesc ca să descopere o mare taină. Doi dintre ei sînt loviți. Nu trebuie mai degrabă să presupunem o mașinație criminală?

Prințul d'Arcole a fost acela care ne-a deschis ochii și ne-a pus pe drumul cel bun. Prințul d'Arcole știa că noi nu eram singurii care aflasem de existența acestui mare secret. El știa că în cursul unei ședințe la împărăteasa Eugenia se vorbise de lista celor patru enigme pe care Cagliostro o lăsase urmașilor săi și că una dintre ele se numea — ca și aceea care ne interesează pe noi — enigma sfeșnicului cu șapte brațe. În consecință, nu trebuie să căutăm pe vinovat printre aceia cărora fusese posibil să li se fi transmis enigma?

În cincisprezece zile ancheta noastră a avut succes. Într-o casă dintr-o stradă lăturalnică a Parisului, locuia o doamnă Pellegrini, care trăia foarte retrasă și de multe ori dispărea luni întregi. De o mare frumusețe, dar foarte decentă în ținută, părînd că dorește să treacă neobservată, frecventa, sub numele de contesa de Cagliostro,

cercuri în care vizitatorii se ocupau de farmece, ocultism, spiritism și leturghii negre.

Ne-am procurat fotografia ei — aceasta — și am trimis-o prințului d'Ancole, care pe vremea aceea călătorea în Spania. El recunoscu cu surprindere pe femeia pe care o văzuse odinioară.

Ne-am interesat de călătoriile ei. În ziua morții lui Saint Hebert în împrejurimile orașului Havre, ea a vizitat acest oraș. A fost în trecere prin Dieppe cînd Georges d'Isneauval și-a pierdut viața la picioarele falezei!

Am întrebat familiile lor. Văduva lui Georges d'Isneauval mi-a împărtășit că bărbatul ei avusese în ultimul timp o legătură cu o femeie care, credea ea, îl făcuse mult să sufere. Pe de altă parte, în hîrtiile lui Saint Hebert se găsise mărturisirea redactată pe care o păstrează mama lui și din care am aflat că prietenul nostru, avînd neprevederea să noteze toate cele douăsprezece nume ale noastre și cîteva indicații cu privire la sfeșnicul cu șapte brațe pe un carnet, acesta îi fusese furat de o femeie.

Nu mai încăpea nici o îndoială. Stăpînă pe o parte din secretele noastre și dorind să afle și mai mult, aceeași femeie pe care o iubise Saint Hebert se făcuse iubită și de Georges d'Isneauval. Apoi, după ce a aflat tot ce a dorit, de teamă ca ei să n-o denunțe prietenilor, îi omoară pe amîndoi. Femeia aceea se află acum în fața noastră.

Godefroy d'Etigues făcu o nouă pauză. Tăcerea devenise penibilă și apăsătoare, încît judecătorii păreau înmărmuriți în această atmosferă dominată de groază. Singură, contesa de Cagliostro continua să aibă același aer distrat, parcă nu ei i se prezenta rechizitorul.

Întins în ascunzătoarea lui, Raoul d'Andrésy admira frumusețea fermecătoare și voluptuoasă a tinerei femei și, în același timp, avea un sentiment foarte neplăcut văzînd cîte dovezi se adunau împotriva ei.

— Să vă mai vorbesc și de cea de a treia crimă? întrebă baronul.

Ea răspunse cu o voce obosită :

— Dacă-ți face plăcere. Nu înțeleg nimic din cele ce-ai spus. Mi-ai vorbit de oameni cărora nu le cunoșteam nici măcar numele. Așa că, o crimă în plus ori în minus...

— Nu i-ai cunoscut pe Saint Herbert și pe d'Isneauval ?

Ea ridică din umeri fără să răspundă.

Godefroy d'Etigues se aplecă spre tînăra femeie spunîndu-i cu vocea joasă și răspicată :

— Dar pe Beaumagnan ?

Ea ridică spre baronul Godefroy niște ochi nevinovați.

— Beaumagnan ?

— Da, cel de al treilea dintre prietenii noștri pe care l-ai asasinat ? Nu e mult de atunci... doar cîteva săptămîni... A sfîrșit otrăvit... Nici pe el nu l-ai cunoscut, cu siguranță...

TRIBUNALUL ÎNCHIZITORIAL

Ce înseamnă acuzația aceasta ? Raoul îl privi pe Beaumagnan. El se sculase și tiptil venise să se așeze alături de Josephine Balsamo. Aceasta, întoarsă spre baron, nu-l observă.

Raoul înțelese de ce Beaumagnan se ascunsese pînă acum și ce cursă periculoasă îi întindeau tinerei femei. Dacă cu adevărat ea voise să-l otrăvească pe Beaumagnan și dacă îl credea chiar mort, cît de înspăimîntată ar fi trebuit să fie, văzîndu-l viu și gata s-o acuze ! Dacă, dimpotrivă, ea nu se va înfricoșa și dacă îi era tot atît de străin ca și ceilalți doi, ce dovadă palpabilă ar mai fi avut împotriva ei ? !

Raoul simțea că i se strînge inima. Dorea cu atîta ardoare, și nu înțelegea pentru ce, ca femeia să dejoace complotul, încît își frămînta capul cum să-i dea un semn. Dar baronul d'Etigues nu-și slăbea prada și continuă să-și hăituiască victima.

— Nu-ți aduci aminte nici de crima aceasta, nu-i așa ?

Ea încruntă din sprîncene, arătînd pentru a doua oară oarecare nerăbdare, și tăcu.

— Poate că nici nu l-ai cunoscut pe Beaumagnan ? întrebă iar baronul.

Ea nu răspunse. Se uită la Godefroy d'Etigues apoi își mută privirea asupra lui Vaupalière și Bennetot și, în cele din urmă își întoarse ochii în direcția în care se afla Beaumagnan.

În aceeași clipă făcu un gest de groază. Întinse mîinile parcă ar fi voit să respingă o vedenie ce o tortura, apoi bîigui :

— Beaumagnan... Beaumagnan...

Era oare o mărturisire ? Fusese învinsă în sfîrșit și avea să-și recunoască crimele ?

Beaumagnan aștepta. O bucurie plină de cruzime îl transfigurase. Zadarnică speranță ! Revenindu-și, ea ridică încet capul.

— M-ai speriat, Beaumagnan, căci am citit în ziare vestea morții dumitale. Dar de ce au voit să mă înșele prietenii dumitale ?

— Nu te mai preface ! strigă Beaumagnan furios. Totul e minciună la dumneata ! Ești fățarnică, josnică ; trădarea, viciul în persoană ! Tot ceea ce e infam și respingător în lume se ascunde sub surîsul dumitale ! Ah, surîsul acesta ! Ce mască de mișelie ! Aș vrea să ți-o pot smulge cu cleștii înroșiți în foc !

Impresia pe care Raoul o avusese de la început, că asista la o scenă din inchiziție, se întări și mai mult, față de furia acestui ins care vorbea, cu extazul unui călugăr din evul mediu.

— Liniștește-te, Beaumagnan, îi spuse ea, cu un accent de blîndețe, care-l exasperă și mai mult.

Cu toate acestea, el încercă să se stăpînească și să-și controleze reacțiile.

— După moartea lui d'Isneauval, am căutat dinadins să încep lupta cu ea. Da, îmi ziceam că vrăjitoarea își va

continua crimele împotriva noastră... și că voi fi mai tare decît ceilalți... mai călit împotriva ispitei...

Știți toți hotărîrea ce o nutream pe vremea aceea. Mă consacrasem bisericii și voiam să mă fac preot. Eram deci la adăpost de slăbiciunile lumești ; protejat de angajamentul pe care-l luasem și încă și mai mult prin ardoarea credinței mele. Și mă dusei la una din ședințele de spiritism, unde știam că am s-o întîlnesc.

Am găsit-o. N-a fost nevoie ca prietenul care mă introdusese să mi-o arate.

Mărturisesc că încă de la intrare, o teamă nelămurită mă făcu să șovăiesc. O supravegheam. Ea vorbea puțin, se păstra în expectativă, mai mult ascultînd și fumînd.

Potrivit instrucțiunilor date, prietenul meu se așează lîngă ea și se amestecă în conversația persoanelor din grupul ei. Apoi mă strigă, mă chemă acolo. Și văzîndu-i privirea emoționată, am înțeles că-mi cunoaște numele, de vreme ce-l citise pe notițele furate lui Denis Saint Hebert. Beaumagnan era unul din cei doisprezece tovarăși... unul din cei zece care mai erau în viață. Și femeia aceasta, care părea că trăiește într-un fel de vis, se trezi. După o clipă, îmi adresă cîteva cuvinte. Două ceasuri își desfășură toată grația spiritului și frumuseții și căpătă făgăduiala că voi veni s-o văd chiar a doua zi.

Din clipa aceasta, din clipa în care o părăsii la poarta casei ei, ar fi trebuit să fug la capătul lumii. Nu mai exista în mine nici curaj, nici voință, nimic rațional, nimic altceva decît dorința nebună de a o revedea. Firește, îmi mascam această dorință sub intenții majore ; îndeplineam o datorie... trebuia să descopăr jocul dușmancei, să-i dau în vileag crimele și s-o pedepsesc...

Pretexte, numai pretexte ! În realitate, din prima clipă am fost convins de nevinovăția ei. Zîmbetul ei nu putea fi decît dovada sufletului celui mai neprihănit.

Nici amintirea sfîntă a lui Saint Hebert, nici aceea a lui d'Isneauval nu-mi luminară mintea. Nu voiam să mai văd nimic. Cîteva luni am trăit astfel în întuneric, gustînd plăcerile cele mai vinovate, fără să roșesc că devenisem un obiect de rușine și de scandal, și că renunțam la angajamentul luat față de biserică și că-mi călcam credința.

Păcate de neiertat din partea unui om ca mine, vă asigur prietenii mei. Și cu toate acestea am săvîrșit un păcat și mai mare. Am trădat cauza noastră. Am călcat jurămîntul tăcerii, pe care l-am luat cînd ne-am întovărășit la această operă comună. *Femeia aceasta știe tot atîta din marea noastră taină, cît știm și noi.*

Cuvintele acestea fură primite cu un freamăt de indignare. Beaumagnan plecă întristat capul.

În mijlocul acestor oameni vulgari și fără personalitate el se aureolă asemeni unui profet în extaz. El se devotase cauzei, așa cum pe vremuri se devotau lui Dumnezeu cavalerii crucii, părăsindu-și castelele, femeile, amantele, ca să pornească în cruciade, să elibereze sfîntul mormînt.

Avea instinctul dominației și atitudinea omului pentru care nu există piedici. Între el și țintă se ridicase o femeie ? Să moară această urmașă a Evei.

O iubise și numai o recunoaștere publică a inconsecvenței putea să-l spele de păcat. Și acei care îl ascultau se supuneau cu atît mai mult asprimei lui, cu cît se vedea că și el se autoflagelează.

Umilit de mărturia fărădelegilor sale, nu mai era furios și continua cu o voce surdă :

— De ce am greșit ? Înnebunisem. Slăbiciunile mele omenești mi-au întunecat mintea.

Deșteptarea a fost teribilă. Într-o zi, sînt de atunci trei săptămîni, trebuia să plec în misiune în Spania. Îmi luasem rămas bun de la ea dimineața. După amiază pe la orele trei, avînd o întîlnire în oraș, îmi părăsii apartamentul. Uitînd însă să dau oarecare ordine servitorului, mă întorsei acasă pe scara de serviciu. Servitorul ieșise și lăsase deschisă ușa bucătăriei. De departe auzii un zgomot. Înaintai încetișor. În odaia mea era cineva. Era femeia aceasta pe care o zării în oglindă. Dar ce făcea oare, aplecată asupra geamantanului meu ? O observai fără să mă trădez.

Ea deschisese o cutiuță de carton care conținea niște buline pe care obișnuiesc să le iau împotriva insomniei, ce mă chinuiește în călătorii. Luase un bulin și în locul lui puse altul, pe care-l scosese din poșeta ei.

Fui atît de îngrozit, încît nu mă gîndii să mă năpustesc asupra ei. Cînd intrai în odaie, ea plecase și n-o mai văzui.

Alergai la un farmacist care analiză bulinele. Unul dintre ele conținea o otravă care m-ar fi ucis pe loc.

Astfel, aveam o dovadă absolut sigură. Fiind atît de neprevăzător să-i spun tot ceea ce știam despre taina noastră, nu mai avea nevoie de mine și voise să mă înlăture. Ce-i mai trebuia un martor intil și un concurent care, într-o bună zi, putea și el să-și ceară partea de pradă sau, descoperind adevărul, s-o atace pe dușmancă, s-o acuze și s-o înlăture ? Mai bine moartea ! Moarte, ca cea a lui Saint Hebert și a lui d'Isneauval.

Moarte stupidă, printr-un asasinat, ștergîndu-și iscusit urmele.

Scrisei unuia dintre corespondenții mei din Spania. După cîteva zile, cîteva ziare anunțară moartea la Madrid a unui anume Beaumagnan.

Din clipa aceea am urmărit-o pas cu pas. A plecat mai întîi la Rouen, apoi la Havre și la Dieppe, adică locurile unde erau de făcut cercetări. Știa de la mine că ne pregătim să vizităm o veche mînăstire lîngă Dieppe. S-a dus acolo, a căutat, dar n-a găsit nimic.

Aceasta e femeia care se află în fața voastră. Vă dați seama de motivele care ne împiedică de a o da pe mîinile justiției. Scandalul dezbaterilor s-ar răsfrînge și asupra noastră și ne-ar face imposibilă continuarea cercetărilor, atît de importante. E deci de datoria noastră, oricît nu ne-ar fi pe plac, s-o judecăm cu mult discernămînt, fără ură, dar cu toată asprimea meritată.

Beaumagnan tăcu...

Femeia părea cu adevărat vinovată, un adevărat monstru cu chip angelic, căci săvîrșise crime absolut inutile. Raoul d'Andrésy nu mai știa ce să creadă. Simțea însă o silă imensă față de bărbatul care o iubea pe frumoasa femeie, iar acum răscolea, plin încă de fiori, plăcerile acelui amor nelegiuit, făptuit din impulsuri lumești...

Contesa de Cagliostro se sculase și-și privise dușmanul drept în față, cu același zîmbet vag disprețuitor.

— Va să zică nu m-am înșelat, vreți să mă urcați pe rug ? Ce mai bărbați sînteți și voi !

— Așa va fi, dacă vom hotărî, răspunse pripit Baumagnan. Și nimic nu ne va împiedica să ne aducem la îndeplinire sentința !

— Sentința ? Cu ce drept ? exclamă ea furioasă. Există lege și judecători. Voi nu aveți dreptul să mă judecați. Dacă ar fi un singur judecător printre voi, măcar un singur om al legii, ar rîde de învinuirile stupide pe care mi le aduceți și de dovezile voastre lipsite de vreun temei logic.

— Vorbe, vorbe ! strigă Beaumagnan.

Dovedește-ne că nu ești vinovată... dă-mi o dovadă că ceea ce am văzut nu e adevărat.

— La ce bun să mă apăr ? Hotărîrea voastră este ca și luată demult.

— E luată pentru că ești vinovată.

— Vinovată că urmăresc același scop ca și voi, da, e adevărat, o mărturisesc. Asta e și motivul pentru care ai săvîrșit infamia de a veni să mă spionezi și să joci odioasa comedie a dragostei. Că te-ai prins în cursă cu atît mai rău pentru dumneata ! Că mi-ai făcut confidențe cu privire la enigma a cărei existență o cunoșteam din documentul lui Cagliostro... cu atît mai rău pentru dumneata ! Acum lucrul nu-mi mai iese din minte și am jurat să-mi ating scopul, orice s-ar întîmpla, chiar în pofida intențiilor voastre. Asta e singura mea crimă de care mă fac vinovată în ochii voștri.

— Crima dumitale e că ai omorît ! strigă Beaumagnan, cuprins iar de furie.

— N-am omorît, răspunse ea cu nepăsare.

— L-ai împins pe Saint Hebert în prăpastie și ai zdrobit capul lui d'Isneauval.

— Saint Hebert ? D'Isneauval ? Habar n-am cine sînt. Le-am auzit numele rostite pentru prima oară astăzi.

— Dar eu ? Dar eu ? strigă el indignat. Nici pe mine nu m-ai cunoscut ? N-ai voit să mă otrăvești ?

— Nu.

Scos din sărite, Beaumagnan își pierdu pînă într-atît cumpătul încît începu s-o tutuiască. Mai rău. Îi venea s-o lovească.

— Dar te-am văzut eu, tu ai fost, Josephine Balsamo !

Ea ridică din umeri :

— N-am fost eu !

Îndrăzneala ei păru că-l face să se înăbușe. Dar ea îi puse liniștită mîna pe umeri vorbindu-i blajin :

— Ura te face să-ți pierzi capul, Beaumagnan. Sufletul dumitale fanatic se revoltă împotriva păcatului dragostei. Cu toate acestea, îmi vei îngădui, nu-i așa, să mă apăr ?

— E dreptul dumitale. Dar grăbește-te !

— Numai cîteva cuvinte. Cer prietenilor dumitale miniatura contesei de Cagliostro la Moscova în 1816... (Beaumagnan se supuse și luă miniatura din mîinile baronului) Bine... Examinează-o cu atenție. E portretul meu, nu-i așa ?

— Unde vrei să ajungi ?

— Răspunde, e portretul meu ?

— Da, răspunse el hotărît.

— Vrei să susții că trăiam pe vremea aceea ? Sînt optzeci de ani de atunci și să fi avut și eu douăzeci și cinci, treizeci ? Gîndește-te bine, înainte de a răspunde. Ei, te codești, nu-i așa ? Ți se pare cu neputință !

Desfă acum capacul ramei și vei vedea pe dosul porțelanului alt portret, al unei femei surizătoare, cu capul înfășurat într-un văl foarte subțire, care-i cade pînă la sprîncene, și prin care se străvede părul împărțit cu o cărare la mijloc. Sînt tot eu, nu-i așa ?

Pe cînd Beaumagnan se conforma cererii ei, își puse și ea pe cap un văl străveziu acoperindu-și fruntea pînă la sprîncene și lăsase genele în jos, într-o expresie fermecătoare. Beaumagnan murmură, în timp ce compara portretul cu fața ei :

— Dumneata ești... dumneata...

— Nici o îndoială, nu-i așa ?

— Nici una. Dumneata ești.

— Ei bine, citește data din dreapta portretului.

Beaumagnan silabisi :

— Făcut la Milano, în 1498.

Ea repetă :

— În 1498. Sînt patru sute de ani de atunci !

Rîse cu poftă, un chinchet cald, ademenitor.

— Nu face o mutră așa de uluită, zise ea. Mai întîi, cunoșteam existența acestui portret, și-l căutam de mult. Fii sigur că nu-i nici o minune. Nu voi încerca să te conving că am servit de model pictorului și că am patru sute de ani. Nu, portretul reprezintă pur și simplu figura Sfintei Fecioare și este o copie a unui fragment din „Sfînta Familie" a lui Bernardino Luini, pictor milanez, discipol al lui Leonarda da Vinci.

Apoi serioasă, și fără să-i lase răgaz pseudo-procurorului să răsufle, continuă vehementă :

— Înțelegi acum ce urmăresc, Beaumagnan ? Între Fecioara lui Luini, tînăra de la Moscova și mine există un liant miraculos și absolut cert : o asemănare absolută. Trei chipuri într-unul singur. Trei chipuri care nu sînt ale unor trei femei distincte, ci ale *unei singure femei*. Atunci de ce nu vrei să admiți că același fenomen, foarte natural la urma urmei, un fenomen genetic, să se repete în alte împrejurări, și că femeia pe care ai văzut-o în odaia dumitale să nu fi fost eu, ci o altă femeie care să-mi semene pînă la confuzie, astfel ca să te înșele ? Alta, care să fi cunoscut și să fi omorît pe prietenii voștri Saint Hebert și d'Isneauval și pe nu mai știu care ?

— Te-am văzut... te-am văzut ! urlă Beaumagnan palid și tremurînd de indignare. Te-am văzut cu ochii mei ! Nu sînt orb.

— Ochii dumitale văd și portretul de-acum douăzeci și cinci de ani și miniatura de-acum optzeci de ani și portretul de-acum patru sute de ani. Sînt eu acele femei ?

Beaumagnan privea fața ei tînără, frumusețea ei fragedă, dinții strălucitori, obrajii rumeni și catifelați, ca de piersică. Pierzîndu-și aproape mințile, își ieși din fire :

— Ah, vrăjitoare, sînt clipe cînd sînt gata să cred și absurditatea asta ! Omul nu poate fi sigur de tine ! Uite, femeia din miniatură are pe umărul gol o aluniță neagră.

Semnul acesta îl ai și tu pe umăr.... L-am văzut... îl știu... Arată-l și celorlalți, ca să se convingă și ei !

Era livid și fruntea îi era presărată de broboane de sudoare. Întinse mîna spre bluza ei. Dar ea i-o îndepărtă ofuscată, spunînd mîndră :

— Ajunge, Beaumagnan, nu mai știi ce faci, ți-ai pierdut controlul asupra dumitale. Ești un bărbat jalnic. Te-ai tîrît atîtea luni la picioarele mele, m-ai implorat și m-ai amenințat, fără ca vreodată buzele dumitale să-mi atingă măcar mîinile. Aceasta e taina învinuirilor aduse și a urii dumitale !

Ură și trufie îngenuncheate.

Neputîndu-mă înduplecа, ai voit să mă distrugi ; de aceea m-ai descris prietenilor dumitale drept o criminală abominabilă, o spioană și o vrăjitoare. Haida-de ! Cu ce drept invoci mărturia ochilor dumitale ? Ochii dumitale ? Dar erau obsedați pînă la maladie de imaginea mea și, privind cealaltă femeie, n-ai văzut chipul ei, ci tot pe al meu, pe care nu mai puteai să ți-l scoți din minte. Da, Beaumagnan, repet : cealaltă femeie... Există altă femeie, care a moștenit oarecare documente de la Cagliostro și care se împodobește, și ea, cu numele pe care le-a întrebuințat el, Marchiza de Belmont, contesa de Fenix... ducesa de mai știu eu care... Caut-o, Beaumagnan și lasă-mă în pace ! Haide, haide, toate astea nu-s decît o comedie copilărească și am avut dreptate că am rămas impasibilă în mijlocul vostru, căci în primul rînd sînt nevinovată și pe urmă n-aveam ce risca. Cu toate aerele voastre de aspri judecători și inchizitori, nu veți îndrăzni să mă condamnați la moarte. Și mai trebuie să știți că nu există închisoare din care să nu pot ieși, tot așa de ușor cum puteți voi ieși din această sală. Și acum, dacă vreți, judecați-mă și mă condamnați. Cît mă privește, nu voi mai rosti nici o vorbă ! Voi tace ca o stană de piatră.

Ea se așeză iar scoțîndu-și vălul de pe obraz. Rolul ei părea terminat.

Ce să-i răspundă ? Beaumagnan tăcea.

Duelul se sfîrșise cu înfrîngerea lui și nici nu încerca să se prefacă. De altfel, nici prietenii lui nu mai aveau

fețele atît de mohorîte, ale unor oameni hotăriți să osîndească la moarte. În sufletul lor intrase incertitudinea. Raoul d'Andrésy își dădea seama de lucrul acesta și ar fi mijit în el oarecare speranță, dacă nu și-ar fi adus aminte de pregătirile făcute de Godefroy d'Etigues și de Bennetot.

Beaumagnan și baronul d'Etigues schimbară în șoaptă cîteva cuvinte, apoi primul luă din nou cuvîntul ca un om care socotește că discuția este încheiată.

— Aveți în fața voastră toate piesele procesului, prieteni. Acuzarea și apărarea și-au spus ultimul cuvînt. Ați văzut ce dovezi infailibile de vinovăție am adus eu și cu baronul d'Etigues, cu ce viclenie și perfidie a căutat ea să se apere, motivînd o asemănare irațională și dînd astfel încă o dovadă de escamontare a vinovăției ei.

Trebuie deci să ne apărăm. Iată măsurile pe care le vom lua, dacă, bineînțeles, le veți aproba. În noaptea asta, de coasta noastră se va apropia un vapor englez. O vom duce cu o barcă pînă la vapor, care o va transporta la Londra unde o vom închide într-o casă de nebuni, pînă ce ne vom duce opera la bun sfîrșit. Nu cred că cineva se va împotrivi acestei hotăriri, care e umană și generoasă, salvîndu-ne în același timp cauza, punîndu-ne la adăpost de alte primejdii care ne-ar putea pîndi.

Raoul înțelese numaidecît intențiile lui Beaumagnan și se gîndi :

— Va să zică au s-o omoare. Nu există nici un vapor englez. Există numai două bărci din care una a fost găurită și care se va scufunda cu ea în largul mării. Contesa de Cagliostro va dispărea, fără ca cineva să știe vreodată ce i s-a întîmplat.

Mișelia planului și felul cum voiau să-l mascheze îl îngroziră. Prietenii lui Beaumagnan, cum ar fi putut respinge planul cînd nu li se cerea o sentință de moarte ?

Într-adevăr, nimeni nu protestă. Fără să o facă verbal o condamnaseră la moarte.

Se sculară cu toții să plece fericiți că scăpaseră numai cu atît. De altfel, unii trebuiau să ia trenul chiar în seara aceea din stația apropiată. După o clipă ieșiră cu toții, afară de Beaumagnan și de cei doi veri.

Beaumagnan rămase în prag, cu ochii la femeia care trebuia să moară. Livid, cu sprîncenele încruntate, cu brațele încrucișate, avea, ca și pînă acum, atitudinea-i obișnuită, teatrală a unui personaj romantic. Oare va șovăi în ultima clipă?

În orice caz, nu șezu mult pe gînduri. Îl bătu pe umăr pe Godefroy d'Etigues, apoi plecă, după ce dău cîteva ordine:

— Păziți-o bine! și nu faceți vreo prostie, altfel...

În timpul acesta, contesa de Cagliostro nu schiță nici un gest, fața-i păstra aceeași expresie gînditoare și liniștită, care nu se potrivea deloc cu situația.

Desigur, se gîndea Raoul, că nu bănuiește capcana ce i se întinde. Se gîndește că o să fie închisă într-o casă de nebuni și gîndul acesta n-o înspăimîntă.

Trecu o oră. Umbrele serii începură să agreseze ungherele. Tînăra femeie se uită de două ori la ceasul ce-l purta la corsaj.

Apoi încercă să lege cîteva cuvinte cu Bennetot și imediat fața ei căpătă o expresie seducătoare și vocea o dulce moliciune care te emoționa.

Bennetot mormăi ceva, voit morocănos și nu se ambală.

Mai trecu o jumătate de oră...

Raoul își frămînta mintea cum să-i vie în ajutor. Dacă ar fi avut un revolver l-ar fi omorît pe Bennetot. Se gîndi să sară în sală, dar crăpătura nu era destul de largă ca să poată trece prin ea.

De altfel, Bennetot, care era înarmat, își pusese revolverul pe masă, amenințînd-o ritos:

— O singură mișcare și martor mi-e Dumnezeu că te trec în imperiul umbrelor!

Și părea un om care-și ține cuvîntul. Femeia nu se clintea. Cu gîtlejul strîns de emoție, Raoul o contempla fără să obosească.

Pe la șapte, Godefroy d'Etigues se întoarse. Aprinse o lampă și-i spuse pripit lui Oscar Bennetot :

— Să începem pregătirile. Adu targa din magazie. Pe urmă ai să te duci să mănînci.

Cînd rămase singur cu femeia, baronul păru că se codește. Raoul văzu că are privirea rătăcită și că voia să vorbească. În cele din urmă se hotărî :

— Roagă-te lui Dumnezeu, doamnă ! spuse el de-a dreptul.

Ea repetă, ca și cum nu înțelegea ce auzise :

— Să mă rog lui Dumnezeu ? De ce ?

El răspunse cu vocea înceată :

— Fă cum crezi. Trebuia însă să te previu... Trebuie să te împaci cu Dumnezeu.

— Să mă previi ? întrebă ea tot mai înspăimîntată. Să mă împac...

— Sînt clipe, murmură el, cînd trebuie să te rogi lui Dumnezeu, căci nu poți ști ce se întîmplă... poate să mori...

Ea fu cuprinsă de panică Pricepea acum ce o aștepta. Brațele i se agitară ca la o convulsie provocată de friguri.

— Să mor ?... Să mor ?... Dar nu era vorba de moarte ! Beaumagnan n-a vorbit de moarte... a pomenit de-o casă de nebuni...

El nu răspunse. Femeia intrată în panică începu să strige. Părea sincer îngrozită :

— M-a înșelat mizerabilul ! Nu e adevărat că mă va închide într-o casă de nebuni... vor să mă arunce în apă... să mă înece... în puterea nopții... Ah, dar nu e cu putință... nu vreau să mor... nu vreau să mor !

Godefroy aduse o pătură mare. Furios de strigătele ei, îi aruncă pătura cu brutalitate pe cap, înfășurînd-o în ea, ca să-i astupe gura și s-o împiedice de a mai striga.

Bennetot se întoarse. Amîndoi o întinseră pe targă și o legară zdravăn și de belciugul mare de fier de care trebuiau mai tîrziu să lege și lestul de piatră.

ATENTATUL

Întunericul se lăsase adînc. Cei doi veri se așezară să aștepte momentul acțiunii. Lampa le lumina fețele sinistre pe care gîndul crimei le făcea și mai crude.

— Ar fi trebuit să aduci o sticlă cu rom, mormăi Oscar de Bennetot. Sînt clipe cînd e mai bine să uiți ce ai de făcut.

— Dimpotrivă, dragul meu, în clipa aceasta trebuie să fii cu mintea întreagă, ca să faci totul curat, să nu presari urme.

— Foarte plăcută treabă.

— Trebuia să i te opui lui Beaumagnan, să refuzi să dai ajutor.

— Nu-i posibil.

— Atunci supune-te !

Timpul trecea încet. Dinspre castel nu venea nici un zgomot și nici din cîmpia adormită. Bennetot se apropie de captivă, ascultă o clipă, apoi întorcîndu-se, reflectă :

— Nici măcar nu geme ! Vitează femeie !

Și adăugă cu o voce în care se observa o oarecare teamă :

— Crezi tot ce se spune despre ea ?

— Las-o mai bine încurcată. Să nu mai vorbim. E de ajuns că sîntem amestecați în afacerea asta împuțită. Ah. iți jur pe sfîntul Dumnezeu că, dacă aș fi putut refuza... dar vezi, că...

Godefroy nu avea chef de fiecăreală și nu întinse vorba asupra unui capitol care părea că-i cît se poate de neplăcut. Dar Bennetot avea mîncărici la limbă :

— Crede-mă, dragă, că tare mi-ar veni să las lucrurile baltă. Cu atît mai mult cu cît mi-e teamă că o să fim trași pe sfoară. Beaumagnan pare să știe mai mult decît noi, care sîntem niște marionete în mîinile lui. Într-o bună zi, cînd nu va mai avea nevoie de noi, o să ne întoarcă spatele și o să ne sufle întreaga afacere.

— Asta, niciodată !

— Totuși... obiectă Bennetot.

Godefroy îi astupă gura cu mîna și-i șopti :

— Taci odată că ne aude ce discutăm !

— Ce ne pasă, de vreme ce în curînd o să treacă „dincolo"...

Nu mai întrerupseră tăcerea multă vreme. Din cînd în cînd ceasornicul bisericii măsura orele, iar ei numărau bătăile cu înfrigurare.

Cînd ajunseră să numere zece, Godefroy d'Etigues lovi furios cu pumnul în masă :

— Fir-ar a dracului de treabă, trebuie s-o pornim !

În clipa aceasta sosiră și d'Ormont, Roux d'Estiers și Roleville, care nu plecaseră cu trenul.

— Hai acum să pornim !

D'Ormont și Roleville apucară targa. Străbătură livada, avînd deasupra un cer negru, fără stele ; oamenii mergeau încet, împiedicîndu-se în întuneric de fiece piatră, sfîșiindu-și pantalonii în mărăcini.

Cu chiu, cu vai, ajunseră la locul de unde pornea în jos scara săpată în stîncă, drumul cel mai scurt pînă la malul mării.

— O să vă vie greu de tot să coborîți cu targa. Am putea să vă ajutăm.

— Nu, declară baronul. E mai prudent să ne despărțim.

Ceilalți ascultară și se îndepărtară. Cei doi veri începură scoborîșul greu.

Dură mult timp. În cele din urmă ajunseră pe plajă, unde putură să răsufle în voie, să-și regleze respirațiile. La oarecare distanță se vedeau cele două bărci ancorate la țărm.

Marea era liniștită, fără valuri, părea asemeni unui lac. Bennetot îi arătă gaura care o făcuse în barca cea mică și care, deocamdată, era astupată cu un cep dintr-o bucată de lemn. Ridicară targa și o puseră în barcă, deasupra celor trei bănci ale bărcii. Legară apoi o piatră mare de belciug.

— Haide acum, să dezlegăm barca, spuse Godefroy.

Dar Beaumagnan ne-a spus că mai întîi să scoatem femeii legăturile și s-o întrebăm dacă mai are vreo ultimă dorință. Vrei să faci tu asta ?

Bennetot bîigui :

— Să pun mîna pe ea ? Să dau ochii cu ea ? Doamne ferește. Fă-o tu !

— Nici eu n-am inimă s-o fac.

— Cu toate astea e vinovată, a omorît...

— Da... da... e probabil așa, cel puțin... Dar are o înfățișare atît de nevinovată...

— Da, răspunse Bennetot... și e așa de frumoasă... parcă e Sfînta Fecioară dintr-o icoană...

În aceeași clipă se lăsară amîndoi în genunchi și începură să se roage cu glas tare, pentru aceea care urma să moară și pentru care cereau mila Sfintei Maria. Asta le mai liniști cugetul.

Apoi, amîndoi, cu sforțări comune, împinseră barca cea mică, apoi și pe cea mare, în care săriră. Godefroy puse mîna pe vîsle, pe cînd Bennetot cu ajutorul unei frînghii groase remorcă barca în care se afla osîndita.

Astfel porniră în larg. Merseră vreo douăzeci de minute, după care se opriră.

— Nu mai pot, murmură baronul vlăguit. Nu mai sînt în stare să vîslesc. Mai pune și tu mîna !

— N-am să pot, mărturisi Bennetot.

Godefroy mai făcu o încercare, apoi renunță și zise :

— La urma urmelor, la ce bun ? E destul de departe, nu socoți și tu ?

Celălalt dădu din cap.

— Cu atît mai mult, răspunse el, cu cît a început să bată vîntul, care va împinge barca și mai departe în larg.

— Haide, scoate dopul ăla.

— Mai bine ai face-o tu ! protestă Bennetot, căruia i se strîngea inima la gîndul că o lasă pe femeie pradă morții.

Bennetot trase de frînghie. Barca cea mică se alătură de a lor. Era de ajuns acum să se aplece și să întindă mîna.

— Mi-e frică, Godefroy ! Mi-e frică de judecata de apoi ! Nu e bine ce facem !

Godefroy sări atunci la el, îl dădu la o parte, se aplecă și smulse cepul.

Se auzi gîlgîitul apei care pătrundea în barcă. Zgomotul acesta ușor îl îngrozi într-atît, încît fu cît pe-aci să pună dopul la loc. Era însă prea tîrziu. Bennetot pusese mîna pe vîsle și, regăsindu-și toată energia, îngrozit și el de gîlgîitul apei, înfipse lopata în unde cu atît putere, încît într-o clipă fură la cîțiva metri de barcă.

Cadavrul rămase singur — căci cum altfel i s-ar fi putut spune ființei imobilizate și menită morții, din barca găurită ? Apa avea să umple repede vasul și să-l scufunde.

Îngrozit Godefroy înșfăcă și el o vîslă și,fără să-i pese că ar putea fi auziți, cei doi complici începură să lopăteze din toate puterile, ca să se depărteze cît mai repede de locul crimei. Le era teamă ca femeia să nu înceapă să țipe, căci n-ar mai fi putut îndura să fie martori la chinurile morții ei.

Barca cea mică se legăna ușor pe undă. Cerul, acoperit cu nori groși, parcă apăsa și el barca, grăbind s-o scufunde. D'Etigues și Bennetot trebuiau să fie pe la mijlocul drumului de întoarcere. Nu se mai auzea nici un zgomot.

În clipa aceasta, bărcuța începu să se încline într-o rînă, iar femeia cu toată sfîrșeala în care agoniza, simți totuși că i se apropie sfîrșitul. Nu făcu însă nici o mișcare, n-avu nici o revoltă. Acceptarea morții îi provocase o stare de spirit ciudată. Avea senzația că trecuse în neființă, că era deja moartă.

Cu toate aceste, ea se minuna că nu simte răceala apei, căci carnea ei de femeie alintată se temea mai mult decît orice de fiorul frigului și al umezelii. Nu, barca nu se scufunda.

Părea mai degrabă că se zguduie, parcă cineva ar fi voit să urce în ea.

Cine ? Baronul ? Complicele lui ?

Își dădu îndată seama că nu era nici unul din ei, căci o voce pe care n-o cunoștea îi șopti :

— N-avea frică, un prieten îți vine în ajutor...

Prietenul acesta se aplecă asupra ei și fără să știe dacă îl aude sau nu, continuă :

— Nu mă cunoști căci nu m-ai văzut niciodată... Mă numesc Raoul... Raoul d'Andrésy. N-ai nici o grijă... Am astupat gaura și nu mai e nici o primejdie. Bine că am sosit la timp. O să aruncăm și bolovanul ăsta care împovărează barca.

Cu ajutorul unui cuțit tăie frînghia cu care era legată femeia și reuși să arunce din barcă piatra. În sfîrșit, înlăturînd învelitoarea în care o înfășuraseră, găsi cîteva cuvinte nimerite :

— Ce mulțumit sînt ! Lucrurile au mers și mai lesne decît nădăjduiam și acum iată-te scăpată ! Apa n-a avut vreme să se ridice pînă la dumneata, nu-i așa ? Ce noroc ! Te doare ceva ?

Ea șopti cu voce anemică, întretăiată :

— Da, glezna... frînghia mi-a intrat adînc în carne... Ce monștri, indivizii ăștia.

—O să treacă ! Principalul e acum să acostăm undeva. Călăii dumitale trebuie să fi ajuns, și acum urcă scara. N-avem de ce să ne temem.

Făcu repede pregătirile necesare ; scoase o vîslă pe care o ascunsese mai dinainte în fundul bărcii și începu să vîslească, pe cînd își continua explicațiile pe același ton vesel, parcă nu se întîmplase nimic.

— I-am spionat și am auzit tot ce pregăteau. Le-am luat-o înainte și am venit la mal. Cînd au pornit-o înspre larg, am pornit-o și eu încet, că nu degeaba sînt un înotător iscusit.

— Mă doare ! șopti iar femeia. Nu mai am nici o putere...

— Știi ce ? îi răspunse el. Ai face bine să leșini. Nimic nu te odihnește mai bine decît să-ți pierzi pentru cîtva timp cunoștința.

Probabil că, sfîrșită de emoții, ea îi urmase sfatul. Se mai auziră cîteva gemete ușoare, apoi răsuflarea ei deveni liniștită și regulată.

Raoul îi acoperi obrazul și o porni spre mal, rezumîndu-și intențiile.

— E mai bine așa! Pot să lucrez mai în voie fără să dau cuiva socoteală de ceea ce săvîrșesc.

Cînd fundul bărcii scrîșni pe pietrișul plajei, el sări din barcă, o ridică pe femeie ca pe un fulg și o puse pe prundiș, la picioarele stîncilor.

În mare grabă, Raoul d'Andrésy o porni iar în larg cu barca, după ce o umplu de pietre, îi scoase apoi dopul și o lăsă în voia ei, sigur că nu va trece mult și se va scufunda. Întors pe mal ,își luă hainele pe care le ascunsese într-o scobitură a stîncilor, își scoase pantalonii de baie și se îmbrăcă.

— Haide, zise el, apropiindu-se de tînăra femeie, trebuie să urcăm sus și nu e lucru tocmai ușor.

Ea se trezea însă treptat din leșin. Raoul aprinse un mic felinar și, la lumina lui, văzu că tînăra deschisese ochii. Cu ajutorul lui Raoul, ea încercă să se ridice, dar scăpă un țipăt de durere și recăzu pe prundiș. El îi scoase pantoful și văzu că ciorapul îi era plin de sînge. Rana nu era periculoasă, dar o făcea să sufere. Raoul îi legă deocamdată glezna cu batista lui, apoi se decise să pornească imediat.

O ridică deci pe brațe și începu să urce scara. Trei sute cincizeci de trepte! De patru ori trebui să se oprească, scăldat în sudoare, cu senzația că nu va mai putea să continue, inima bătîndu-i nebunește în piept.

Ajuns în cele din urmă sus, nu se odihni deloc. Se grăbea s-o ducă pe tînăra femeie la adăpost și dintr-o răsuflare, traversă cîmpul, îndreptîndu-se spre un hambar părăsit, pe care pusese ochii din vreme. În vederea evenimentelor, pregătise două sticle cu apă, una cu coniac și ceva merinde.

Rezemă o scară de podina podului, urcă dulcea-i povară sus, apoi împinse scara ca să cadă și închise ușa pe dinăuntru.

— Douăsprezece ceasuri de siguranță și de somn. Nimeni n-o să ne deranjeze. Mîine la prînz am să găsesc o trăsură și am să te duc unde ai să vrei.

La lumina lămpii pe care o agățase de o grindă, întinse femeii pe o grămadă de fîn. Îi dădu să bea, îi spălă rana și i-o pansă. Departe de dușmani, de pericolele prin care trecuse, sub afectuoasa lui protecție, Josephine Balsamo se învioră, recăpătîndu-și încrederea. Ea închise apoi ochii și ațipi.

În hambar era cald și, pe jumătate adormită, tînăra femeie își desfăcuse bluza la gît. Raoul privea acum linia armonioasă a gîtului și umerilor ei albi ca tăiați într-o marmură.

Își aduse aminte de alunița despre care vorbise Beaumagnan. Dădu bluza ușor la o parte. Pe umărul drept al Josephinei apăru o aluniță neagră, ca acelea pe care femeile Imperiului și le făceau dinadins, pentru a scoate și mai mult în relief finețea și albeața pielei.

În clipa aceasta ea suspină și ochii i se întredeschiseră. Văzîndu-l pe Raoul îngenuncheat lîngă ea, se înroși, zîmbind jenată. Și cu zîmbetul acesta rămas pe buze, pleoapele i se coborîră grele de somn.

Cuprins de admirație și de patimă, Raoul rămase, în extaz, lîngă ea, șoptind fraze necontrolate, într-o efuziune dictată de vîrsta lui, împreunîndu-și mîinile ca în fața unui idol, căruia i-ar fi adresat cel mai aprins și mai nebunesc imn de adorație.

— Ce frumoasă ești !... Nu credeam că poate exista pe pămînt atîta frumusețe. Nu mai zîmbi ! Înțeleg pe aceia care doresc să te facă să plîngi. Zîmbetul dumitale poate scoate pe oricine din minți... Parcă ai vrea să-l faci să dispară, ca nimeni să nu-l poată vedea. Ah ! te implor, nu-mi mai zîmbi decît mie ! Doamne, ce frumoasă ești ! Îmi vine să plîng de disperare !

Îi șopti cuvintele acestea de aproape, cu gura lîngă gura ei. În zîmbetul Josephinei Balsamo era atîta nevinovăție că Raoul fu pătruns de respect, iar patima lui se irosi într-un torent de cuvinte tot mai liniștite, pline de devotament tineresc.

— Te voi ajuta... Nimeni nu te va mai putea atinge... Îți făgăduiesc că vei reuși să-ți atingi scopul în ciuda dușmanilor dumitale. Departe de dumneata sau aproape,

voi fi totdeauna acela care te apără și te salvează... Să ai încredere în devotamentul meu...

În cele din urmă, adormi și el.

Ceasornicul bisericii bătu de unsprezece ori. El era treaz și le numără cu o uimire ce tot creștea :

— Unsprezece dimineața ! E cu putință ?

Se uită în jur, căutîndu-și tovarășa.

— Unde te-ai ascuns ? Nu te văd nicăieri.

Lampa se stinsese. Dar nu putu s-o descopere pe Josephine Balsamo. Tînăra femeie dispăruse.

Coborî, căută în livada din jurul hambarului, cercetă tot cîmpul și drumul. În zadar. Cu toate că era rănită și de-abia se putea ține pe picioare, Josephine părăsise adăpostul, sărise de la o înălțime destul de mare, străbătuse livada, cîmpul. Dumnezeule !...

Raoul d'Andrésy se întoarse în hambar ca să-l cerceteze mai atent. Nu trebui să caute mult. Găsi pe jos o bucată de carton pătrat și-l ridică. Era fotografia contesei de Cagliostro.

Pe dosul ei erau scrise aceste două rînduri cu creionul :

Mulțumesc mîntuitorului meu, dar îl rog să nu încerce să mă revadă.

UNUL DIN CELE ȘAPTE BRAȚE

Există povești în care eroul trece prin aventurile cele mai extravagante, și la sfîrșit își dă seama că a fost numai jucăria unui vis. Cînd își regăsise bicicleta ascunsă în șanț, între mărăcini, cu două seri înainte, Raoul se întrebase dacă nu cumva fusese înșelat rînd pe rînd, de visuri, cînd apăsătoare, cînd încîntătoare pentru a-i lăsa, la urmă, amărăciunea unei decepții greu de suportat.

Acum, pentru prima oară, îi răsări în gînd imaginea Clarissei d'Etigues, cu orele delicioase, de neconfundat, pe care le petrecuse cu o zi înainte lîngă ea.

Dar figura Clarissei i se înfăţişă în minte incertă şi îndurerată, ca o icoană în fundul unei mici capele, împodobită cu lumînări pîlpîinde, la care ar dori să se roage. Contesa de Cagliostro însă devenise pentru el singura zeitate demnă de adoraţie; o zeitate despotică şi zeloasă care nu îngăduia să i se înstrăineze nici un por al fiinţei.

Dar Raoul trebuia să trăiască şi n-avea nici un venit. Orfan, singur pe lume, fără prieteni, fără legături, fără meserie, reuşea totuşi să-şi ducă existenţa! Cum? Era un punct asupra căruia nu putea să dea decît lămuriri foarte vagi şi pe care nici el nu voise să le cerceteze în amănunţime. Trăieşte omul cum poate. Face faţă nevoilor şi dorinţelor după împrejurări.

— Norocul îmi surîde, îşi spunea el. Să mergem înainte. Ceea ce trebuie să fie va fi şi am convingerea că va fi în favoarea mea.

Tocmai în epoca aceasta o întîlni pe Josephine Balsamo... Simţi îndată că, pentru a o cuceri, ar pune în mişcare toată energia uriaşă de care dispunea şi pe care n-o economisea.

Iar Josephine Balsamo n-avea pentru el nimic comun cu „creatura infernală", cum o numise Beaumagnan, voind s-o prezinte prietenilor săi drept un demon. Toată acea viziune a ei setoasă de sînge, povestea aceea presărată cu crime, cu perfidie şi vrăjitorii dispăruse ca un vis urît în faţa neasemuitei fotografii, în care contempla ochii limpezi şi buzele ademenitoare ale tinerei femei.

— Te voi regăsi, jură el, acoperind fotografia cu sărutări şi mă vei iubi cum te iubesc şi eu; vei fi amanta cea mai supusă din lume. Voi citi în viaţa ta misterioasă ca într-o carte deschisă: puterea ta de a ghici, minunile tale, tinereţea ta fără graniţe, tot ceea ce uimeşte pe ceilalţi şi-i sperie, toate şireteniile acestea ingenioase de care vom rîde împreună. Vei fi a mea, Josephine Balsamo. Ţi-o jur.

Timp de două zile se închise în odăiţa în care locuia la han şi a cărei fereastră da într-o livadă cu meri. Zile de gîndire şi de aşteptare, care fură urmate de o plimbare prin cîmpia normandă, locurile pe unde ar fi putut da de Josephine Balsamo.

Presupunea, pe drept cuvînt, că tînăra femeie, slăbită încă de evenimentele prin care trecuse, nu se va fi întors încă la Paris. Trăind, ea trebuia să facă astfel ca aceia care voiseră s-o omoare s-o creadă moartă. Și, pe de altă parte, atît pentru ca să se poată răzbuna, cît și ca să poată atinge înaintea lor obiectivul pe care și-l propusese, nu putea să se depărteze de cîmpul de bătaie. Cel puțin așa raționa el.

În seara celei de-a treia zile, găsi pe masa din odaia lui un buchet de flori de primăvară : narcise, lalele, zambile. Întrebă pe hangiu. Nu văzuse pe nimeni.

— Ea mi le-a adus ! se gîndi el și mîngîie florile pe care mîna ei le atinsese.

Patru zile de-a rîndul se ascunsese într-un loc tainic. Inima începea să-i bată cu putere cînd auzea pași prin apropiere. Dezamăgit, de fiecare dată simțea o durere necunoscută pînă atunci, forfecîndu-i inima.

Dar a patra zi, la orele cinci după amiază, auzi un foșnet mătăsos de rochie și văzu o siluetă trecînd. Raoul făcu o mișcare să se năpustească într-acolo, dar în clipa următoare se stăpîni. Recunoscu pe Clarissa d'Etigues.

Avea în mînă un buchet aidoma cu celălalt. Ea străbătu cu pas ușor locul ce o despărțea de odaia lui și, întinzînd brațul prin fereastră, îi puse buchetul pe masă.

Cînd se întoarse, Raoul îi zări fața și fu mișcat de paloarea ei. Obrajii își pierduseră culoarea fragedă și ochii cu cearcăne mari mărturiseau despre lungile ei ceasuri de nesomn. O lăsă să treacă.

Totuși, tot Clarissei — Clarissei care-și distrugea astfel singură unica șansă de fericire — îi datora indicația de care avea nevoie, ca să știe încotro să-și îndrepte pașii. După o oră, descoperi în odaie o scrisoare, prinsă de buchet, și, desfăcînd-o parcurse acel text care îl deconcertă complet :

„Scumpul meu, oare totul să se fi isprăvit ? Nu-i așa că nu ? Plîng oare fără pricină ?... Nu se poate să fi uitat pe Clarissa ! Diseară vor pleca toți cu trenul și se vor întoarce mîine, tîrziu. Ai să vii, nu-i așa ?"

Raoul n-avea înclinații pentru înduioșare. Se gîndea la călătoria anunțată și-și aminti de acuzația pe care Beaumagnan i-o adusese Josephinei : „Știind de la mine că ne pregătim să cercetăm o proprietate de lîngă Dieppe, s-a înfățișat acolo și ea"...

Nu era oare aceasta ținta expediției lor ? Și nu era oare un prilej pentru Raoul de a se amesteca în luptă și a trage foloase din evenimentele ce se pregăteau ?

În aceeași seară, la orele șapte, îmbrăcat ca un pescar, de nerecunoscut sub stratul de ocru, care-i da feței o culoare închisă, rumenită de soare, Raoul se urcă în același tren cu baronul d'Etigues și Oscar Bennetot și schimbă, ca și ei, de două ori trenul, coborînd apoi la o mică stație unde petrecură noaptea.

A doua zi dimineața, d'Ormont, Roleville și Roux d'Estiers veniră cu trăsura să-și ia prietenii. Raoul se ținu în imediata lor apropiere.

La o depărtare de zece kilometri trăsura se opri în fața unui conac dărăpănat care purta denumirea de castelul Gueures. Apropiindu-se de poarta deschisă, Raoul constată că în parc mișuna un alai întreg de oameni, care săpau de zor aleile și răzoarele.

Era ora zece dimineața. Pe peron cei cinci indivizi fură întîmpinați de antreprenori. Raoul intră fără să fie observat, amestecîndu-se printre lucrători pe care începu să-i descoasă. Află astfel că proprietatea fusese cumpărată de marchizul de Roleville și că în dimineața aceea începuseră lucrările de amenajare.

Era vădit că lucrările acelea nu aveau alt scop decît să descopere ceva îngropat acolo. Dar ce ? se întrebă Raoul.

El se plimbă prin parc, înconjură clădirea, intră prin pivnițe. La ora unsprezece și jumătate nu ajunse încă la nici un rezultat.

În clipa aceasta, cei cinci se aflau în spatele conacului, pe o terasă înaltă care domina parcul. Ea era înconjurată de un zid mic cu balustradă, întărit de douăsprezece stîlpi din cărămidă.

Godefroy d'Etigues își răsuci o țigară. Neavînd chibrituri, se apropie de Raoul, care tocmai fuma și-i ceru foc.

Raoul îi întinse țigara și pe cînd celălalt și-o aprindea pe-a lui, mintea îi zămisli un plan foarte simplu, ale cărui amănunte îi apărură într-o clipă, în toată succesiunea lor logică. Da, trebuia să se grăbească.

Raoul își scoase șapca, eliberîndu-și buclele bine îngrijite, care nu semănau deloc cu părul unui pescar oarecare.

Baronul d'Etigues îl privi atent și recunoscîndu-l, fu cuprins de mînie :

— Iarăși dumneata !Și deghizat ! Ce mai e și isprava asta și cum îndrăznești să mă urmărești. Ți-am răspuns doar destul de categoric că nu-ți voi da niciodată pe fiica mea !

Raoul îl apucă de braț și-i spuse cu un glas ce nu suferea replică :

— Nu face scandal ! Ar fi în paguba amîndurora ! Du-mă la prietenii dumitale.

Godefroy voi să protesteze.

— Condu-mă la prietenii dumitale, repetă Raoul mai energic. Am venit să vă fac un serviciu. Ce căutați ? Un sfeșnic, nu-i așa ?

— Da, scăpă răspunsul baronul dezorientat.

— Un sfeșnic cu șapte brațe, știu ! Știu unde e ascuns. După ce vă voi arăta unde e, vom vorbi de domnișoara d'Etigues. Astăzi să nu mai pomenim de ea... Cheamă-ți prietenii ! Dar te rog, repejor !

Godefroy îi chemă pe cei cinci.

— Îl cunosc pe băiatul acesta, le zise el. Susține că știe unde se găsește...

Raoul îi tăie vorba.

— Știu o ascunzătoare în pivniță, în care s-au pus lucruri antice, sfeșnice, pendule...

Vorbele lui produseră o adîncă impresie asupra prietenilor lui Godefroy. Bennetot obiectă totuși :

— În pivniță ? Am cercetat doar peste tot !

— Dar nu cum trebuie, îl contrazise Raoul. O să vă arăt eu cum trebuie căutat.

Coborîră cu toții o scară și porniră prin pivnițele boltite, ce miroseau a loc închis.

— A treia pe stînga, spuse Raoul, care le studiase amănunțit mai înainte. Uite... aici...

Le dădu drumul să intre într-o încăpere întunecoasă, în care trebuia să te apleci ca să poți pătrunde.

— Nu se vede nimic, se plînse Roux d'Estiers.

— În adevăr, răspunse Raoul. Dar iată chibrituri și am văzut un capăt de lumînare pe scară. Un moment... alerg să-l aduc.

Închise ușa pivniței, întoarse de două ori cheia în broască și o luă la goană. Nici nu ajunse sus și auzi bătăile furioase în ușă ale celor închiși. Îi trecu prin minte că ușa, șubredă și putrezită, nu va rezista decît cîteva minute. Îi erau însă de ajuns.

Din cîteva sărituri se găsi pe terasă. Smulse un tîrnăcop din mîna unui lucrător, alergă spre cel de al nouălea stîlp și începu să lovească cu furie. În cîteva clipe îl dărîmă. Dintr-o scobitură dintre cărămizi trase afară un sfeșnic mare, din acelea care se găsesc prin biserici.

Un grup de lucrători se adunaseră în jurul lui și scăpară exclamații de uimire, văzînd obiectul pe care-l găsise Raoul. În sfîrșit, săpăturile duseseră la un rezultat.

Dar tocmai în clipa aceasta, de după casă se auziră strigăte amenințătoare și Roux d'Estiers, se apropie în fugă, cu prietenii lui :

— Hoțul ! Hoțul ! Puneți mîna pe el !

Raoul se avîntă printre lucrători și o luă la goană. Trecu într-o grădină de zarzavaturi înconjurată de toate părțile de ziduri înalte. Era prins în capcană.

— Bravo, m-a luat dracu ! Ce mă fac ?

Dar, în clipa cînd credea că nu mai are nici o scăpare, o portiță se crăpă în zid, un braț de femeie se întinse și, apucîndu-l de mînă pe Raoul, care se repezise într-acolo, îl trase afară și încuie ușa în nasul urmăritorilor.

Raoul mai mult ghicise decît o recunoscuse pe Josephine Balsamo.

— Haide, repede ! îi zise ea și îi arătă un drum printre copaci.

Dădură de alt zid, în care de asemenea se afla o poartă deschisă. De-aici în cimitirul satului, la intrarea căruia

aștepta un cupeu demodat, la care erau înhămați doi cai prăpădiți. Pe capră, un vizitiu cu o barbă căruntă.

Raoul și contesa săriră în cupeu. Nimeni nu-i văzuse.

Josephine comandă vizitiului :

— Leonard, ia-o spre Lunaray. Repede !

Caii cei prăpădiți o porniră încredibil, într-o goană sufocantă.

Interiorul acestui cupeu, care părea atît de hodorogit, era spațios, confortabil, iar ferestrele erau acoperite, așa că cei dinăuntru erau feriți de priviri indiscrete. Raoul atinse genunchii contesei și dădu glas dragostei lui înflăcărate. Se înăbușea de fericire.

— Dumneta ? Dumneata ești ? Ce lovitură de teatru ! În clipa cînd haita era gata să mă sfîșie, Josephine Balsamo apare din umbră și mă mîntuiește ! Ah, ce fericit sînt și cît te iubesc ! Te iubesc de ani de zile, ce spun, de un veac ! Da, am în mine o sută de ani de dragoste !... O dragoste veche, dar tînără ca și dumneata !... Și frumoasă pe cît ești dumneata de frumoasă !... Ești atît de frumoasă !... Nu te poate privi omul fără să-și piardă capul !... Simte o mare bucurie, dar în același timp și deznădejde, cînd se gîndește că, orice ar face, nu va putea niciodată stăpîni tot ceea ce e frumos la dumneata ! Expresia privirii dumitale, a surîsului dumitale vor rămîne totdeauna de netîlcuit...

— Haide, încetează cu exagerările astea spuse la exaltare ! Zi-mi mai bine ce s-a întîmplat și de ce te urmăreau oamenii aceia ?

— Da, îți voi spune, de vreme ce nu mă alungi... de vreme ce primești dragostea mea.

— Dar nu primesc nimic, spuse ea rîzînd. Mă copleșești cu declarații de dragoste și nici măcar nu mă cunoști...

— Nu te cunosc !

— De-abia ai apucat să-mi distingi obrazul noaptea, la lumina unui felinar !

— Și în ziua dinaintea acelei nopți nu te-am văzut ? N-am avut tot timpul să te admir, în timpul acelei ședințe nefaste din castelul baronului d'Etigues ?

Ea îl privi, dintr-o dată serioasă.

— Ah, ai fost de față ?...

— Am fost și eu acolo, răspunse el, fără să mă vadă cineva. Știu cine ești. Știu că ai o sută de ani... și te iubesc ! Vreau să cred în tinerețea dumitale veșnică. Vreau să cred că n-ai fi murit nici dacă eu nu te-aș fi mîntuit. Vreau să cred că dragostea mea e supranaturală și că a fost o vrăjitorie din partea dumitale că ai apărut așa pe neașteptate aci ca să mă scapi, la rîndul dumitale !

Ea dădu din cap bine dispusă.

— Trecusem și eu mai înainte prin poarta aceea, ca să vizitez grădina castelului Gueures și știind că or să facă azi săpături, am stat la pîndă. Asta a fost enigma venirii mele.

— Și vrei să spui că nu e o minune ? Dar de atîta vreme oamenii aceia caută în parcul acesta sfeșnicul cu șapte brațe. Mie mi-a fost de-ajuns să mă gîndesc la plăcerea pe care ți-aș face-o, ca să-l descopăr în cîteva minute, în mijlocul acelei mulțimi de oameni și cu toată supravegherea adversarilor noștri !

Ea păru uluită :

— Cum ? Ce spui ?... L-ai descoperit ?

— Sfeșnicul tot nu, dar unul din cele șapte brațe. Iată-l !

Josephine Balsamo apucă bucata de metal și o cercetă cu înfrigurare. Una din extremități era turtită și pe una din fețe avea încrustată o piatră mare, violetă :

— Da, da, murmură ea... Nu încape nici o îndoială. Brațul a fost tăiat chiar la baza lui, lîngă picior. Ah ! nu-și poți închipui cît îți sînt de recunoscătoare !

Raoul îi povesti în cîteva fraze scurte mersul bătăliei. Tînăra femeie nu-și mai revenea din uimire.

— Ce idee ai avut ! Cum de ți-a dat în gînd să dărîmi tocmai stîlpul al nouălea ?

— Pentru că le-am observat pe toate și am văzut că toți ceilalți unsprezece stîlpi erau făcuți din cărămizi vechi de-acum cel puțin o sută de ani și numai la cel de al nouălea erau puse cărămizi din cele ce se întrebuin-

țează azi. Deci, numărul nouă a fost odată dărîmat și pe urmă refăcut. De ce, dacă nu ca să se ascundă în el vreun obiect ?

— Beaumagnan era acolo ? întrebă cu interes contesa.

— Nu, din fericire pentru el.

— Din fericire ?

— Da, căci l-aș fi sugrumat. Îl urăsc pe demonul acesta !

— Mai puțin decît mine ? răspunse ea cu o voce tăioasă ca lama unui brici.

— Dar nu l-ai urît totdeauna, murmură Raoul, neputîndu-și stăpîni o pală de gelozie.

— Minciună, calomnie, afirmă Josephine Balsamo, fără să ridice vocea. I-am respins dragostea și de-aceea a voit să mă omoare. I-am spus-o doar atunci în față și n-a protestat... nu avea argumente...

Raoul căzu iarăși în visare, transportat de entuziasmul înflăcărării sale tinerești.

— Ah, ce fericit sînt ! Josephina mea, dă-mi voie să nu-ți mai spus așa. Numele nu ți se potrivește. Pentru mine vei fi Josina. Vrei ? Josina mea !

— Te rog, nu te maimuțări ! zîmbi de purtarea lui copilărească. Mai întîi, nu sînt Josina dumitale, și pe urmă te rog să mă respecți.

— Să te respect ? Dar nu vezi că sînt numai respect ? Sîntem amîndoi închiși în cupeul acesta... n-ai cum să te aperi, și eu stau la picioarele dumitale ca în fața unui idol. Și mi-e frică ! Și tremur ! Dacă mi-ai da mîna să ți-o sărut, mai că n-aș îndrăzni !

OGLINDA CU PUTERI MIRACULOASE

Tot drumul nu fu decît o neîntreruptă adorație. Asculta ea ? Uneori îl asculta, ca asemuindu-l cu un copil. Alteori se închidea într-o indiferență și o tăcere care-l înnebunea.

În cele din urmă el nu mai putu răbda.

— Ah, vorbește odată. Numai cîteva cuvinte care să mă readucă la realitate !

— Numai cîteva cuvinte ? Atît de puțin ceri ?!

— Da, nu mai mult ! Îți pretind foarte puțin. Nu ?

— Ei bine, iată : Stația Doudeville este aici aproape și trenul așteaptă. Trebuie să ne despărțim.

El încrucișă brațele indignat.

— Și dumneata ? Imposibil ! Dumneata nu te mai poți lipsi de mine. Ai pornit la o bătălie în care ai neapărat nevoie de un ajutor. Beaumagnan, Godefroy d'Etigues, prințul d'Arcole sînt adevărați bandiți și te-ai strivi fără de mine. Crede-mă, îți pot fi de un real folos.

— Ei mă cred moartă !

— Cu atît mai rău ! Dacă trebuie să treci drept moartă, cum ai să mai lucrezi la suprafață ?

— Nu-ți fie teamă. Voi acționa fără să mă vadă

— Dar cu atît îți va folosi mai mult ajutorul meu ! Dacă te-au jignit declarațiile mele de dragoste, nu-ți voi mai rosti nici un cuvînt. Nu-ți cer nimic altceva decît să mă devotez dumitale, ca unei sfinte ! Să mă lași să fac acest lucru.

Ea se înduplecă. Trecură de orășelul Doudeville. Puțin mai departe, pe drumul spre Yvetat, trăsura coti, pătrunzînd în curtea unei ferme înconjurată de plopi și plantată cu meri.

— Să coborîm, decise contesa. Gospodăria de față e a unei femei, mama Vasseur, care ține un han în apropiere și pe care am avut-o mai de mult ca bucătăreasă. Vin de multe ori să mă odihnesc aici cîte două-trei zile. Ne vom opri să mîncăm... Leonard, peste o oră plecăm.

Porniră iar pe șosea. La prima cotitură dădură de han, în fața căruia se afla o grădiniță cu flori de primăvară. De afară se pătrundea de-a dreptul în restaurantul care ocupa toată fațada.

De-abia intrară și se deschise o ușă prin care apăru o femeie în vîrstă, cu șorț dinainte și cu saboți de lemn în picioare.

La vederea Josephinei Balsamo, se arătă îngrozită. Închise repede ușa în urma ei, și spuse pe șoptite și cu vocea întretăiată :

— Pleacă repede... fugi... nu mai sta...

— Dar ce... spune o dată, ce s-a întîmplat ?

— Poliția te caută... Au percheziționat odaia și bagajul dumitale... Așteptă pe jandarmi. Fugi, căci altfel ești pierdută...

Fu rîndul contesei să fie cuprinsă de frică. Simți nevoia să se rezeme de un bufet, să-și revină puțin.

Raoul, de asemenea, era tulburat.

— Dar ce-ți pasă de jandarmi ? N-au pentru ce să te caute pe dumneata !

— Ba da, ba da, pe ea o caută, exclamă baba Vasseur. Plecați repede de aici !...

Judecînd la rece, neînțelegînd bine sensul exact al acestei scene, a cărei gravitate tragică o întrevedea numai, apucă brațul contesei, o trase spre ușă fără multe menajamente.

Dar trecînd pragul, femeia se dădu înapoi ușor descumpănită. Lucrurile nu ședeau bine.

— Jandarmii... m-au văzut !

Se retraseră cît putură de repere în cameră El o luă pe contesă de mînă îndreptîndu-se spre ușa din fund. Urcară o scară îngustă care ducea la o odaie de sus, unde găsiră rochiile și rufăria contesei răvășite. În clipa aceasta doi polițiști intrau în restaurant și cînd Raoul se apropie de ferestruică, zări doi jandarmi care-și legau caii de un bulumac al grădinii.

Josephine Balsamo era în dificultate... Raoul îi privi fața pe care se întipărise spaima.

— Repede ! Trebuie să-ți schimbi hainele. Pune-ți altă rochie... ar fi bine una neagră.

Se apropie de fereastră și văzu polițiștii și jandarmii vorbind în grădină. După ce ea își luă altă rochie. Raoul luă rochia cenușie pe care o dezbrăcase ea și-o puse pe el. Avea o statură zveltă și rochia îl prindea de minune. Își aranjă fusta puțin mai jos de talie ca să-i acopere picioarele. Era atît de încîntat de această deghizare și părea așa e liniștit, încît Josephine prinse curaj.

— Îi auzi ? întrebă el.

Într-adevăr vocile celor patru oameni care discutau aproape de pragul hanului se distingeau foarte bine. Auziră pe unul — probabil un jandarm — că întreabă cu o voce groasă tărăgănată :

— Sînteți siguri că a locuit aici ?

— Foarte siguri. Dovadă că a lăsat două cufere și pe unul e scris numele ei : D-na Pellegrini. Și pe urmă, baba Vasseur e o femeie cumsecade, nu-i așa ?

— Mai cumsecade decît baba Vasseur nu e nici una prin partea locului.

— Ei bine, baba Vasseur a declarat că doamna Pellegrini venea să petreacă, din cînd în cînd, cîteva zile aici !

— Firește, între două spargeri !

— Chiar așa.

— Și cum de v-a venit să dați pe-aici ?

Din întîmplare. Un hamal din gară, care i-a transportat aici bagajul, și-a adus aminte de numele Pellegrini pe care l-a văzut pe unul din cufere, sub altă etichetă, care însă se dezlipise lăsînd să se vadă ce era scris sub ea.

— Ați mai interogat și pe alți călători, pe alți clienți ai hanului ?

— Ei, clienții sînt rari aici !

— În tot cazul, mai adineauri cînd am sosit, am zărit în han pe o doamnă străină.

— O doamnă ?

— Chiar așa. Voia să iasă pe ușa asta tocmai cînd ne pregăteam să descălecăm. Și s-a dat repede înapoi, parcă n-ar fi voit să fie văzută.

— Imposibil... O doamnă în han ?

— Da, o doamnă în rochie cenușie. N-aș putea-o recunoaște, căci n-am văzut-o bine... Dar culoarea rochiei i-am distins-o ! Și pălăria... o pălărie cu panglici violete...

Raoul se uită la ea. Mai păstrase pălăria pe cap. El i-o scoase și și-o puse el, legîndu-și panglicile sub bărbie și trăgîndu-și-o pe ochi, ca să-i acopere bine obrazul. Apoi îi dădu ultimele instrucțiuni.

— Îți voi curăța drumul. De cum va fi liber, te vei duce liniștită pînă la trăsură. Urcă-te în ea și Leonard o să fie gata de plecare.

— Dar dumneata ? întrebă ea.

— Te ajung și eu în douăzeci de minute.

— Dar dacă te opresc ?

— N-or să mă oprească și nici pe dumneata. Dar nu te grăbi. Nu alerga. Păstrează-ți sîngele rece. Cu luciditate și calm ieșim din pușcăria asta.

El se apropie de fereastră și se aplecă în afară. Oamenii intraseră în sala de jos. Raoul sări în grădină, scoase un strigăt puternic ca și cum zărise ceva de care se speriase și o porni la fugă cît îl țineau picioarele.

Îndată se auziră strigăte în urma lui.

— Uite-o... ea e ! Cu rochia cenușie !... Cu panglica violetă, la pălărie... oprește sau trag...

Dintr-o săritură el trecu drumul și o porni razna pe cîmp apoi se ascunse după copacii unei ferme din apropiere. Porni mai departe, mai înconjură două-trei case, pînă i se pierdu urma.

Se întoarse să privească după urmăritori. Polițiștii și jandarmii nu mai puteau să-l vadă. Într-o clipă își scoase rochia și pălăria și le ascunse după niște mărăcini. Apoi, își puse iar pe cap cascheta de marinar, pe care o ținuse în mînă, își aprinse o țigară și se întoarse liniștit, sigur pe el, cu mîinile în buzunare.

În dosul fermei se ciocni de cei doi polițiști, care deabia răsuflau.

— Hei, marinare, n-ai văzut o femeie în rochie cenușie ?

El dădu din cap :

— Cum de nu... o femeie care fugea, nu-i așa ? A intrat în ferma aceea.

— De mult ?

— Să fie un minut sau două.

Oamenii o porniră în fugă. Raoul își continuă drumul, salută pe cei doi jandarmi care îi ieșiră în cale, și cu pași egali, măsurați trecu de han și ocoli colțul șoselei.

La o depărtare de o sută de metri se vedeau plopii și merii curții unde mai zăbovea trăsura.

Leonard era pe capră, cu biciul în mînă. Înăuntru Josephine Balsamo ținea portiera deschisă. Raoul sări în cupeu și caii o porniră în galop.

Josephine scoase din poșetă o oglindă mică și-și privi îndelung fața devastată de vîrstă. Turnă pe oglindă cîteva picături dintr-o sticluță și o frecă cu o cîrpă de mătase. Apoi se privi din nou.

Raoul nu înțelese întîi ce făcea și nu observă decît expresia severă a ochilor și melancolia femeii în fața imaginii ei obosite.

Zece, cincisprezece minute trecură în tăcere. În acel efort al privirii ei se concentrau energii de voință nebănuite. Cel dintîi îi reînvie surîsul, șovăitor, timid ca o rază de soare de iarnă. După o clipă, el se făcu mai îndrăzneț, arătîndu-și vigoarea prin detalii fiziologice stranii. Colțurile gurii se ridicară, pielea căpătă din nou culoarea rozalie. Carnea i se revigoră, obrajii și bărbia își recăpătară linia curată și... toată grația ilumină din nou figura frumoasă și fină a Josephinei Balsamo.

Se săvîrșise o minune cu adevărat.

Nu schimbaseră nici un singur cuvînt. Caii continuau să alerge în același ritm egal. Cîmpul fugea îndărăt descoperind mereu alte orizonturi largi, cu ferme și copaci, posaci și singuratici.

Contesa de Cagliostro își lăsase din nou voalul pe obraz. Raoul simți că femeia aceasta, care cu două ore înainte era atît de aproape de el, încît el îi oferise dezinvolt dragostea, se îndepărtase deodată, devenind parcă o străină.

Se apropiau de Sena. Cotiră înspre Caudebec, o luară la stînga printre colinele împădurite care dominau valea Saint-Wandrille. Trecură pe lîngă ruinele celebrei mînăstiri, porniră de-a lungul rîului și o luară pe drumul spre Rouen.

Peste o clipă, trăsura se opri, iar Leonard porni iarăși, după ce cei doi călători se dădură jos la marginea unei păduri de unde vedeau Sena, de care erau despărțiți de o luncă năpădită de sălcii.

Josephine Balsamo întinse mîna companionului ei. Glasul îl avea trist, de circumstanță.

— Adio, Raoul. Puțin mai departe vei găsi stația Mailleraie.

— Dar dumneata ? întrebă el.

— Ei, locuința mea este foarte aproape.

— Nu văd unde ar putea fi.

— Uite șlepul acela de lîngă copaci.

— Te conduc pînă acolo, se oferi el.

Un dig îngust tăia lunca, printre sălcii. Contesa porni pe el, urmată de Raoul.

Ajunseră astfel pe un ponton, aproape de șlep, mascat îndărătul unor sălcii. Nimeni nu-i vedea și nu-i auzea. Erau singuri numai ei între pămînt și cerul întins, albastru. Între ei se consumară acum cîteva din acele minute a căror amintire o păstrezi toată viața și care pot să-ți înrîurească soarta.

— Adio, spuse încă o dată Josephine Balsamo. Adio...

El șovăia în fața acelei mîini întinse pentru ultimul rămas bun.

— Nu vrei să-mi dai mîna ? se nedumeri ea.

— Da... da... dar de ce să ne despărțim ?

— Pentru că nu mai avem ce să ne spunem.

— Da, e adevărat, și totuși nu ne-am spus nimic.

El sfîrși prin a-i lua mîna călduță și moale. În glas avea o oarecare doză de dojană.

— Cuvintele oamenilor acelora de la han... acuzațiile lor... au fost, deci adevărate ?

El dorea de la ea o motivație, fie ea chiar și mincinoasă, care i-ar fi îngăduit să-i păstreze o imagine de neuitat, fie chiar falsă. Ea păru surprinsă și replică :

— Ce-ți pasă ! Apoi zîmbind, foarte liniștită, continuă cu ironie : Fără îndoială că vicontele Raoul d'Andrésy este jignit în principiile lui ? Vicontele d'Andrésy are desigur concepții morale, o delicatețe de gentilom...

— Și de-ar fi așa ? spuse el. Dacă aș simți chiar o oarecare deziluzie...

— Bine c-ai spus-o ! Te-am dezamăgit, știu. Ai gonit după un vis frumos, care s-a risipit. Și mă vezi în toată hidoșenia mea. Răspunde sincer, de vreme ce ne-am hotărît să ne aruncăm măștile. Ești dezamăgit ?

El răspunse cu un singur cuvînt :

— Da !

Fu un moment penibil de tăcere. Ea îl privea țintă parcă să-i scormonească sufletul, apoi murmură cu o voce nesigură.

— Sînt o hoață, nu-i așa ? Asta vrei să spui. O hoață ?

— Da !

Ea zîmbi și șopti :

— Dar dumneata ?

Și cum el se încruntă, ea îl apucă de umeri și-i vorbi, tutuindu-l ca pe un oarecare delincvent.

— Și tu, băiatule ? Tu ce ești ?

— Mă numesc Raoul d'Andrésy !

— Fleacuri ! Te cheamă Arsène Lupin. Tatăl tău, Teophraste Lupin, care împreuna meseria de profesor de box cu aceea mai mănoasă, de escroc, a fost condamnat și băgat în închisoare în Statele Unite, unde a și murit. Mama ta și-a reluat numele de fată, d'Andrésy, și a trăit, ca rudă săracă, pe lîngă un văr depărtat, ducele de Dreux-Soubise. Într-o zi, ducesa a constatat lipsa unui giuvaer de mare valoare istorică, care nu era altceva decît faimosul colier al reginei Maria Antoaneta. Cu toate cercetările nu s-a putut ști niciodată cine a fost autorul furtului, executat cu o îndrăzneală diabolică. Eu însă știu. Tu ai fost, și aveai șase ani pe atunci !

Raoul ascultă, palid de mînie, umilit, cu maxilarul încleștat. Apoi murmură :

— Mama era nefericită și am voit să-i viu în ajutor.

— Furînd ?

— Aveam șase ani.

— Astăzi ai douăzeci, mama ta a murit, ești un tînăr sănătos, inteligent, plin de energie. Din ce trăiești ?

— Lucrez.

— Desigur, în buzunarele altora ! De vreme ce-ţi cunosc viaţa şi întîmplarea a fost să cunoşti şi tu un colţ din viaţa mea, e mai bine să aruncăm vălul asupra acestor lucruri. Nu-i frumos să furi. Să ne facem că nu ştim şi să nu mai vorbim de asta.

El rămase tăcut. O mare oboseală îl cuprinse. Deodată, îşi revăzu viaţa ca printr-un văl de ceaţă şi de întuneric şi constată că nu există în ea nimic frumos, nimic atrăgător. Îl cuprinse o amară tristeţe.

— Nu-i aşa, amicul meu ? reîncepu Josephine, drumul pe care merg eu nu e cel bun. Tu eşti tînăr, ai încă timp, salvează-te.

— Dar, dumneata, Josephine, dumneata ?

— Eu ? Asta e viaţa mea !

— O viaţă înfricoşătoare, care te face să suferi ? Pentru ce nu renunţi la ea ?

— Dacă asta ţi-e părerea, de ce vrei s-o împarţi cu mine ?

— Pentru că te iubesc !

— E un motiv în plus ca să fugi de mine, dragul meu. O să-ţi fie ruşine de mine, iar eu o să mă îndoiesc de credinţa ta.

— Te iubesc !

— Astăzi. Dar mîine ai să-mi întorci spatele !

— Da, răspunse Raoul, ai dreptate. Mă terorizează gîndul să nu te mai văd iar tu să nu-ţi mai aduci aminte de mine...

— Nu poţi uita pe acela care ţi-a salvat viaţa de două ori...

— Da, dar vei uita pe acela care te iubeşte !

Ea dădu din cap.

— Nu voi uita. Apoi adăugă emoţionată : entuziasmul, avîntul dumitale... tot ceea ce ai sincer şi spontan... toate astea mă mişcă profund.

Îşi strîngeau mîinile şi stăteau ochi în ochi. Raoul se înfioră de dragoste. Ea îi spuse duios :

— Cînd te pregăteşti să te desparţi pentru totdeauna de cineva, trebuie să-i restitui darurile. Înapoiază-mi portretul, Raoul !

— Nu, nu, niciodată !

— Atunci, zise ea cu un suris care îl narcotiză, eu voi fi mai cinstită și-ți voi înapoia ceea ce mi-ai dat !

— Ce anume, Josine ?

— Întîia noapte... în hambar... pe cînd dormeam, te-ai aplecat asupra mea, Raoul, și ți-am simțit buzele pe buzele mele.

Luîndu-l de gît îi atrase capul spre ea și buzele lor se uniră.

— Ah, Josine, exclamă el, prăpădit de fericire, fă ce vrei cu mine, te iubesc... te iubesc mai presus de orice pe lumea asta !

— Încă un cuvînt, Raoul, spuse ea oprindu-se. Simt că te voi iubi cu patimă și că nu voi putea îndura să mă înșeli. În viața dumitale nu există o altă femeie, nu-i așa ?

— Nu.

— Și Clarissa d'Etigues ?

Raoul simțea că-și pierde cumpătul.

— Chestie veche... un flirt fără importanță.

— Juri !

— Îți jur pe Dumnezeul meu !

— Cu atît mai bine ! folosi ea o voce gravă. Să nu se amestece niciodată între noi ! Altfel...

Raoul o prinse tandru pe după talie.

— Nu te iubesc decît pe tine, Josine, nu te-am iubit decît pe tine. Viața mea abia astăzi începe. Am să-mi număr iar anii și zilele. Este a doua naștere a mea.

CAD MĂȘTILE

„Leneșa" era o navă șlep la fel ca toate celelalte, destul de veche, cu vopseaua ștearsă dar curată și bine îngrijită de o pereche de foști pescari, doamna și domnul Delatre.

Înăuntru, șlepul era însă foarte confortabil. Trei încăperi mici dar strălucitoare și două cabine separate printr-un salon.

Aici trăiră Raoul și Josephine Balsamo o lună întreagă. Soții Delatre, oameni tăcuți și posomoriți, cu care Raoul căutase de mai multe ori să lege o conversație, vedeau de gospodărie și bucătărie. Din cînd în cînd venea un mic remorcher și trăgea șlepul o distanță oarecare în susul Senei.

Săptămîni de fericire nemărginită ! Raoul făcu o adevărată risipă de entuziasm. Priveliștile minunate ce defilau, frumoasele biserici gotice, apusurile de soare și nopțile luminoase, toate îi hrăneau nevoia de a-i face declarații înflăcărate Josinei.

Josine, mai tăcută, surîdea ca într-un vis fericit. Fiece zi o apropia tot mai mult de amantul ei. Dacă mai întîi dăduse ascultare unui capriciu, acum simțea o dragoste fierbinte care făcea să-i bată inima și-i arăta ce înseamnă fericirea de a iubi pe îndelete, de a se sătura de iubire, de a fi stăpîna unui trup tînăr de bărbat.

Despre trecut, despre viața ei de pînă acum, nici un cuvînt nu mai merita să fie rostit.

— Să nu vorbim niciodată despre asta, vrei, Raoul ?

— Păcat ! răspunse Raoul, care-și aducea aminte cu ciudă că Josephine știa că el e Arsène Lupin și dorea să se revanșeze. Nimic pe lume nu mă pasionează mai mult decît enigma vîrstei tale și isprăvile tale de un secol încoace. Am asupra acestei chestiuni cîteva idei personale.

Ea se uită la el curioasă. Raoul se folosi de momentul ei de șovăire și continuă cu un ton căutat ironic :

— Argumentația mea se reazemă pe două axiome : 1 nu există nici o minune, cum ai spus și tu ; 2 ești fiica mamei tale.

Ea zîmbi :

— Un început inspirat !

— Ești fiica mamei tale, repetă Raoul, ceea ce înseamnă că a existat o contesă de Cagliostro. La douăzeci și cinci sau treizeci de ani ea a uimit cu frumusețea ei Parisul Imperiului al doilea și a făcut furori la curtea lui Napoleon al III-lea. Cu ajutorul presupusului ei frate care o întovărășea (frate sau amant, puțin importă), ea pusese la cale toată povestea că era urmașa lui Cagliostro și pregătise documentele false de care se

servise poliția ca să informeze pe Napoleon asupra *presupusei fiice a* Josephinei de Beacharnais și a lui Cagliostro. Expulzată, ea călători prin Italia, Germania, apoi dispăru... pentru a reapare iarăși, peste douăzeci și doi de ani, sub trăsăturile identice ale adorabilei ei fiice, a doua contesă de Cagliostro. Ești de părerea mea ?

Josephine se arătă nepăsătoare. El continuă :

— Între mamă și fiică, asemănare perfectă... atît de perfectă încît aventura începe în mod cu totul firesc. De ce două contese ? Nu va exista decît una singură, unica, cea adevărată, aceea care a moștenit tainele *așazisului* ei tată, Joseph Balsamo, conte de Cagliostro. Și cînd Beaumagnan face ancheta, ajunge bineînțeles să descopere documentele care înșelaseră odinioară poliția lui Napoleon, precum și seria de portrete și miniaturi care fac mărturia existenței unei singure vișnic tinere femei pînă la Fecioara lui Bernardino Luini, cu care întîmplarea a făcut să semene atît de ciudat.

De altfel, există și un martor : prințul d'Arcole. Prințul d'Arcole a văzut pe vremuri pe contesa de Cagliostro. A condus-o la Modana. O revede la Versailles. Și cînd o descoperă acum, scoate un strigăt de uimire.

— Ea e ! Are și acum aceeași vîrstă !

Și tu-l mai înnebunești cu o mulțime de dovezi ; îi repeți întocmai cuvintele pe care le-a schimbat cu mama ta la Modana, îi povestești întocmai scena pe care ai găsit-o în jurnalul foarte amănunțit pe care mama ta îl scria despre tot ce i se întîmpla.

Asta e tot. O mamă și o fiică ce-și seamănă, și a căror frumusețe evocă pînzele lui Luini. Punct. Mai există o femeie, probabil marchiza de Belmonte, care însă nu-ți va fi semănînd chiar așa de tare și a trebuit ca Beaumagnan să fie nebunul care e, ca să vă confunde. În rezumat, nimic dramatic, o aventură amuzantă și atîta tot.

Raoul tăcu. I se părea că Josephine Balsamo pălise și că figura i se contracta. Îi venise și ei rîndul să fie denudată, și lucrul acesta îl făcu să rîdă.

— Am nimerit-o, nu-i așa ?

Ea ridică din umeri :

— Trecutul îmi aparține, zise ea, și vîrsta mea nu interesează pe nimeni. Poți crede orice.

El o cuprinse în brațe și o sărută îndelung, tăindu-i aproape respirația.

— Cred că ai o sută de ani, Josephine Balsamo, și nu e nimic mai delicios decît să săruți o centenară ca tine. Cînd mă gîndesc că poate l-ai cunoscut pe Robespierre sau pe Ludovic al XVI-lea !

La sfîrșitul celei de a treia săptămîni, apăru Leonard. Într-o dimineață, Raoul zări cupeul cu cei doi cai prăpădiți, cu care contesa plecă.

Ea se întoarse de-abia pe seară. Leonard transportă pe „Lenesa" niște pachete învelite în ștergare, pe care le lăsă în cala șlepului printr-un chepeng pe care Raoul nu-l știa.

Peste noapte, Raoul reuși să deschidă și să cerceteze baloturile. Conțineau dantele și odăjdii de preț.

A treia zi, altă expediție. Rezultat : un gobelin frumos din secolul al XVI-lea.

În zilele cînd Josephine lipsea, Raoul se plictisea de moarte. Într-o astfel de zi, cînd șlepul se afla aproape de Mantes, se duse în oraș, își închirie o bicicletă și o porni la întîmplare, pe un drum de țară. După ce mîncă la un han, ieșind dintr-un mic orășel, văzu multă lume adunată în jurul unei vile. Se vindeau la licitație mobilă scumpă și argintărie.

Ca să-și treacă timpul, făcu înconjurul casei. Văzînd o scară rezemată de un gard, fără să-și dea seama ce face, o rezemă de casă, se sui și sări printr-o fereastră.

Cineva dinăuntru scoase un strigăt. Raoul o zări pe Josephine Balsamo, care își reveni numaidecît în fire și spuse cu o voce fabricată, să pară firească :

— Ia-te-uită ! Tu ești, Raoul ? Admiram tocmai o colecție frumoasă de cărți legate... Adevărate minuni !

Atîta tot. Raoul examină cărțile și băgă în buzunar trei exemplare unice, pe cînd Josephine, fără s-o vadă Raoul, șterpelea medalii vechi dintr-o vitrină.

Coborîră scara. În mulțimea care umplea etajul de jos, nimeni nu-i luă în seamă.

La circa trei sute de pași îi aștepta trăsura.

De aici înainte, la Pontoise, la Saint Germain, la Paris, unde „Leneșa" acostase chiar în fața prefecturii de poliție, ei operară împreună.

De fiecare dată Raoul își descoperea talente nebănuite și o pricepere cu adevărat de expert. Citeodată, în vreun magazin, la curse, la teatru, tovarășa lui auzea un mic plescăit de limbă vesel, și în mîinile amantului zărea un ceasornic sau la cravata lui vreun ac nou. Și totdeauna cu același sînge rece, totdeauna cu aceeași seninătate a nevinovatului pe care nu-l amenință nici o primejdie.

Ceea ce nu-l împiedica să asculte de toate sfaturile de prevedere, pe care le dădea Josephine Balsamo. Nu ieșeau din șlep decît îmbrăcați ca oameni din popor. În vreo stradă apropiată se urcau în trăsura care aștepta. Aici își schimbau hainele. Contesa nu se despărțea niciodată de o dantelă cu flori mari, brodate, care-i servea de voaletă.

Într-o seară se întîlniră pe neașteptate cu Beaumagnan, baronul d'Etigues și Bennetot. Cei trei prieteni intrau în teatrul Variétés.

— Haide după ei, zise Raoul.

Contesa șovăia. El stărui și o convinse.

— Cum ! ni se prezintă un asemenea prilej și să-l ratăm ? Aș rămîne neconsolat.

Intrară amîndoi și se instalară într-o lojă întunecoasă. Avură timp o clipă, pînă să se ridice draperia, să vadă într-altă lojă de lîngă scenă silueta lui Beaumagnan și a celor doi prieteni ai lui.

Dar oare ce căuta Beaumagnan, om al bisericii și cu fire ascetică, într-un teatru de pe bulevarde, în care se juca tocmai o revistă excesiv de decoltată și care nu-l putea interesa ?

Raoul îi puse Josephinei Balsamo această întrebare. Ea nu răspunse, arătînd o indiferență, din care Raoul înțelese că tînăra femeie nu voia să-i ceară ajutorul în această afacere și că ar prefera să nu-l vadă amestecîndu-se în ea.

— Fie, îi zise el mîndru. Fie ! Fiecare pe drumul lui şi vom vedea cine va reuşi mai bine.

Pe scenă dansau femei goale. Se da o revistă de actualitate. Artista principală era acoperită toată de bijuterii. Un bandou cu pietre preţioase îi acoperea fruntea.

În antract Raoul trecu pe lîngă loja celor trei complici. Plecaseră.

— Nu mai avem nimic de făcut aici ! îi spuse contesei cînd se-ntoarse la ea.

În clipa asta, cortina se ridică din nou. Artista apăru iar pe scenă. De data aceasta bandoul de pe frunte se vedea mai bine. Raoul numără pietrele. Erau şapte la număr şi mari, aproape cît nucile.

— Şapte ! Se gîndi Raoul. Iată de ce a venit Beaumagnan.

Pe cînd Josephine Balsamo se îmbrăca, Raoul reuşi să afle de la o plasatoare că artista se numea Brigitte Rousselin şi că locuia într-o casă veche din Montmartre, de unde venea în fiecare zi, însoţită de o servitoare foarte devotată, anume Valentine ca să ia parte la repetiţiile piesei viitoare şi la reprezentaţii.

A doua zi dimineaţa, la ora 11, Raoul părăsea „Leneşa". Mîncă într-un restaurant din Montmartre şi, la prînz o luă pe strada în care locuia artista. Alături se afla o clădire.

Etajul întîi părea sigur nelocuit căci nu avea perdele la ferestre. Aşteptă o clipă, cînd portăreasa se depărtase de casă, şi o luă în sus pe scară, pînă la etajul nelocuit. Aici forţă uşa, intră, deschise o fereastră ce da deasupra acoperişului casei învecinate, se asigură că nimeni nu-l vede şi sări pe el.

În apropiere se afla o ferestruică a podului. Trecu prin ea în casa artistei.

Sub el, adică la etajul întîi, se auzeau voci de femei. Aplecîndu-se cît putu mai mult peste rampa scării, Raoul trase cu urechea şi înţelese că artista mînca în sufragerie, pe cînd servitoarea făcea curăţenie în odaia de culcare şi de toaletă.

— Am terminat ! exclamă Brigitte Rousselin, întorcîndu-se în dormitor. Ah, dragă Valentine, ce fericire că n-am repetiție astăzi... mă culc iar și nu mă mai scol pînă dimineață.

Ziua aceasta de odihnă îi cam strica socotelile lui Raoul care nădăjduia ca în absența Brigittei Rousselin, să-i percheziționeze liniștit locuința. Așteptă însă răbdător, sperînd că-l va ajuta vreo întîmplare norocoasă.

Trecură cîteva minute. Brigitte fredona melodii din revista ei, cînd deodată auzi soneria.

— Cine o fi ? Nu aștept pe nimeni astăzi. Du-te vezi cine e, Valentine !

Servitoarea coborî scara. Se auzi zgomotul ușii trîntite apoi se întoarse și spuse :

— E de la teatru — un secretar al directorului a adus scrisoarea asta...

— Dă-o încoa. L-ai poftit în salon ?

— Da.

Raoul o zări în ușă pe actriță. Servitoarea îi dădu plicul. Brigitte îl desfăcu și citi cu voce înceată :

„Draga mea, încredințează secretarului meu bandoul cu nestemate pe care-l porți pe frunte. Am nevoie de el ca model. E urgent. Diseară ți-l voi înapoia la teatru."

Auzind acestea, Raoul tresări :

— I-auzi ! gîndi el, bandoul cu cele șapte pietre ! Oare și directorul știe de afacere ?

Și Brigitte Rousselin îi face cumva pe plac ?

Se liniști însă repede, căci femeia murmură :

— Imposibil. Am făgăduit bandoul altcuiva.

Ea intră în budoar și se întoarse cu un plic, pe care-l dădu servitoarei.

— Îl cunoști pe secretar ? L-ai văzut la teatru ?

— Nu, e desigur unul nou.

— Să-i spuie directorului că-mi pare rău că nu-l pot satisface și că-i voi explica motivele diseară la teatru.

Valentine coborî iarăși. Trecu destul de mult timp. Brigitte se așezase la pian și făcea exerciții de cînt, din care cauză probabil Raoul nu mai putuse percepe zgomotul ușii.

În clipa aceea văzu o umbră care se strecura pe scară și se îndrepta spre budoar. Raoul se gîndi :

„Valentina se întoarce. Începusem să cred că s-a întîmplat ceva. Nu-mi prea miroase a bine secretarul acela necunoscut care a venit să ia giuvaerul ! Slavă Domnului, n-a fost nimic și omul a plecat !"

Dar deodată, în mijlocul unei melodii, pianul se opri brusc, scaunul pe care ședea artista se răsturnă cu zgomot ; se auzi vocea ei îngrijorată care spunea :

— Cine ești dumneata ? Ah ! Secretarul, nu-i așa ? Secretarul cel nou... Dar ce dorești, domnule, de la mine ?

— Domnul director mi-a poruncit să aduc bandoul. De aceea trebuie să stărui...

— Dar ți-am trimis răspunsul... bîigui înspăimîntată Brigitte... Servitoarea ți-a dat doar scrisoarea... De ce n-a venit cu dumneata ? Valentine !...

Ea strigă de mai multe ori îngrozită.

Ușa se închise brutal. Raoul auzi un zgomot de scaune răsturnate de luptă, apoi un strigăt disperat : „Ajutor !"

Raoul coborî scara într-un suflet și se năpusti la întîmplare asupra unei uși. Pătrunse într-o odaie în mare dezordine. Nevăzînd pe nimeni, străbătu odaia pînă la cabinetul de toaletă, apoi în budoar unde-și închipuia că se dăduse lupta.

Din prima clipă zări, cu toate că era destul de întuneric, obloanele ferestrelor fiind lăsate, pe un bărbat stînd pe jos, în genunchi și strîngînd de gît o femeie. Horcăiturile ei se amestecau cu înjurăturile lui. Nu mai era de așteptat.

Raoul se năpusti asupra lui cu atîta putere, încît bărbatul trebui să dea drumul femeii. Se rostogoliră amîndoi pînă la sobă, de care Raoul se lovi destul de tare. Asasinul era mai greu decît el și lupta nu putea dura mult între adolescentul gingaș și bărbatul acela

zdravăn și cu mușchi puternici. De fapt, după o clipă, unul din ei se desfăcu din strînsoare și se ridică, pe cînd celălalt rămase întins gemînd. Acela care se ridicase nu era asasinul ci Raoul.

El se aplecă asupra tinerei actrițe și luînd-o în brațe, o puse pe pat.

— Nu ți-a făcut nimic, nu-i așa, domnișoară ? Nu-ți fie frică. Nu mai ai de ce te teme, și pentru mai mare siguranță...

Raoul trase repede perdelele, smulse șnururile și legă bine cu ele mîinile omului. Lumina pătrunzînd în odaie, Raoul întoarse fața asasinului ca s-o vadă mai bine.

Dar scoase un strigăt de uimire. Era uluit. Murmura, de-abia crezîndu-și ochilor :

— Leonard... Leonard.

Continuă să-l lege, strîngînd bine sforile destul de groase ; îi înfășură apoi capul cu un prosop și-l tîrî în odaia de culcare unde-l legă de piciorul patului. Se-ntoarse apoi la tînăra femeie care continua să geamă.

— S-a sfîrșit, îi zise el. N-ai să mai dai ochi cu el. Liniștește-te. Mă duc să văd ce e cu servitoarea, ce i-a făcut, că nu s-a întors !

Nu era prea îngrijorat. O găsi în etajul de jos într-un colț al salonului, exact în starea în care-l lăsase și el pe Leonard, adică fără putință de a se mișca sau de a scoate vreun sunet.

Era însă o femeie curajoasă. De cum o dezlegă, își veni îndată în fire, înțelese situația și se arătă gata să urmeze ordinele pe care i le dădu Raoul :

— Sînt agent de poliție. Am scăpat-o pe stăpîna dumitale. Du-te la ea și îngrijește-o. Eu mă duc să-l descos pe individul acela, și să văd dacă n-are cumva complici.

Raoul ieși afară din casă, se duse la poartă și o crăpă puțin, atît ca să poată arunca o privire în stradă.

Puțin mai departe în stradă zări cupeul Josephinei, așa cum se așteptase.

Pe capră se afla un servitor tînăr de tot, pe care-l văzuse de cîteva ori cu Leonard și pe care-l chema Dominique.

Dar în trăsură nu se afla cumva alt complice ? Și cine era el ?

Raoul nu închise poarta. Bănuielile lui se confirmau și acum nimic pe lume nu l-ar fi putut împiedica să meargă pînă la capăt. Se întoarse iar în casă și urcîndu-se la primul etaj, intră în odaia unde se afla cel legat. Observase că în luptă, din buzunarul lui Leonard ieșise un fluier mare de lemn, legat cu o sfoară și Leonard îl vîrîse iar îngrijit la locul lui. Probabil că fluierul servea în caz de primejdie să dea de știre complicilor. Sau poate să-i anunțe că drumul era liber și afacerea reușise ?

Raoul adoptă părerea din urmă. Crăpă puțin fereastra și fluieră scurt.

Și ascuns după perdea, așteptă.

Ușa se deschise, Josephine Balsamo intră.

Intră liniștită și cu atîta curaj, parcă ar fi făcut o vizită unei bune prietene.

Raoul închisese ușile de comunicație cu celelalte odăi, ca scena dintre el și Josephine să n-aibă martori.

În clipa aceasta, Josephine zări și ea pe Raoul și corpul legat cobză al lui Leonard, pe care-l recunoscu după haine.

Tînărul putu să-și dea seama acum de puterea de stăpînire de care era capabilă Josephine. Nu se fistîci deloc, nu-și pierdu deloc cumpătul, dînd cu ochii de Raoul și văzîndu-l pe Leonard scos din luptă. Părea că, stăpînindu-și nervii, se întreba ;

— Ce înseamnă asta ? Ce caută aici Raoul ? Și cine a legat pe Leonard ?

În cele din urmă, scoțîndu-și voaleta, ea întrebă, căci se părea că numai asta o interesează.

— De ce mă privești așa, Raoul ?

El zăbovi cîtva timp cu răspunsul. Vorbele pe care voia să le rostească s-ar fi voit teribile. Se uită la ea pătrunzător, ca să nu piardă nici o tresărire a mușchilor obrazului ei, nici o clipire a ochilor.

— Brigitte Rousselin a fost asasinată.

— Brigitte Rousselin ?

— Da, actrița de aseară, aceea cu banjoul de nestemate. Și n-ai să îndrăznești să spui că nu știi cine e femeia aceasta, *de vreme ce ești aici, la ea, și* de vreme ce i-ai poruncit lui Leonard să-ți dea de veste cînd omorul a fost săvîrșit.

Ea se arătă de-a dreptul îngrozită.

— Leonard ?

— Da, afirmă el. El a omorît-o pe Brigitte.

Josephina se lăsă să cadă pe un scaun ; murmură :

— Mizerabilul... Cum se poate s-o fi omorît ? Doamne, și mi-a făgăduit de atîtea ori că n-o să omoare ! Ah, nu vreau, nu pot să cred...

Era sinceră sau juca teatru ? Leonard voise s-o gîtuie pe victimă sub impulsul unui moment de nebunie, sau după instrucțiunile ei, care ordonau crima dacă viclenia nu putea avea succes ?... Întrebări neliniștitoare, pe care Raoul și le punea fără să le poată da răspunsuri.

Josephine Balsamo ridică capul, se uită la Raoul cu ochii plini de lacrimi, apoi întinse mîinile rugătoare spre el.

— Raoul... Raoul... de ce mă privești astfel ? Nu mă acuzi, nu mă poți acuza, nu-i așa ? N-am ordonat eu crima ! Crezi că eu am știut ? Nu, Raoul, jură că nu crezi una ca asta ! Ah, Raoul, dragul meu Raoul !...

El o împinse brutal pe scaun. Apoi, după ce făcu cîțiva pași în lungul și în latul odăii, se apropie iarăși de contesa de Cagliostro și o apucă de umeri.

— Ascultă-mă, Josine, pronunță rar cu vocea unui dușman, nu aceea a unui amant, ascultă-mă ! Dacă pînă într-o jumătate de oră nu lămurești toată afacerea și toate mașinațiile la care te dedai, voi proceda cu tine cum ai proceda față de o dușmancă de moarte. Te voi scoate cu forța din această casă și, fără să stau pe gînduri nici o clipă, mă voi duce imediat la poliție și voi denunța crima pe care complicele tău Leonard a săvîrșit-o asupra Brigittei Rousselin... După asta, ai să te descurci cum vei ști ! Ei, acum, dă-i drumul, mărturisește !...

Războiul se declarase. Si se întîmpla într-un moment ales de Raoul, cînd deținea un ascendent major și cînd Josephine Balsamo, luată pe neașteptate, se simțea slăbită în fața unui atac pe care niciodată nu l-ar fi bănuit atît de violent și de necruțător.

Ea recurse la mîngîieri, la plîns, la făgăduieli, la tot arsenalul secret muieresc, dar Raoul se arătă intransigent.

— Vei vorbi ! M-am săturat de toate tainele astea ! Ție ți-o fi plăcînd, dar mie nu ! Mie îmi place ca totul să fie clar.

— Dar ce vrei, să pătrunzi tainele vieții mele ?

— Tăinuiește-ți trecutul, dacă vrei, nu-mi pasă de el, răspunse Raoul. Ceea ce vreau să știu e afacerea care mă interesează și pe mine. Spune-mi ce drum urmărești, căci nu vreau să risc să dau de o crimă ! Pot să fur, dar să omor nu ! M-ai priceput, Josine ?

— Nici eu nu vreau, răspunse ea.

— Se prea poate, dar pe alții îi pui să omoare !

— Nu-i adevărat !

— Atunci, vorbește ! Explică-te !

Ea își frîngea mîinile oftînd și protestînd, dădea impresia că este sinceră.

— Nu pot... nu pot !...

— De ce ? Cine te împiedică să-mi spui și mie ceea ce știi despre afacere, ceea ce ți-a mărturisit Beaumagnan ?

— Aș prefera să nu te bag în porcăria asta, murmură ea, să nu ai de-a face cu omul acesta !

El izbucni în rîs.

— Fleacuri ! Ți-e frică de mine. N-ai încredere. Și-apoi afacerea e prea bună și vrei s-o păstrezi numai pentru tine. Bine. Fie ! Să plecăm. Poate că afară ai să judeci altfel !

O luă în brațe și-o aruncă pe umeri, așa cum făcuse și prima dată, la picioarele stîncilor. Apoi se îndreptă spre ușă.

Înfricoșată, Josephine strigă :

— Stai, oprește-te ! Ce vrei să știi ? adăugă ea, după ce o așează iar pe scaun.

— Tot ! replică el, și mai întîi motivul prezenței tale aici, pentru ce a omorît-o mizerabilul pe Brigitte Rousselin.

Vocea ei abia se auzi.

— Bandoul cu pietre...

— N-au valoare ! Sînt pietre false...

— Da, dar sînt șapte... Și se pare că și alții erau pe urmele lor.

— Cine ?

— Trimiși ai contesei de Belmonte.

— Iar femeia aceea ? Ei și, asta era un motiv s-o omoare pe Brigitte ?...

— Și-o fi pierdut capul. Îi spusesem că-mi trebuie bandoul cu orice preț.

— Socotesc, mai degrabă, că acei care dau tîrcoale Brigittei sînt Beaumagnan și prietenii lui. Dar tu nu ești de talie să te măsori cu Beaumagnan. Lasă-mă pe mine să conduc. Dacă vrei să reușești, n-o poți face decît cu ajutorul meu.

Josine șovăi. Se înclină în fața acestei voințe neînfrînate și în fața acestei energii, pe care nimic n-o putea face să se frîngă.

— Fie, spuse ea. Voi vorbi. Dar de ce aici ?

— Aici și nu în altă parte, insistă Raoul, știind bine că dacă îi dă răgaz, contesa va căpăta din nou curaj și nu va mai putea scoate nimic de la ea.

— Fie, zise ea, resemnată, cedez, deoarece dragostea noastră e în joc, iar tu pari că te sinchisești foarte puțin de ea.

Raoul avu un sentiment profund de mîndrie. Acum el era stăpînul. O silise pe Josephine Balsamo să i se supună și reușise să-și tempereze propria sa dragoste. Sărutări, mîngîieri, seducție, patimă — nu se mai temea de nimic, căci cu o clipă înainte fusese cît pe aci să rupă legătura cu Josephine și totuși rămăsese foarte liniștit.

El luă cuvertura groasă de pe masă și o aruncă peste Leonard, apoi se întoarse și se așeză lîngă Josine.

— Ascult !

Ea îi aruncă o privire în care se putea citi o furie neputincioasă, glasul abia i se auzi :

— Faci o greșeală ! Profiți că m-ai prins la strîmtoare ca să mă silești să-ți povestesc lucruri pe care și așa ți le-aș fi povestit odată, de bunăvoie. E o umilință inutilă pe care mi-o impui, Raoul.

El repetă impasibil :

— Aștept.

— Bine, fie, dacă vrei. Îți voi face un raport scurt. Așa se cheamă la poliție, nu ?

Acum douăzeci și doi de ani, în lunile care au precedat războiul din 1870, între Franța și Prusia, cardinalul de Bonnechose, arhiepiscop de Rouen și senator, trecînd prin ținutul acesta, fu surprins de o ploaie teribilă și trebui să caute adăpost în castelul Gueures, în care locuia pe atunci ultimul său proprietar, cavalerul des Aubes ; aici cină. Noaptea, retrăgîndu-se în odaia care-i fusese pregătită, cavalerul des Aubes, un bătrîn de nouăzeci de ani, îi ceru audiență. Iată rezumatul confidențelor ciudate pe care le făcu atunci cavalerul și pe care cardinalul le-a scris mai tîrziu. Le știu pe dinafară :

„Monseniore, pe vremea teroarei aveam vreo doisprezece ani, eram orfan și o întovărășeam în fiecare zi pe mătușa mea des Aubes la închisoarea apropiată, unde ea împărțea ajutoare și îngrijea de bolnavi. Erau închiși fel de fel de oameni, care erau judecați și osîndiți la întîmplare. Astfel avui prilejul să fac cunoștință cu un bătrîn despre care nimeni nu știa nici cum îl cheamă, nici de ce fusese arestat. Îngrijirile mele i-au insuflat încredere și în seara zilei cînd fu judecat și condamnat să i se taie capul, îmi spuse :

— Copilul meu, mîine în zori voi fi dus la eșafod și voi muri, fără ca cineva să știe cine sînt. Asta e dorința mea. Nu-ți voi spune nici ție numele. Îți încredințez însă o misiune foarte importantă. Sînt sigur, copilul meu, că vei fi la înălțimea datoriei și că vei păstra, o taină de care atîrnă interese din cele mai grave.

Îmi spuse apoi că e preot și că e depozitarul unei bogății incalculabile în pietre prețioase. Zece mii de pietre prețioase au fost puse cu timpul în ascunzătoarea cea mai sigură. Într-un loc din regiunea Caux, unde toată lumea putea să se învîrtească, se afla o piatră mare de hotar în mijlocul unor anumite cîmpii și livezi. Piatra aceasta de granit, vîrîtă aproape cu totul în pămînt și înconjurată de mărăcini, avea pe suprafața superioară două-trei găuri, pline cu pămînt pe care crescuseră iarbă și flori sălbatice de cîmpie.

În aceste găuri, în care, la nevoie, se scotea pămîntul, ca apoi să fie pus la loc cu grijă, erau ascunse splendidele pietre pe măsură ce se strîngeau. Acum găurile erau pline și nemaiîncăpînd în ele nestematele, pietrele noi fuseseră puse într-o casetă de lemn și îngropate lîngă piatră, cîteva zile înainte de arestarea lui.

El îmi indică exact locul și-mi comunică o formulă compusă numai dintr-un cuvînt care, dacă aș uita locul, m-ar face să-l găsesc foarte ușor.

Mă puse să-i făgăduiesc că, după ce se vor întoarce vremurile liniștite, voi asista totdeauna la liturghia din prima zi de Paști la biserica din satul Gueures.

Într-o duminică oarecare de Paști voi zări lîngă cădelniță un om îmbrăcat în negru. Spunîndu-i acestui om numele meu, el mă va conduce lîngă un candelabru de alamă cu șapte brațe, ce nu se aprindea decît în zilele de sărbători. După acest gest al străinului, eu trebuia să-i împărtășesc formula de revelare a comorii.

Acestea erau semnele de recunoaștere după care eu trebuia să-l conduc la piatra de hotar.

Am făgăduit pe tot ce aveam mai scump că voi asculta de instrucțiunile căpătate. A doua zi bietul preot fu decapitat.

Monseniore, cu toate că eram foarte tînăr, mi-am ținut cu sfințenie jurămîntul dat. Mătușa mea a murit. Eu m-am înrolat copil de trupă și am luat parte apoi la toate războaiele Directoratului și Imperiului. Cînd a căzut Napoleon, aveam treizeci și trei de ani. Fui eliberat cu gradul de colonel. Mă dusei numaidecît în taină să caut piatra. O găsii ușor. Apoi în prima duminică de

Paşti, de după liberare, în 1816, mă dusei la biserica din Gueres şi văzui în altar candelabrul cu şapte braţe. Dar nu veni nici un om îmbrăcat în negru.

Am revenit şi în anul următor şi în toţi anii de atunci, căci între timp cumpărasem castelul Gueres, care era de vînzare. Aşteptam în fiecare an pe străin, dar în zadar. Sînt cincizeci şi cinci de ani de cînd aştept şi n-am auzit nici măcar vorbindu-se de ceva ce ar avea legătură cu această poveste. Piatra se află tot acolo. Sfeşnicul se aprinde în zilele de sărbători. Doar omul în negru n-a apărut la întîlnire.

Ce trebuie să fac ? Să duc cu mine în mormînt taina ? De astăzi însă sînt liniştit. Numai Dumnezeu ţi-a îndreptat paşii încoace, monseniore, Dumnezeu a voit să-ţi confesez totul, ca să pot muri liniştit.

Cardinalul Bonnechose ascultase fără să întrerupă. El spuse cavalerului că povestea i se pare de necrezut.

Atunci cavalerul se duse şi după o clipă se-ntoarse cu o casetă de lemn.

— Iată caseta despre care ţi-am vorbit, monseniore, şi pe care am găsit-o lîngă piatră. Am socotit că e mai bine s-o iau cu mine. Ia-o acum, monseniore, şi pune pe cineva să preţuiască cele vreo sută de nestemate ce se găsesc în ea.

Stăruinţa cavalerului şi dovezile pe care le aducea convinseră pe cardinal care se hotărî să cerceteze această afacere şi să înştiinţeze pe bătrîn dacă va descoperi ceva.

Convorbirea se sfîrşi cu această făgăduială pe care însă cardinalul nu putu s-o aducă multă vreme la îndeplinire din pricina evenimentelor.

Venise războiul dintre Franţa şi Prusia, apoi căderea Imperiului. Şi lunile treceau.

Cînd oraşul Rouen fu ameninţat de trupele cotropitoare, cardinalul voi să trimită în Anglia oarecare documente importante. Se folosi de prilej ca să trimită şi caseta. La 4 decembrie, în ajunul zilei cînd germanii erau să intre în oraş, un servitor credincios al amiralului, anume Jaubert, porni cu o cabrioletă spre Havre unde trebuia să se îmbarce.

După două zile, cardinalul află că într-o pădure de lîngă Rouvray, la zece kilometri de Rouen, fusese găsit cadavrul lui Jaubert. Cardinalului i se aduse geamantanul cu documente. Cabrioleta și calul dispăruseră și împreună cu ele și caseta. Cu toate cercetările nu se putu stabili cine erau făptașii.

Pe la începutul lui ianuarie, cardinalul primi o ștafetă de la cavalerul des Aubes. Moșneagul nu putuse supraviețui înfrîngerii suferite de patrie. Înainte de a muri, el scrisese aceste rînduri, aproape neciteț: „Cuvîntul formulei care arată locul pietrei este gravat în fundul casetei... Candelabrul l-am îngropat în grădina mea..."

Astfel nu mai rămînea nimic din toată afacerea. Cum nimeni nu văzuse nestematele, monseniorului îi fu teamă că oamenii n-aveau să creadă această fantastică poveste, ci va fi socotită drept auireala unui bătrîn ramolit. De aceea nu suflă nici o vorbă nimănui despre cele ce aflase. Dar ca să-și ușureze inima, el scrise memoriul în care povestea tot ce se aflase la castelul de Gueres și tot ce se mai întîmplase după aceea. Memoriul acesta el uită să-l ardă uitînd apoi pe unde l-a ascuns. Astfel, la cîțiva ani după moartea lui, el fu găsit într-una din cărțile lui de teologie, cînd i s-a vîndut biblioteca la licitație.

— Cine l-a găsit ?

— Beaumagnan.

Josephine Balsamo povestise toată afacerea cu vocea egală, monotonă, ca pe o lecție învățată pe de rost. Ridicînd ochii ea fu uimită de expresia feței lui Raoul.

— Ce ți-e ? își suflă nasul tulburată.

— Povestea asta mă pasionează. Gîndește-te, Josine, că prin confidențele celor trei bătrîni care și-au transmis sfeșnicul ne întoarcem înapoi cu mai bine de un secol și astfel, ne apropiem de o legendă, mai bine zis — de o taină care datează din evul mediu. Inelele lanțului merg neîntrerupt pînă la Beaumagnan. Continuă, Josine ! Ne aflăm pe calea cea bună. S-o pornim împreună și vom culege cu siguranță roadele străduinței noastre.

— Descoperirea memoriului, continuă ea, îl înnebuni pe Beaumagnan. Largi orizonturi se deschideau în fața

lui. El reuși să convingă pe unii din superiorii lui, îi entuziasmă pentru acapararea nestematelor, reușind să-și însușească toate influențele de care dispuneau iezuiții.

Cu ajutorul lor, reuni un grup de doisprezece boierași mai mult sau mai puțin cinstiți și mai mult sau mai puțin îngropați în datorii, cărora nu le dezvălui decît o parte din taină și pe care îi organiză într-o adevărată asociație de conspiratori, gata la orice. Fiecare dintre ei își avea cîmpul lui de activitate, fiecare sfera lui de investigații. Beaumagnan îi avea la cheremul lui prin banii pe cari li-i dădea.

Doi ani de cercetări amănunțite au dus la rezultate care nu sînt deloc neglijabile. Mai întîi aflară că preotul decapitat fusese Nicolas, casierul mînăstirii Fecamp. Apoi descoperiră o ciudată corespondență schimbată pe vremuri între toate mînăstirile Franței din care se vedea că odinioară acestea plăteau o dijmă pentru constituirea unui tezaur comun, o rezervă, în vederea unor eventuale lupte sau cruciade ale bisericii. Un consiliu compus din șapte membri administra aceste bogății, dar numai unul dintre ei știa locul unde se depozitau.

Revoluția a distrus toate aceste mînăstiri. Dar bogățiile existau. Fratele Nicolas fusese ultimul lor paznic.

O mare tăcere urmă acestor cuvinte ale Josephinei Balsamo. Curiozitatea lui Raoul nu fusese dezamăgită. Simțea o emoție copleșitoare.

— Ce aventură măreață ! Dacă fratele Nicolas a spus adevărul, dacă nestematele au fost ascunse în piatră, atunci o mare avere e de găsit. Se poate spune că moștenirea lăsată de evul mediu trebuie să valoreze acum peste un miliard de franci. Și toate aceste milioane fără număr pe care le-au strîns mii și mii de călugări, tot obolul acesta uriaș al întregului popor creștin și al marilor epoci de fanatism, toată averea aceasta se află într-o piatră de hotar, în mijlocul unei livezi normande ! E sau nu o poveste năucitoare ?

El se așează iar lîngă tînăra femeie, parcă voia să pună capăt dintr-odată declamațiilor sale fără rost ; apoi o întrebă cu voce mai caldă, persuasivă :

— Și rolul tău în această aventură, Josephine Balsamo ? Tu ce ai aflat ? Ai moștenit oare de la Cagliostro vreo indicație lămuritoare ?

— Numai cîteva cuvinte, răspunse Josephine Balsamo. Pe lista celor patru enigme pe care o am, e scrisă în dreptul formulei : „Averea regilor Franței" această notiță : *Intre Rouen, Havre și Dieppe.*

— Va să zică ai căutat și tu ?

— Da, dar fără să știu nimic sigur...

— Și afară de tine mai caută și altă femeie ? o privi cu insistență în ochi. Aceea care a omorît pe cei doi prieteni ai lui Beaumagnan ?

— Da, zise ea, marchiza de Belmonte care e, cred, o urmașă a lui Cagliostro.

— Și tu n-ai descoperit nimic ?

— Nimic, pînă în ziua cînd am dat de Beaumagnan.

— Care a voit să răzbune moartea prietenilor lui ?

— Da.

— Și Beaumagnan ți-a povestit încetul cu încetul tot ce știa ?

— Da.

— Nesilit ?

— Nesilit...

— Și așa ai ghicit că urmărea același scop ca și tine și te-ai folosit de dragostea pe care i-o inspirai ca să-l faci să-ți mărturisească...

— Da, răspunse ea sinceră, plecînd capul.

— Dar descoperirile lui se reduceau numai la cîteva date istorice, destul de vagi nu-i așa ?

— Da.

— Și brațul de sfeșnic pe care l-am descoperit eu este primul lucru găsit ?

— Da.

— Sigur nu este, căci de cînd te-ai despărțit de el, a mai putut afla unele lucruri.

— Ce anume ? întrebă ea neliniștită.

— De ceva sînt sigur. Aseară Beaumagnan a venit la teatru. De ce ? Pentru că Brigitte purta pe frunte un bandou compus din 7 *pietre*. A voit să-și dea seama, de-

sigur, ce înseamnă cele șapte pietre și fără îndoială că el a pus să se supravegheze azi dimineață casa Brigittei.

— Dacă e așa, nu mai putem afla nimic.

— Ba putem și, Josine !

— Cum, de unde ?

— De la Brigitte Rousselin.

Ea tresări.

— Brigitte Rousselin ?...

— Desigur, zise el liniștit, e de ajuns s-o întreb.

— S-o întrebi pe Brigitte ?

— Firește, de ea vorbesc.

— Deci atunci... trăiește ?

— Cred și eu ! răspunse el.

Obrazul Josinei clocoti apoi de o neputincioasă furie ce o luă în stăpînire.

— Te implor, contesă de Cagliostro, nu-mi arunca priviri atît de feroce. Dacă nu te-aș fi speriat, nu te-ai fi hotărît niciodată să-mi povestești toată aventura, și ce ne-am fi făcut ? Într-o bună zi Beaumagnan ar pune mîna pe miliard, iar Josephine ar rămîne să-și muște degetele. Haide, înlocuiește ochii aceștia încărcați cu ură c-un zîmbet frumos !

Josine își revenea greu.

— Ai avut îndrăzneala asta... ai îndrăznit ... Și toate amenințările, tot șantajul era ca să mă faci să vorbesc ; toate au fost comedie ? Ah, Raoul, nu te voi ierta niciodată !

— Ba da, ba da, luă el lucrurile în ușor, ai să mă ierți. Ți-am atins puțin amorul propriu, care n-are nimic de-a face cu amorul nostru, draga mea. Între oameni care se iubesc ca noi, nu există scăpare. Într-o zi se supără unul, într-alta celălalt... pînă cînd ajung să se înțeleagă și nu se mai ceartă.

— Dacă n-o rup mai înainte, răspunse ea între dinți.

— S-o rupă ? De ce, pentru că am aflat oarecare secrete de-ale tale ?

Dar Josephine părea atît de necăjită, încît Raoul, cuprins de un rîs odihnitor, trebui să-și întrerupă explicațiile.

— Doamne, ce comică e ! Doamna e supărată ! ! Cum, nu ne mai putem juca unul altuia cîte o mică festă ? Pentru nimica toată îți sare mustarul ? Ah, dragă Josephine, tare ești caraghioasă, zău nu pot să te înțeleg. Fii și tu mai conciliantă.

Ea nu-l mai asculta. Fără să se mai ocupe de el, scoase cuvertura de pe fața lui Leonard, și-i desfăcu legăturile.

Leonard sări la Raoul ca o fiară dezlănțuită, fiind martor la tot ce se petrecuse.

— Nu te atinge de el ! îl stopă ea.

El se opri pe loc, cu pumnii strînși lîngă fața lui Raoul, care nici nu tresărise la atitudinea agresivă a acestuia.

— Iacă și zbirul, dracul scos din cutie...

Scos din sărite, omul se încruntă :

— Las' că ne-om răfui noi, domnișorule... Fie și peste o sută de ani...

— Ha ha, și tu vorbești de veacuri... și tu calculezi cu sutele de ani, ca stăpînă-ta ?

— Pleacă, spuse Josephine, împingîndu-l pe Leonard afară... Du-te și ia trăsura...

Schimbară cîteva cuvinte într-o limbă pe care Raoul n-o înțelegea. Apoi cînd rămaseră singuri, se apropie de el. Avea o voce dîrză :

— Și acum ? Ce intenții ai ?

Devenit serios, el răspunse :

— Nu voi proceda ca tine, Josephine, care niciodată n-ai avut încrede în mine. Eu voi fi ceea ce tu n-ai fost : un prieten cinstit, care s-ar rușina dacă ar lucra împotriva ta. Mă voi duce la Brigitte Rousselin să-i pun cîteva întrebări pe care le vei auzi și tu. Te învoiești ?

— Da, răspunse ea tot supărată.

Raoul deschise cele două uși de comunicație și le lăsă întredeschise ca Josephine să poată auzi tot ce va vorbi, apoi se apropie de divanul pe care sta culcată Brigitte Rousselin, sub supravegherea Valentinei.

Tînăra actriță îi zîmbi. Cu toată spaima prin care trecuse și cu toate că nu putea înțelege ce se întîmplase ea avu, la vederea salvatorului ei, o impresie de siguranță, de încredere, care o liniști.

— Nu te voi obosi, îi spuse el. Numai un minut sau două... Ai fost victima unui nebun pe care poliția îl supraveghea și care va fi acum internat. Nu mai e nici un pericol. Aș vrea însă să știu ceva. Ce e cu bandoul acela ? De unde-l ai ?

Ea șovăi puțin. Totuși se decise să răspundă :

— Pietrele le-am găsit... într-o casetă veche.

— O casetă veche de lemn ?

— Da, crăpată toată și neîncuiată. Era ascunsă sub grămezi de paie în hambarul căsuței în care locuiește mama în provincie.

— Unde ?

— La Lillebonne, între Rouen și Havre.

— Știu. Și cine a pus acolo caseta ?

— Nu știu. N-am întrebat-o pe mama.

— Ai găsit pietrele așa cum sînt acum ?

— Nu, erau montate pe inele groase de argint.

— Și inelele unde sînt ?

— Le-am dat unui domn, care a venit să mă felicite și care a dat cu ochii de ele, căci le țineam la teatru, în cutia de farduri.

— Domnul a fost singur ?

— Nu, cu doi domni. E colecționar de felul lui. I-am făgăduit că am să-i aduc azi după amiază și pietrele, căci vrea să refacă inelele. Vrea să cumpere la un preț foarte bun.

— Inelele aveau ceva gravat în interior ?

— Da... cuvinte cu litere vechi, dar nu le-am dat nici o importanță.

Raoul rămase puțin pe gînduri, apoi continuă cu o voce serioasă, gravă :

— Te sfătuiesc să păstrezi tăcerea în privința acestor întîmplări. Altfel afacerea ar putea avea urmări foarte neplăcute, nu pentru dumneata, ci pentru mama dumitale. Este foarte ciudat că a păstrat niște inele, care,

e drept, n-au valoare ca giuvaeruri, dar prezintă un mare interes istoric.

Brigitte Rousselin tresări cuprinsă de insecuritate.

— Sînt gata să le restitui.

— Nu-i nevoie. Păstrează pietrele, dar, în numele d-tale am să cer să ți se înapoieze inelele. Unde locuiește domnul acela ?

— Strada Vaugirard.

— Și cum se numește ?

— Beaumagnan.

— Bine. Încă un sfat, domnișoară. Părăsește casa asta. E prea izolată. Mai bine du-te pentru cîtva timp cu servitoarea la hotel. Și n-ai să primești pe nimeni, ne-am înțeles ?

— Da, domnule.

Cînd fu afară, Josephine Balsamo se prinse de brațul lui Raoul. Părea foarte agitată. Mînia îi trecuse ; uitase orice idee de răzbunare.

— Am înțeles. Vrei să te duci la el ? Nu-i așa ?

— Da.

— E o nebunie. Știi doar că și ceilalți doi sînt cu el. Beaumagnan e capabil de orice.

— Doar nu mănîncă oameni.

— O, nu rîde, Raoul !

— Nu te lamenta, Josine. Hai, fii serioasă, nu plînge !

Simțea că era sinceră și că dragostea pentru el era destul de mare ca s-o facă să uite neînțelegerea și să tremure pentru viața lui. O strînse în brațe, păstrînd-o la piept.

— Ascultă ,Josine, lasă-mă să mă măsor eu cu dușmanul nostru Beaumagnan, tot așa cum am făcut-o cu prietena mea Josephine Balsamo. Cred că a mers destul de bine, nu-i așa ? Și nu poți tăgădui că am multe strune la vioară !

O jignise iar. Ea nu comentă. Se desprinse de el. Porniră unul lîngă altul în tăcere.

Raoul se întreba în gînd dacă dușmanul lui cel mai înverșunat nu era, de fapt, femeia aceasta cu fața dulce, pe care o iubea cu patimă, și care, la rîndul ei îl adora.

— Domnul Beaumagnan e acasă ?

Un ochi de geam al uşii se deschise şi un servitor bătrîn apăru în dosul zăbrelelor.

— E acasă, dar nu primeşte pe nimeni.

— Du-te de-i spune că viu din partea domnişoarei Brigitte Rousselin.

Beaumagnan locuia la parterul unei clădiri cu două etaje, care nu avea portar. Nu exista nici sonerie. De uşă era legat un ciocan de fier, cu care, ca să te anunţi, băteai în uşa masivă cu un ochi de geam, semănînd cu cele de la puşcărie.

Raoul aşteptă mai mult de cinci minute. Vizita unui tînăr, cînd ei o aşteptau pe aceea a actriţei, probabil că-i uimise pe cei trei complici.

— Domnul roagă să-i daţi o carte de vizită, spuse servitorul cînd se întoarse.

Raoul o dădu fără să ezite.

O nouă aşteptare. Apoi zgomot de zăvoare trase şi de lanţ desprins. Raoul fu condus printr-un vestibul mare, bine ceruit, ce aducea a vorbitor de mînăstire.

Trecură pe lîngă mai multe uşi. În cele din urmă, servitorul deschise una, apoi o închise în urma tînărului care se găsi faţă în faţă cu cei trei duşmani.

— El e ! El e ! strigă Godefroy d'Etigues furios la culme. Beaumagnan, el e, omul de la Gueures, care a furat braţul sfeşnicului.

— Ce obrăznicie ! Ce cauţi aici ?

— La Gueures am venit să vă închid în pivniţă. Astăzi...

Beaumagnan trebui să se amestece, altfel Godefroy d'Etigues era gata să se năpustească asupra lui Raoul.

— Astîmpără-te, Godefroy. Ia loc, domnule, şi binevoieşte să ne spui care e scopul vizitei.

Se aşeză şi el la birou, iar Raoul ocupă scaunul oferit.

Tînărul privi pe rînd pe cei trei duşmani. Toţi păreau îmbătrîniţi. Ideea fixă, eşecul, poate căinţa asasinării Josinei le pricinuiseră tulburarea care se citea

pe fața tuturora, dar mai ales pe aceea a lui Beaumagnan.

Acesta totuși se stăpînea mai bine. Dacă-l urmărea amintirea Josinei moarte, în tot cazul știa să-și înfrîneze sentimentele. De bună seamă că judeca cu destul sînge rece și-și spunea că fusese în dreptul lui s-o omoare.

Drama se petrecea în sufletul lui. Înfățișarea îi era însă destul de liniștită și numai arareori, în momentele de criză acută, își pierdea cumpătul.

„Rolul meu, își zise Raoul, e să provoc asemenea momente și voi reuși. El sau eu, unul din noi trebuie să cedeze. El va fi acela !"

Și cum Beaumagnan întrebă :

— Ce dorești ? Te-ai servit de numele domnișoarei Rousselin ca să intri la mine. Cu ce intenții ?

— Cu intenția de a continua convorbirea pe care ai început-o aseară cu ea, la teatrul Variétés.

Atacul era direct. Dar Beaumagnan nu se dădu în lături.

— Socotesc că această convorbire nu poate fi continuată decît cu ea, și pe ea o așteptam.

— Domnișoara Rousselin n-a putut veni din motive foarte serioase.

— Motive foarte serioase ?

— Da. A fost victima unei încercări de asasinat.

— Cum ? Ce spui ? Au încercat s-o omoare ? De ce ?

— Ca să i se ia cele șapte pietre, tot așa după cum dumneavoastră i-ați luat cele șapte inele.

— Asta e a doua oară, domnule, că te amesteci în treburile noastre, și încă într-un mod care ne va sili să-ți dăm în sfîrșit lecția pe care o meriți. Prima oară, la Gueures, după ce ai atras pe prietenii mei într-o cursă, ai pus mîna pe un obiect care era al nostru, ceea ce, în limbaj obișnuit, se cheamă pur și simplu furt calificat. Astăzi, agresiunea dumitale este și mai vădită, de vreme ce vii să ne insulți în față, fără cel mai mic pretext și știind bine că n-am furat inelele și că ne-au fost cedate. Ai putea să ne lămurești asupra motivelor acestei purtări ?

— Știți foarte bine, răspunse Raoul, că din partea mea n-a fost nici furt, nici agresiune, ci pur și simplu efortul unui om care urmărește același scop ca și voi.

— Ah, urmăriți același scop ca și noi ? întrebă Beaumagnan cu oarecare ironie. Și care este scopul acesta ?

— Descoperirea celor zece mii de pietre prețioase ascunse într-o piatră de hotar.

De data aceasta, Beaumagnan se fîstîci și fu destul de stîngaci s-o arate prin atitudinea și tăcerea lui stînjenită. Văzînd aceasta, Raoul atacă mai departe :

— Atunci, cum căutăm amîndoi comoara fabuloasă a vechilor mînăstiri, drumurile noastre se încrucișează și ne fac să ne ciocnim. Asta e toată chestia.

„Va să zică aveau un dușman nou, se gîndi Beaumagnan. Contesa Cagliostro dispăruse, dar apărea un nou candidat la cursa milioanelor !"

— Legende, zise el, încercînd să-și întărească vocea și să regăsească firul ideilor. Palavre femeiești ! Flecăreli de babă surdă ! Și pentru asemenea basme îți pierzi timpul ?

— Nu-l pierd mai mult decît voi, replică Raoul, care nu voia să-i dea răgaz lui Beaumagnan să-și revină în fire și nu pierdea nici o ocazie să-l deruteze. Nu-l pierd mai mult decît voi, care nu trăiți cu gîndul decît la această comoară... nu mai mult decît cardinalul Bonnechose, al cărui memoriu nu erau doar scorneli femeiești. Nu mai mult decît cei zece prieteni al căror șef și inspirator ești.

— Doamne, exclamă iar Beaumagnan, voind să se arate ironic, ce bine ești informat !

— Mult mai bine decît crezi dumneata !

— Și de la cine ai informațiile acestea ?

— De la o femeie.

— O femeie ?

— Da, Josephine Balsamo, contesa de Cagliostro.

— Contesa de Cagliostro ! exclamă Beaumagnan tulburat. Ai cunoscut-o, deci ?

— Am cunoscut-o la începutul iernii trecute, ca și dumneata, domnule Beaumagnan, răspunse Raoul, atacînd vehement. Și toată iarna, pînă în clipa cînd am avut

bucuria să întîlnesc pe fiica baronului d'Etigues, am văzut-o aproape în fiecare zi.

— Minți, strigă Beaumagnan. N-a putut să te vadă zilnic. Ar fi pomenit vreodată numele dumitale față de mine ! Am fost destul de intimi prieteni să poată păstra o astfel de taină.

— Și o păstra totuși.

— Infamie ! Vrei să ne faci să credem că între dumneata și ea a fost posibilă o intimitate. Nu e adevărat, domnule ! Josephinei Balsamo i se pot reproșa multe lucruri ; e cochetă, șireată, dar o destrăbălată nu e.

— Dragostea nu e destrăbălare, răspunse liniștit Raoul, apărînd demnitatea Josephinei.

— Ce spui ? Dragoste ? Josephine Balsamo te-a iubit ? Domnule, fabulezi !

— Da, domnule, m-a iubit.

Beaumagnan își ieși din sărite. El se repezi la Raoul cu pumnii strînși. De data aceasta, prietenii fură nevoiți să-l liniștească. Beaumagnan tremura de furie și fruntea îi fusese năpădită de transpirație.

„Îl am în mîini ! se gîndi Raoul vesel : Amintirea crimei l-a lăsat rece ; n-are remușcări. Dar dragostea încă îl roade și voi face ce vreau din el".

— Ne depărtăm de subiect, domnule, zise după o pauză Beaumagnan, ștergîndu-și fața de sudoare. Sentimentele dumitale personale pentru contesa de Cagliostro n-au nici o legătură cu ceea ce ne preocupă pe noi. Mă întorc la prima mea întrebare : ce cauți aici ?

— Lucrul e foarte simplu, răspunse Raoul și nu e nevoie de multă vorbă. Parohiile importante din regiunea care ne interesează, în număr de șapte, la care se strîngeau averile, posedau cîte un inel episcopal sau pastoral, pe care-l transmiteau, din generație în generație, delegatului lor la administrarea averilor, a căror ascunzătoare n-o cunoștea decît unul. Ca un simbol al misiunii. Comitetul de șapte era reprezentat printr-un candelabru cu șapte brațe ; fiecare braț avea o piatră de aceeași culoare și materie cu inelul corespunzător. Astfel brațul pe care l-am găsit la Gueures are o piatră roșie, un granat fals, care reprezintă o anume parohie. Pe de altă parte știu că

fratele Nicolas, ultimul administrator-şef al mînăstirilor, era un călugăr din mînăstirea Fecamp. Sîntem de acord ?

— Da.

— Deci, e de ajuns să cunoaştem numele celor şapte mînăstiri pentru a cunoaşte cele şapte locuri unde trebuie făcute cercetări. În interiorul celor şapte inele pe care vi le-a cedat aseară domnişoara Rousselin se află gravate şapte nume. Inelele acestea doresc să le examinez.

— Adică, spuse răspicat Beaumagnan, ceea ce noi am căutat ani de-a rîndul, dumneata vrei să afli dintr-odată şi să ştii tot atît ?

— Exact.

— Şi dacă refuz ?

— Mă iartă, refuzi sau nu ? Nu voi continua decît în cazul unui răspuns clar.

— Evident, refuz. Cererea dumitale este absolut smintită şi refuz în modul cel mai categoric.

— Atunci, vă denunţ.

Beaumagnan se uită la el uluit. Se uită la Raoul parcă ar fi avut de-a face cu un nebun.

— Mă denunţi... Dar asta ce-o mai fi ?

— Vă denunţ pe toţi trei ca asasini ai Josephinei Balsamo contesa Cagliostro.

Nimeni nu protestă. Beaumagnan îngălbeni ca ceara şi rînjetul lui se prefăcu într-o grimasă înfricoşătoare.

Se sculă, învîrti cheia în broască şi o vîrî apoi în buzunar, ceea ce făcu pe prietenii lui să mai prindă curaj.

— Ţiu să vă trag atenţia că n-am revolverul, spuse acum Raoul. Am jurat să fac faţă tuturor situaţiilor numai cu ajutorul creierului. Voi sînteţi trei, înarmaţi cu toţi, iar eu sînt singur. Deci...

— Deci, destulă vorbă ! declară Beaumagnan ameninţător. Fapte ! Ne acuzi că am asasinat-o pe contesa Cagliostro ?

— Da.

— Ai dovezi ca să susţii această acuzare absurdă ?

— Am.

— Te ascult.

— Bine. Atunci cînd ați adus-o pe Josephine Balsamo și ați judecat-o, am fost ascuns în crăpătura unei foste ferestre, deasupra capetelor voastre și am văzut și auzit totul.

— Cu neputință, murmură Beaumagnan. Dacă ar fi adevărat, ai fi încercat să intervii și s-o scapi.

— S-o scap, de ce ? întrebă Raoul care încă nu voia să le spună că o scăpase pe femeie. Am crezut, ca și ceilalți prieteni ai voștri, că o condamnați numai să fie închisă într-o casă de nebuni din Anglia. De abia mai tîrziu mi-am dat seama de mișelia voastră. Seara am pornit cu barca înaintea vaporului englez cu gîndul să alarmez pe căpitan.

Vapor n-am găsit și am putut reconstitui apoi crima voastră. V-am zărit coborînd faleza și am văzut barca găurită.

Cei trei oameni își apropiară scaunele îngroziți. Bennetot dădu la o parte masa, care-l despărțea de tînăr. Raoul zări fața atroce a lui Godefroy d'Etigues și grimasa care-i sluțea gura.

Beaumagnan ridică glasul amenințător :

— Îți mai repet o dată, domnule, că n-ai avut dreptul să lucrezi cum ai făcut și să te amesteci în ceea ce nu te privește. Din pricina aceasta, înțelegi că nu putem să te cruțăm, siguranța ne-ar fi în joc.

— Dar n-am de ce să mă tem de voi !

— Ești așa de sigur ?

— Da, de vreme ce încă nu m-ați omorît !

— Și dacă totuși m-aș hotărî ?

— După un ceas ați fi arestați toți trei.

— Haida-de !

— Cum am avut cinstea să v-o spun. Este ora patru și cinci minute. Unul din prietenii mei se plimbă în fața prefecturii poliției. Dacă la patru și trei sferturi, nu sînt acolo el dă de veste șefului siguranței.

— Fleacuri ! Prostii ! exclamă Beaumagnan, care părea că se reculege. Sînt un om cunoscut. Cînd va spune numele meu, i se va rîde în nas prietenului dumitale. Beaumagnan aruncă o privire cruntului baron Godefroy. Raoul gustă voluptatea pericolului.

— Încă un cuvînt, spuse Raoul.

— Vorbește, scrîșni Beaumagnan. Dar să aduci dovezi, dacă nu...

El se ridicase iar Raoul se sculă și el în picioare și ochi în ochi, autoritar, articulă :

— Vreți dovezi... Dacă nu, mă omorîți, nu-i așa ?

— Da.

— Iată răspunsul meu. Dați-mi cele șapte inele, numaidecît. Altfel...

— Altfel...

— Prietenul meu va da poliției scrisoarea pe care ai scris-o baronului d'Etigues pentru a-i indica mijlocul în care să pună mîna pe Josephine Balsamo și pentru a-l împinge la asasinat.

— O scrisoare ?... poate cîteva rînduri. Dar trebuie să știi că nu sînt un școlar naiv : am luat înapoi scrisoarea de la baronul d'Etigues în ziua judecății.

— Da, ți-a dat o copie. Eu însă am păstrat originalul pe care l-am găsit într-o crăpătură a biroului baronului. Originalul acesta îl va remite prietenul meu.

Cercul care-l înconjura pe Raoul se desfăcu. Pe fețele feroce ale celor doi veri nu se vedea decît o expresie de nesiguranță.

Raoul se gîndi că duelul se sfîrșise fără să fi avut loc o adevărată luptă.

E drept că el afirma că are originalul. Dar pe ce și-ar fi putut baza afirmația ? Pe nimic.

Cu toate acestea, Beaumagnan, care pînă acum ceruse dovezi palpabile, fu atît de demoralizat, încît se mulțumi cu simpla afirmație a lui Raoul.

Fără să mai crîncească, fără să mai caute a întinde vorba, el cedă, deschise un sertar, luă cele șapte inele, înjurînd sinistru :

— Cine mă asigură că nu te vei mai servi de această scrisoare împotriva noastră ?

— Ai cuvîntul meu, domnule și pe urmă, împrejurările nu se înfățișează mereu la fel. Mîine poate că voi fi eu la strîmtoare și voi veți fi la larg.

— Fii sigur de asta, răspunse Beaumagnan stăpînindu-și greu mînia.

Raoul luă inelele cu mîna înfrigurată. În adevăr, pe fiecare inel era gravat un nume. El scrise repede pe o bucată de hîrtie numele celor șapte mînăstiri :

Fecamp,
Saint-Wandrille,
Jumièges,
Valmont,
Gruchet-le-Valasse,
Montvilliers,
Saint-Georges-de-Boscheville.

Beaumagnan sunase, dar spuse servitorului să rămînă afară. Apoi, apropiindu-se de Raoul :

— Aș mai vrea să-ți fac o propunere. Cunoști străduințele noastre. Știi unde am ajuns și că ținta nu mai e departe.

— Așa e, răspunse Raoul.

— Ei bine, ai fi dispus — vorbesc fără înconjur — să te întovărășești cu noi ?

— La parte egală cu prietenii dumitale ?

— Nu, la parte egală cu mine.

Oferta era sinceră. Raoul fu măgulit de favoarea ce i se făcea. Poate că ar fi primit, dacă n-ar fi existat Josephine Balsamo. Dar între ea și Beaumagnan, orice înțelegere era imposibilă.

— Îți mulțumesc răspunse Raoul, dar pentru anumite motive nu pot primi.

— Deci, ne rămîi dușman ?

— Nu, domnule, concurent.

— Dușman, stărui Beaumagnan, și ca atare, expus...

— Să fiu tratat cum a fost contesa Cagliostro, îl întrerupse Raoúl.

— Chiar așa, domnule. Și din vina dumitale !

Beaumagnan chemă pe servitor.

— Condu pe domnul !

Raoul se înclină adînc în fața celor trei, apoi porni de-a lungul vestibulului pînă la ușa de afară, pe care servitorul o deschise. În clipa aceasta Raoul îi spuse :

— Așteaptă puțin, prietene, am uitat ceva.

Se întoarse repede și deschise ușa biroului în care cei trei prieteni discutau cele întîmplate și, înfipt în prag, cu mîna pe clanță le spuse foarte amabil :

— Cît despre faimoasa scrisoarea compromițătoare trebuie să vă mărturisesc, ca să vă liniștesc, că n-am avut niciodată o copie după ea.

Închise apoi ușa în nasul lui Beaumagnan și, dintr-o săritură, fu la ieșire, înainte ca acesta să poată da de veste servitorului.

Cea de a două bătălie fusese cîștigată.

La capătul străzii, Josephine, care venise cu el pînă acolo, îl aștepta, cu capul scos prin fereastra cupeului.

— Vizitiu, spuse Raoul, gara Saint Lazare.

Sări în trăsură și exclamă, încercat de bucurie, cu voce triumfătoare: :

— Iată, dragă, cele șapte nume de care avem nevoie. Iată lista. Ia-o !

— Va să zică..,

— Va să zică am învins ! A două victorie într-o singură zi și încă ce victorie ! Doamne, ce ușor e să-i răsucești pe deget pe oameni. Ce spui, Josephine ? Nu te superi pe mine că vorbesc astfel, draga mea ?

— Nu, nicidecum, răspunse ea zîmbind.

— Nu-mi mai porți pică pentru chestia de adineauri ?

— Ei, nu cere prea mult, dintr-odată ! Vezi tu, dragul meu, nu trebuie să-mi atingi amorul propriu. De obicei nu pot uita lesne. Ție însă nu-ți pot purta pică. Tu ai ceva care mă dezarmează.

— Beaumagnan însă n-a dezarmat, crede-mă !

— Beaumagnan e bărbat !

— Ei, vom porni la luptă contra lor. Și, crede-mă, Josine, simt că sînt făcut pentru luptă. Da, Josine, pentru luptă, pentru aventură, pentru cuceriri, pentru tot ceea ce e neobișnuit, extraordinar. Nu-i așa, Josine, că e ispititor să învingi ?

Josine rîdea de entuziasmul lui. El o sărută încîntat.

— Bineînțeles că o să plecăm împreună la Lillebonne ?

— De ce ? E de ajuns să se ducă unul din noi.

— Foarte bine, spuse Raoul. Îmi pare bine că ai încredere în mine și știi că n-am să te trădez, căci sîntem doar tovarăși. Izbînda unuia înseamnă izbînda celuilalt.

Dar cum se apropiau de str. Aubert, o poartă de pe stînga se deschise, trăsura, fără să încetinească mersul, coti și pătruse într-o curte.

De amîndouă părțile se iviră cîte trei oameni. Raoul fu ridicat brutal din trăsură și scos, înainte ca să poată măcar încerca un gest. De-abia avu timp să distingă vocea Josephinei Balsamo, care, rămasă în trăsură, comandă :

— Gara Saint Lazare, repede !

Oamenii îl împinseră într-o casă și-l închiseră într-o odaie întunecoasă, a cărei ușă o zăvorîră.

Era așa de bine dispus, încît în prima clipă nici nu-și dădu seama de cele ce i se întîmplaseră. Continuă să glumească.

— Acum e rîndul meu !... Bravo, Josephine... Ah, ce lovitură de maestru... Și mie să nu-mi treacă nimic prin minte, să nu miros nimic ! Nostimă festă ! Și ce-oi fi rîzînd acum pe socoteala mea !

Începu să zgîlțîie ușa. Aș ! Nici nu o putu clinti. Încercă să se cațăre pînă la o ferestruică, aproape de tavan, prin care trecea o lumină slabă, gălbuie. Dar cum să poată ajunge pînă acolo ? N-avea pe ce să se urce.

Ce-ar fi putut face, la vîrsta lui, singur împotriva atîtor dușmani ? De o parte Beaumagnan, cu o lume întreagă de ajutoare și de afiliați cauzei lui. De altă parte Josephine Balsamo și o bandă întreagă atît de puternic organizată.

— Da voi apuca, mai tîrziu, pe drumul cel bun, după cum sper, sau de voi porni în mod definitiv pe drumul aventurilor, ceea ce e probabil, jur că și eu voi dispune de mijloacele de acțiune indispensabile. Vai de cei singuratici ! Numai șefii își pot atinge ținta. Eu am fost mai tare ca Josephine și, totuși diseară ea va pune mîna pe prețioasa casetă, pe cînd eu lîncezesc aici.

Pe cînd se gîndea astfel, fu cuprins de o sfîrşeală neexplicabilă, care-l trăgea la somn. Încercă să lupte împotriva somnului, dar în zadar. Simţea că este cuprins de toropeală, şi în acelaşi timp îi era greaţă şi-l durea stomacul.

Se aruncă pe patul din odaie, cuprins de un gînd îngrozitor. Îşi aducea aminte că în trăsură Josephina scosese o bomboniera din care luase vreo două-trei bomboane şi-i oferise şi lui cu un gest foarte firesc.

— Ah, murmură el, scăldat în sudoare, m-a otrăvit... Bomboanele care rămăseseră în cutie erau otrăvite !...

Dar nu-şi mai putu continua gîndul, căci, cuprins de ameţeală, i se păru că un vîrtej îl răsuceşte în jurul unei gropi mari în care, în cele din urmă, se prăbuşi. Ideea morţii îl cotropise pe Raoul, aşa că nu fu prea sigur că mai trăieşte cînd redeschise ochii. Încercă de cîteva ori să tuşească, se ciupi, vorbi tare, ca să se asigure că mai este în viaţă. Trăia ! Zgomotul îndepărtat al oraşului îl convinse în sfîrşit că nu dăduse ortul popii.

N-ar fi putut spune cu siguranţă cît anume dormise. O zi ? Două ? Mai mult ? Capul îi era greu, judecata tulbure şi tot corpul şi-l simţea extenuat. Lîngă perete zări un coş cu merinde, care probabil fusese lăsat prin ferestruică.

Îi era şi foame şi sete. Se sătură bine şi iar se culcă. Adormi adînc. Dormise ore, zile, nopţi întregi ?... Nu ştia. Dar, oricît de adînc îi fusese somnul, în cele din urmă Raoul d'Andrésy începu să-şi dea seama de unele lucruri din jurul lui. Unele lucruri chiar plăcute. Era poate numai un vis, legănarea aceea monotonă, întovărăşită de un zgomot egal şi continuu. Deschise de cîteva ori ochii şi zări cadrul pătrat al unei privelişti luminoase, în care apărea un peisaj mereu schimbător, inundat cînd de soare cînd de umbre.

Acum nu mai trebuia decît să întindă braţul ca să ia o hrană foarte bună şi un vin parfumat. Bău din el şi energia începu să-i curgă prin vene. Ochii i se umpleau de lumină. Pătratul luminos devenise o fereastră deschisă prin care se vedeau coline, livezi, clopotniţe, copaci.

Se afla în altă odaie, mult mai mică, în care i se părea că mai locuise. În ce epocă ? Își găsi hainele, rufăria, cărțile.

Văzu o scară ce suia spre tavan. De ce nu s-ar urca pe ea, de vreme ce se simțea în putere ? Era de-ajuns să vrea — voi și se urcă. Ridică chepengul și ieși afară, în spațiul infinit. În dreapta și în stînga era fluviul. El murmură : Puntea „Leneșei"... Sena...

Făcu cîțiva pași.

Josine se afla acolo. Ședea într-un fotoliu de trestie. Simțea o singură dorință : s-o strîngă în brațe. Dușmană ? Hoață ? Poate criminală ? Nu. Numai femeie, femeie înainte de toate. Și, Doamne, ce femeie ! Ce corp dumnezeiesc avea.

Îmbrăcată simplu ca de obicei, ea contempla malul fluviului. Și nimic n-ar fi putut părea mai dulce și mai curat decît zîmbetul care-i lumina fața și-i da o expresie atît de profundă și de misterioasă.

Raoul aproape că o atingea în clipa cînd ea își dădu seama de apropierea lui. Se înroși puțin și lăsă ochii în jos, privindu-l cu teamă printre gene. Nici o adolescentă n-ar fi putut avea o privire mai naivă, mai nevinovată și mai lipsită de cochetărie.

Raoul căzu în genunchi în fața ei și-i acoperi mîinile cu sărutări, căci în clipa aceasta nimic altceva nu mai putea avea importanță pentru el, afară de femeia iubită, de trupul ei minunat pe care îl dorea...

MÎNA MUTILATĂ

Și astfel începură din nou viața de dinainte. Nici unul nu făcea vreo aluzie la aventura în care se băgaseră amîndoi și la problema a cărei dezlegare o căutau. Reușise ea să pună mîna pe casetă ? Reușise să afle literele cu care ar fi putut-o deschide ? Cercetase scobiturile din piatra de hotar și intrase în stăpînirea miilor de pietre prețioase ? Asupra tuturor acestor lucruri se așternuse tăcerea.

Dar cum trecură de Rouen, iar începură fiecare să aibă grijile lui. Apăru iarăşi Leonard care însă îl evita pe Raoul. Iar începură consfătuirile între acesta şi Josephine, care din nou pornea zilnic cu trăsura. Încotro? În ce scop? Raoul se gîndi că trei mînăstiri se aflau în apropierea rîului: Saint-Georges-de-Boscheville, Jumièges, Saint Wandrille. Dacă mai cerceta prin părţile acestea, atunci nu reuşise să descopere taina, deci n-avusese succes.

Ideea aceasta îl făcu să pornească din nou la lucru. Îşi aduse bicicleta pe care o lăsase în hanul de lîngă castelul d'Etigues şi începu să dea tîrcoale, chiar pînă la Lillebonne, unde locuia mama domnului Rousselin. Aici află că, cu douăsprezece zile înainte, văduva Rousselin îşi închisese casa şi plecase la Paris, la fiica ei. Cu o seară înainte vecinii îi spuseră că o vizitase o doamnă. Dispariţia femeii coincidea cu prima călătorie a Josephinei.

Raoul se întoarse la ora zece seara la şalupa care era ancorată puţin la sud de Rouen. Dar ceva mai înainte Raoul întrecu cupeul Josephinei, tras cu greu de caii obosiţi, conduşi de Leonard. La marginea rîului, Leonard sări de pe capră, deschise portiera, şi cu destul efort o scoase pe Josephine inertă, apoi porni cu ea spre şalupă. Raoul se apropie în fugă, ca să-i dea ajutor. O coborîră în cabina ei şi cei doi servitori veniră în grabă să vadă de ea.

— Îngrijiţi-o! spuse Leonard aspru. E numai leşinată. Dar e primejdios şi nimeni să nu se mişte de-aici!

El se întoarse la trăsură şi plecă.

Josephine Balsamo aiură toată noaptea, fără ca Raoul să poată prinde vreo vorbă din cuvintele ei. A doua zi tînăra femeie îşi reveni. Dar spre seară, Raoul, ducîndu-se în satul apropiat, îşi procură un ziar din Rouen în care citi următorul reportaj, între alte fapte diverse din regiune:

„Ieri după amiază, jandarmii din Caudebec, înştiinţaţi că un lemnar a auzit strigătele de ajutor ale unei femei, care veneau dintr-o vărărire părăsită, la marginea pădurii Maulevrier, un sergent şi un jandarm s-au dus să

cerceteze. Cînd cei doi reprezentanți ai autorității s-au apropiat de livada unde se află vărăria, au zărit deasupra unui dîmb doi oameni care tîrau o femeie spre o trăsură închisă, lîngă care se afla altă femeie. Nevoiți să facă un înconjur ca să se suie pe dîmb, jandarmii au ajuns după plecarea trăsurii. Au pornit în urmărirea ei, dar la trăsură erau înhămați doi cai atît de iuți și birjarul cunoștea, probabil bine împrejurimile, încît reuși, ocolind mai multe drumuri, să scape. De altfel se lăsase și întunericul și reprezentanții autorității n-au putut nici măcar să stabilească încotro li s-a pierdut urma".

— Și nici n-o să se știe, se gîndi Raoul. Nimeni altul afară de mine nu va putea reconstitui faptele, deoarece numai eu singur știu de unde au plecat și unde s-au întors.

După cîtva timp de gîndire, Raoul ajunse la următoarea concluzie :

— Un lucru este sigur : în vărăria părăsită se afla văduva Rousselin, sub supravegherea unui complice. Josephine Balsamo și Leonard, care au răpit-o de acasă, și au închis-o, se duc la ea în fiecare zi și o chinuiesc să-i smulgă taina. De bună seamă că ieri interogatoriul a fost mai sever. Văduva Rousselin a țipat. Jandarmii au sosit și atunci ei au fugit în grabă. În drum au adăpostit pe prizonieră în altă închisoare pregătită din vreme, și iarăși au scăpat. Dar toate emoțiile acestea i-au pricinuit Josephinei Balsamo o criză nervoasă și a leșinat.

Raoul desfăcu o hartă a statului major. Din pădurea Maulevrier pînă la „Leneșa", drumul drept măsura vreo 30 de kilometri. Văduva Rousselin trebuie să fi fost ascunsă undeva, pe acest parcurs.

De-a doua zi porni în căutare. Zilele acestea au fost poate cele mai pline de dragoste pasionată, între Josephine și Raoul.

Tînăra femeie care se știa căutată de poliție și care nu uitase primejdia din hanul Vasseur din Doudeville, nu mai îndrăznea să plece de pe „Leneșa".

Bucurii pline de durere, cum nu pot avea decît doi amanți pe care soarta vrea să-i despartă. Bucurii suspecte, otrăvite de îndoială. Și unul, și celălalt își ghiceau

planurile secrete și cînd își uneau buzele, fiecare din ei știa că celălalt, cu toate că-l iubea, ar fi fost în stare să-l trădeze.

Într-o noapte, Raoul se trezi cu o senzație neplăcută. Josine se apropiase de patul lui și-l privea la lumina unei lămpi. El se cutremură. Nu că fața fermecătoare a Josinei ar fi avut altă expresie decît zîmbetul ei obișnuit. Dar de ce i se păru lui Raoul zîmbetul acesta atît de răutăcios, de crud ?

— Ce ai ? o întrebă el, ce vrei ?

— Nimic... nimic... răspunse ea cu un ton indiferent, îndepărtîndu-se.

Dar apoi se apropie iar de Raoul și-i arătă o fotografie.

— Am găsit asta în portofelul tău. Nu înțeleg ce caută la tine portretul femeii acesteia. Cine e ?

El recunoscuse pe Clarissa d'Etigues, dar răspunse fără să șovăiască :

— Nu știu... o întîmplare...

— Haide, răspunse ea furioasă, nu minți. E Clarissa d'Etigues. Crezi că n-am văzut-o niciodată și că nu știu nimic despre legătura voastră ? A fost amanta ta, nu-i așa ?

— Nu, niciodată, răspunse Raoul repede.

Ea încleștă pumnii. Raoul avu impresia că vrea să-l gîtuie. Dintr-o săritură fu jos din pat. La rîndul ei, se sperie, crezînd că vrea s-o atace și scoase din bluză un stilet.

Rămaseră astfel față-n față, ochi în ochi, amîndoi gata la atac. Situația i se păru lui Raoul atît de penibilă, încît murmură :

— Ah, Josine, ce durere pentru amîndoi ! Este cu putință să fi ajuns aici ?

Mișcată și ea pînă în fundul sufletului, Josephine căzu pe un scaun, iar el îi cuprinse coapsele cu brațele.

— Sărută-mă... Raoul... sărută-mă... și să nu ne mai gîndim la asta. Hai să ne iubim.

Se strînseră în brațe cu patimă. Raoul observă însă că ea nu dăduse drumul pumnalului și că i-ar fi fost de-ajuns un singur gest ca să i-l vîre în ceafă. S-au iubit așa.

În aceeași zi la ora opt dimineața, Raoul părăsi „Leneșa".

„Nu-mi mai pot pune nici o nădejde în ea, își zise el. De iubit mă iubește, chiar sincer, și ar voi, ca și mine, ca dragostea să fie nemărginită. Dar asta nu poate exista. În suflet îmi poartă ranchiună. Se teme de toți și de toate, și de mine în primul rînd.

De la Rouen la Duclair, șoseaua șerpuiește printre livezile care mărginesc Sena și faleza care domină fluviul. În peretele calcaros al falezei sînt săpate adevărate peșteri de unde țăranii scot varul sau își ascund uneltele, ba chiar de multe ori și locuiesc acolo. Raoul descoperi oă în una din aceste peșteri se aflau trei oameni care se ocupau cu împletitul coșurilor de trestie crescută pe malul Senei. În fața peșterei se afla o grădină de zarzavat neîmprejmuită cu gard.

O supraveghere atentă și cîteva amănunte suspecte îi îngăduiră lui Raoul să presupună că moșul Corbut și cei doi fii ai lui, toți trei branconieri și cu o reputație proastă, erau din acei complici pe care Josephine Balsamo îi întrebuința unde avea nevoie, și că peștera lor era una din ascunzătorile ei.

Își petrecu două zile și două nopți în jurul ei, nutrindu-se cu merindele pe care și le luase cu el, și dormind sub cerul liber. Nevăzut în mijlocul ierburilor înalte, el asista la viața celor trei braconieri. A doua zi, un crîmpei de conversație îi dădu siguranța : alde Corbut păzeau chiar pe văduva Rousselin pe care, de cînd cu primejdia din pădurea Maulevrier, o țineau în fundul vizuinei lor.

În dimineața celei de a treia zile, el zări din observatorul său „Leneșa" care cobora Sena și ancora la vreun kilometru mai sus de stînci.

Spre seară la ora 5, două persoane coborîră pe mal și o luară de-a lungul fluviului. După mers, cu toată deghizarea ei în femeie din popor, Raoul o recunoscu pe Josephine Balsamo. Leonard o însoțea.

Ei se opriră în fața peșterii celor trei Corbut și se luară de vorbă ca oamenii ce se întîlnesc din întîmplare. Dar cum pe drum nu se zărea nimeni, ei intrară repede în grădină. Leonard dispăru, de bună seamă în fundul

peșterei. Josephine Balsamo rămase afară, șezînd pe un scaun scălîmbăiat, ascunsă după copaci.

„Interogatoriul începe iarăși, se gîndi Raoul. Ce păcat că nu pot asista și eu".

O observă pe Josine a cărei față era aproape cu totul ascunsă de o pălărie mare de paie, cum poartă vara țăranciile. Ea nu se mișca, puțin aplecată, cu coatele pe genunchi.

Vremea trecea și Raoul se întreba ce făcea oare Leonard, cînd i se păru că aude aproape de el un geamăt, urmat de țipete înăbușite. Da, veneau de aproape de tot, chiar de sub el. Cum era cu putință ?

Se tîrî fără zgomot pînă la locul de unde se auzeau deslușit zgomotele și n-avu nevoie de multe cercetări, ca să înțeleagă. Printre buruieni, dădu de niște cărămizi care erau rămășițele unei vărării.

Fenomenul era deci ușor de explicat.

Peștera se întindea mult în pămînt și fusese pe vremuri o vărărie, al cărei ogeag cu timpul se dărîmase.

În clipa aceasta se auziră două strigăte sfîșietoare. Raoul se gîndi la Josephine Balsamo. Întorcîndu-se o văzu nemișcată în grădină. Tot șezînd, aplecată, ea smulgea, dusă pe gînduri, petalele unei flori. Raoul presupuse, dorea să poată presupune, că ea n-auzise strigătele. Poate că nici nu avea știre de cele ce se întîmplau ?

Cu mii de precauțiuni, Raoul începu să dea la o parte cărămizile. Descoperi o gaură destul de mare. Gemetele încetaseră.

Se auzeau acum două voci : aceea a lui Leonard și o voce de femeie, desigur a văduvei Rousselin. Nenorocita părea istovită, în prada unei spaime pe care nu și-o putea domina.

— Da... da... murmură ea... continuu, de vreme ce am făgăduit... dar sînt tare obosită !... Iartă-mă, dragă domnule... ai răbdare cu mine. ...Și pe urmă astea-s întîmplări de demult, de foarte demult... sînt 22 de ani de atunci...

— Haide, ai pălăvrăgit destul... mormăi Leonard.

— Da, reluă ea. Va să zică era acum douăzeci și patru de ani... pe vremea războiului cu Prusia... Și cum pru-

sacii se apropiau de Rouen unde locuiam noi, la bietul meu bărbat, care era camionar, au venit doi domni pe care nu-i văzusem niciodată. Voiau să părăsească ținutul, cu bagajele lor cum au făcut și alții pe vremea aceea. S-au învoit din preț și fără multă vorbă, căci erau grăbiți. Bărbatul meu a plecat îndată cu ei, cu camionul. Din nenorocire, din pricină că ni se rechiziționaseră caii, nu mai aveam decît un cal, și nu tocmai zdravăn. Mai și ningea grozav... așa că la vreo zece kilometri, calul, istovit, a căzut și nu s-a mai ridicat.

Domnii mureau de frică, pentru că se temeau să nu se ivească prusacii. Tocmai atunci, un om din Rouen, pe care bărbatul meu îl cunoștea bine, un servitor al cardinalului Bonnechose, un anume Jaubert, a trecut pe acolo cu trăsura... S-au dat în vorbă... Domnii i-au oferit o sumă mare ca să le dea calul. Jaubert nu s-a învoit. L-au rugat, l-au amenințat... și, cum tot n-a vrut, s-au repezit la el, ca nebunii, și l-au omorît în bătăi, cu toate rugămințile bărbatului meu... După aceea au cotrobăit prin cabrioletă, au găsit o casetă pe care au luat-o, au înhămat la camion calul lui Jaubert și au plecat, lăsîndu-l pe acesta mort.

— Și cînd bărbatul dumitale s-a întors la Rouen, nu i-a denunțat ?

— Da... e drept... ar fi trebuit să-i denunțe, spuse văduva Rousselin încurcată... dar...

— Dar, spuse Leonard ironic, îi cumpăraseră tăcerea, nu-i așa ? Caseta, pe care au deschis-o, în fața lui, era plină cu bancnote... și i-au dat și lui o parte din pradă...

— Da... da... zise ea, inelele... cele șapte inele... Dar nu pentru asta a tăcut. Bietul bărbatu-meu era bolnav... și puțin timp după ce s-a întors a murit.

— Și caseta ?

— Rămăsese în camion, așa că bărbatu-meu a adus-o odată cu inelele. Nici eu n-am spus nimic, căci mi-a fost frică să nu se arunce vina pe bărbatu-meu. M-am dus să locuiesc la Lillebonne cu fie-mea, și de-abia cînd Brigitte a intrat la teatru, a luat inelele... Asta e toată povestea, dragă domnule, mai mult nu știu.

— Și caseta, ce s-a făcut cu ea ?

— Ţi-am spus, mi-a fost luată chiar cu o zi înainte să vii dumneata la mine, la Lillebonne cu doamna aceea, cu faţa voalată.

— Cine a luat-o ? De o sută de ori ţi-am repetat să-mi spui numele persoanei care a luat-o !

— Nu pot să-l spun. E cineva care mi-a făcut mult bine în viaţă şi ar însemna să-i răsplătesc binele cu răul... N-am să spun...

— Dar chiar persoana aceea ţi-ar spune să nu tăinuieşti...

— Poate... se prea poate... Dar nu ştiu. N-am cum afla. O văd din cînd în cînd... stai, chiar joia viitoare trebuie s-o văd... la trei...

— Unde ?

— Nu pot să spun... nu trebuie...

— Cum, iar vrei să încep ? izbucni Leonard pierzînd răbdarea.

Văduva Rousselin se cutremură :

— Nu ! Nu ! Te rog din suflet !

Ea scoase un strigăt de durere :

— Ah, banditule ! Ce ţi-am făcut ? Au, au !... mîna, biata mea mînă !

— Vorbeşte odată, zgripţuroaico ?

— Da, da... îţi făgăduiesc...

Dar vocea femeii se stinse. Era sleită de puteri. Leonard stărui totuşi şi Raoul auzi cuvinte întretăiate de groază... Trebuie... să ne vedem... joi... în farul cel vechi... Nu, n-am dreptul... mai bine mor... Fă ce vrei... mai bine mor...

Ea tăcu. Leonard mîrîi ameninţător :

— Ei ce i s-a întîmplat babei ? Doar n-o fi dat ortul popii ? Ah, canalie, ai să vorbeşti... Îţi las zece minute ca să isprăveşti...

Uşa se deschise, apoi iar se închise. Leonard se ducea, de bună seamă, să-i raporteze Josephinei cele întîmplate şi să ceară noi ordine.

Raoul aruncă o privire duşmanilor săi. Leonard ieşise şi toţi cinci complicii se adunaseră, departe de peşteră. El

se vîrî atunci repede pe gaura ogeagului. Voia să se lase încet ca să lărgească locul. Dar alunecă și căzu dintr-odată, prăvălind după el cărămizi și pietre.

— Drace, numai de n-ar fi auzit ăia de afară!

Trase cu urechea, dar nu se apropia nimeni.

Întunericul era așa de mare, încît, în prima clipă, nu putu să deosebească nimic. Dar privirea i se obișnui și Raoul zări, în cele din urmă, doi ochi scînteietori în întuneric, fixați asupra lui și o față scofîlcită, înlemnită de groază.

— Nu-ți fie teamă. Eu am scăpat-o de la moarte pe fiica dumitale Brigitte, pe care au voit s-o asasineze tot ăștia, care te-au închis pe dumneata din pricina casetei și a inelelor.

Fără să mai stea pe gînduri, o ridică și o luă în cîrcă. Apoi, străbătînd peștera, împinse puțin ușa, care nu era închisă, după cum se și așteptase. Femeia era prea extenuată ca lui Leonard să-i fi fost teamă că va putea încerca să fugă.

La oarecare depărtare, Josine tot mai vorbea cu Leonard. Iar mai încolo, pe șosea, se vedeau care cu țărani.

Cînd socoti că momentul e prielnic, dădu ușa de perete, o luă la goană prin grădină și ieși în șosea.

Dar în aceeași clipă izbucniră țipete. Cei trei Corbut și Leonard se năpustiră după el. Dar ce puteau face? Și dintr-o parte și din alta se apropiau căruțe. Să atace pe Raoul față de atîția martori și s-o ia înapoi cu de-a sila pe văduva Rousselin, însemna să se expuie primejdiei de a fi denunțați și cercetați. De aceea se opriră cu toții întocmai cum prevăzuse Raoul.

Cît se poate de liniștit, el făcu semn unui brec, condus de două călugărițe, și le ceru să dea ajutor unei sărmane femei pe care o găsise leșinată pe marginea drumului, cu mîna zdrobită de vreo căruță.

Călugărițele o primiră. În adevăr, biata femeie leșinase și mișca numai, inconștientă, mîna mutilată cu două degete umflate și însîngerate. Apoi trăsura porni într-un trap.

Raoul rămase nemișcat, cu gîndul la priveliștea înfiorătoare a mîinii mutilate. Și tulburarea lui era așa de mare, încît nu observă că Leonard și complicii lui executau acum o mișcare de încercuire și erau gata să se năpustească asupra lui. Cînd își dădu seama, cei patru ticăloși îl strîngeau de aproape și voiau să-l împingă înapoi în grădină... Prin apropiere nu mai era nimeni și situația i se păru lui Leonard atît de prilenică, încît scoase cuțitul.

— Bagă-l înapoi în buzunar și dă-te la o parte, îi porunci Josine. Și voi ceilalți. Lăsați prostiile, m-ați înțeles ?

Ea nu se sculase nici o clipă de pe scaun în tot timpul scenei. De-abia acum se ivi dintre copaci și se apropie de Raoul.

— Fiecare la rîndul lui, nu-i așa, Raoul ? Norocul se schimbă, o dată îl am eu, o dată tu, îi zise ea. Astăzi e de partea ta. Mîine... Cine știe ! Dar de ce te uiți așa de urît ?

El spuse tăios :

— Rămas bun, Josephine !

Ea păli puțin :

— Rămas bun ? Vrei să spui la revedere.

— Nu, rămas bun.

— Asta înseamnă... că nu vrei să te mai întorci la mine ?

— Nu vreau să te mai văd.

Ea lăsă ochii în jos. Clipea des, foarte emoționată. Buzele-i continuau să zîmbească, dar un zîmbet plin de durere.

În cele din urmă murmură :

— De ce, Raoul ?

— Pentru că am văzut ceva ce nu pot... n-aș putea să-ți mai iert.

— Ce anume ?

— Mîna acelei femei.

Ea păru că se clatină și murmură :

— Ah, înțeleg... Leonard a chinuit-o... Și doar i-am interzis.... crezusem că a mărturisit numai de frica amenințărilor...

— Minți, Josephine. Ai auzit țipetele femeii,cum le-ai auzit și în pădurea Mauleyrier. Leonard execută, dar voința de a face rău, intenția de a ucide sînt în tine, Josine. Tu l-ai trimis pe complicele tău în casa din Montmartre, cu ordinul de a o ucide pe Brigitte dacă s-ar împotrivi. Tot tu ai fost aceea care ai pus otravă între bulinele pe care urma să le ia Beaumagnan. Tot tu i-ai omorît pe cei doi prieteni ai lui Beaumagnan, pe Denis Saint Hebert și pe Georges d'Isneauval.

Ea se revoltă :

— Nu, nu nu-ți permit... nu e adevărat și tu o știi prea bine, Raoul.

El ridică din umeri.

— Da, cunosc legenda celeilalte femei, creată pentru trebuințele cauzei... altă femeie care-ți seamănă și care săvîrșește crimele, pe cînd tu, Josephine Balsamo, te mulțumești cu aventuri mai puțin brutale. Am crezut și eu legenda asta. M-am lăsat amăgit și eu de toate poveștile acelea cu femei ce seamănă între ele ca două picături de apă. Dar s-a sfîrșit, Josine ! Dacă pînă acum închideam dinadins ochii ca să nu văd ceea ce mă înspăimînta, vederea acelei mîini schingiuite i-a deschis pentru totdeauna ca să vadă adevărul. Acum nu te mai socotesc misterioasă, Josine. Te văd așa cum ești, o adevărată criminală.

Ea tăcea. Umbra pălăriei îi înfrumusețea și acum fața atît de dulce. Înjuriile amantului parcă nici n-o atingeau. Era tot atît de seducătoare și de încîntătoare.

Fu tulburat pînă în fundul sufletului. Niciodată nu i se păruse atît de frumoasă și atît de dorită. Se întreba dacă nu era o nebunie că voia să recucerească o libertate, pe care o va blestema chiar a doua zi.

— Frumusețea mea nu e o mincinună, își ieși ea din surpriză. Raoul, te vei întoarce la mine, pentru că pentru tine sînt frumoasă.

— Nu mă voi întoarce.

— Ba da, nu poți trăi fără mine și „Lenești" e aproape. Te aștept mîine...

— Degeaba! Nu mă voi întoarce! spuse el dîrz, totuși gata să o ia din nou în brațe.

— Atunci, de ce tremuri? De ce ești atît de palid?

El înțelese că mîntuirea atîrna de tăcerea lui, că trebuia să fugă, fără să răspundă și fără să întoarcă capul.

Respinse mîinile pe care Josine le întinse spre el, căutînd să-l rețină, și plecă...

FARUL CEL VECHI

Toată noaptea, mergînd în neștire, Raoul pedală fără încetare, atît ca să dejoace urmărirea dușmanilor, dar mai ales să dobîndească o oboseală binefăcătoare. Dimineața, istovit, cu totul, el căută adăpost într-un hotel din Lillebonne.

Dădu ordin să nu fie trezit, întoarse cheia în broască de două ori și o aruncă sub pat. Dormi fără încetare douăzeci și patru de ceasuri.

După ce mîncă și se întremă, nu-l mai muncea decît un singur gînd: să se urce pe bicicletă și să se întoarcă într-un suflet la „Lenești". Lupta împotriva dragostei începea.

Nu putea însă face lucrul acesta. Vederea acelei mîini mutilate îl obseda reținîndu-l, făcîndu-l să-și amintească de toate celelalte acțiuni odioase pe care le săvîrșea Josephine.

Josine dăduse ordin să se făptuiască această mișelie, deci Josine omorîse, deci nu se da îndărăt de la nici o crimă, ci găsea firesc să omoare, să omoare mereu, dacă crima îi favoriza interesele. Lui Raoul însă îi era teamă de omor. Avea o repulsie fizică, instinctivă. Ideea că ar putea fi silit, în cine știe ce moment de nebunie, să verse sînge, îl îngrozea. Creierul și nu revolverul sau cuțitul erau armele sale. Și iată că acestei groaze, cea mai tragică dintre realități, îi asociase în mod indisolubil imaginea însăși a femeii pe care o iubea.

Rămase deci locului, dar cu prețul cîtor chinuri! De cîte ori trebui să-și înfrîneze gîndul nebun! I se părea că Josine îi întindea brațele și îi oferea gura să i-o sărute! Cum să se împotrivească chemării voluptății acelui trup dulce și mărinimos.

Atins în cutele cele mai adînci ale egoismului său. Raoul își dădu seama pentru întîia oară de durerea imensă pe care i-o pricinuise Clarissei d'Etigues. Ghicea de-abia cît trebuia să fi plîns. Își închipuia disperarea tinerei fete. Copleșit de remușcări, îndreptă spre ea în gînd vorbe de adîncă iubire și-și aduse aminte de orele lor de dragoste.

Merse chiar mai departe. Știind că tînăra fată își primea singură corespondența, fără să treacă mai întîi pe la tatăl ei, el îndrăzni să-i scrie.

Iartă-mă, scumpă Clarissa. M-am purtat cu tine ca un ticălos. Să nădăjduim că viitorul va fi mai bun. Gîndește-te la mine cu toată indulgența inimii tale generoase. Încă o dată, iartă-mă, scumpă Clarissa, iartă-mă. Îmi este dor nespus de tine. Raoul.

În timpul acesta își petrecea vremea căutînd farul cel vechi, despre care vorbise văduva Rousselin. Dat fiind că ea locuia la Lillebonne, nu se îndoia că farul se afla prin împrejurimi și de aceea Raoul venise acolo chiar din prima seară.

Nu se înșelase. Îi fu de-ajuns să descoasă cîțiva oameni, ca să afle că există, în adevăr, un far vechi în pădurea care înconjura castelul Tancarville; proprietarul farului încredințase cheile văduvei Rousselin care, în fiecare săptămînă, anume joia, se ducea acolo să facă puțină curățenie. Cheile acestea le recăpătă printr-o simplă expediție nocturnă.

Două zile îl despărțeau acum de data cînd persoana necunoscută, care avea caseta, trebuia să se întîlnească cu văduva Rousselin, și cum aceasta fiind mai întîi prizonieră, apoi bolnavă, nu putuse desigur să amîne întîlnirea fixată, Raoul aranjă lucrurile așa ca să se folosească el de această întrevedere, care i se părea foarte importantă.

Gîndul acesta îl liniștea oarecum. Totuși era bine să-și ia toate măsurile cuvenite și să nu lase lucrurile la întîmplare. Cu o zi înainte cercetase locul întîlnirii și joi, cînd străbătu cu pas vioi pădurea Trancarville, reușita îi părea sigură și simțea dinaintea o bucurie și o mîndrie intensă.

O parte din pădurea aceasta se întindea pînă la Sena și-i escamota falezele. Farul se ridica la marginea abruptă a malului. În timpul săptămînii locul era absolut părăsit. Duminica însă veneau aici turiști, care făceau plimbări să se recreeze.

O singură încăpere, destul de mare, cu două ferestre și mobilată cu două scaune, ocupa tot catul de jos. În fața farului se afla un loc îngrădit, în care creșteau mărăcini și plante sălbatice.

Raoul intră în curte printr-o portiță, care de-abia se mai ținea, fixată de zidul scund de piatră. Dar alții putuseră să sară zidul, apoi să pătrundă prin vreo fereastră.

Inima îi bătea cu putere. Încleștă pumnii gata să răspundă dacă l-ar fi agresat careva.

— Ce nebun sînt ! se gîndi el. Cine să mă atace în pustietatea asta ? !

Apăsă pe clanța ruginită a ușii și intră. Imediat avu impresia că se mai află cineva în încăpere.

Cineva care se ascundea, într-adevăr, într-o firidă din dosul ușii. N-avu nici timp să se întoarcă împotriva agresorului. Pînă să-și dea seama, se văzu cu gîtul prins într-un laț care-l trăgea spre spate, în timp ce un genunchi i se înfigea în șale.

Înăbușit, aproape rupt în două, Raoul trebui să se supună voinței dușmane. Își pierdu echilibrul și căzu.

— Bravo, Leonard ! Mi-ai plătit-o.

Se înșela ; nu era Leonard. Zărind profilul omului, îl recunoscu. Era Beaumagnan. Și pe cînd Beaumagnan îi lega mîinile, el își îndreptă greșeala și-și mărturisi surpriza prin aceste cuvinte simple :

— Ia te uită, răspopitul !

Beaumagnan trecu frînghia printr-un inel fixat în zid, deasupra unei ferestre, pe care o deschise și înde-

părtă jaluzelele putrede. Apoi trase de frînghie și-l sili astfel pe Raoul să se miște. Apropiindu-se de fereastră, Raoul zări vidul care, din înălțimea la care se afla farul pe stîncă, se căsca amenințător sub el.

Beaumagnan îl întoarse, îl apăsă cu spatele de jaluzele și-l legă mîinile la încheieturi și gleznele picioarelor.

Lucrurile se înfățișau astfel : dacă Raoul ar fi voit să se repeadă înainte, lațul l-ar fi strîns de gît, iar dacă Beaumagnan ar fi voit să-i facă de petrecanie, îi era de-ajuns să-i dea un brînci ; în cazul acesta, jaluzelele putrede s-ar fi prăbușit și Raoul ar fi fost azvîrlit afară și s-ar fi legănat spînzurat deasupra prăpastiei.

— Excelentă situație pentru o convorbire serioasă, chicoti el.

De altfel era hotărît. Dacă Beaumagnan avea de gînd să-l pună să aleagă între moarte sau divulgarea locurilor aflate în chestiunea pe care o urmărea, fără cea mai mică șovăire, Raoul îi va destăinui totul.

— La porunca dumitale, spuse Raoul. Întreabă !

— Tacă-ți gura ! exclamă celălalt furios.

Și Beaumagnan îi puse pe gură un căluș, pe care îl legă cu o cîrpă.

— O singură vorbă, o singură mișcare și cu un pumn te reped în gol.

„Prostii ! se gîndi Raoul, foarte neliniștit. Cu atît mai prost cu cît nu înțeleg nimic. Ce caută ăsta aici ? Să presupun oare că el e binefăcătorul văduvei Rousselin, acela pe care ea nu voiește să-l compromită ?"

Dar ipoteza aceasta nu i se părea verosimilă.

„Nu, nu se poate. Probabil că Beaumagnan a pîndit-o îndeajuns pe văduva Rousselin ca să știe de întîlnirile ei. Cum văduva a fost răpită, el a pus să fie suspectate împrejurimile lui Lillebonne și Tancarville... Așa au fost observate și prezența mea și cercetările mele... și mi-au întins cursa..."

La Paris îl învinsese el pe Beaumagnan. Acum însă era rîndul celuilalt să triumfe.

Beaumagnan se ațînea pitit în dosul ușii așteptînd și pe ceilalți care mai trebuiau să vină.

Un punct însă rămînea obscur. De ce atitudinea lui de animal la pîndă, gata să sară asupra prăzii ? Nu se potrivea deloc cu musafirul pe care-l aștepta Raoul și care probabil era un om pașnic. Putea doar să iasă afară și să spună liniștit : Văduva Rousselin e bolnavă și mă trimite în locul ei. Ea ar vrea să cunoască ceea ce este gravat pe fundul casetei.

Sau poate că Beaumagnan se aștepta să mai vină și o a treia persoană... și se pregătește de atac ?...

Fu de-ajuns ca să-i treacă prin cap această ipoteză pentru ca Raoul să și găsească soluția exactă : Beaumagnan nu-i întinsese numai lui cursa. Dintr-o lovitură el voia desigur să omoare două muște și... pe cine altul putea să aștepte cu atîta hotărîre și înfrigurare decît pe Josephine Balsamo ? Da, Raoul era acum convins de lucrul acesta.

De bună seamă că și Josine se învîrtise prin locurile acelea, ca s-o supravegheze pe văduva Rousselin și lui Beaumagnan i se adusese lucrul acesta la cunoștință. Așa se făcea că întîi căzuse Raoul în cursă și acum era rîndul Josephinei.

S-ar fi spus că soarta voiește să dea numaidecît o confirmare celor gîndite de Raoul, căci, chiar în clipa în care ajunsese la concluzia aceasta, se auzi uruitul unei trăsuri și Raoul recunoscu trapul cailor lui Leonard.

Dar și Beaumagnan părea că știe la ce trebuia să se aștepte, căci se sculă agitat și ciuli urechile.

O clipă tropotul încetă, apoi se auzi mai apăsat dar mai rar, ca și cum caii urcau pieptiș drumul, în sus pe faleză.

În cel mult cinci minute Josephine Balsamo trebuia să apară.

Fiecare secundă a fiecăruia dintre aceste minute solemne mărea tot mai mult agitația lui Beaumagnan. El bîlguia vorbe fără înțeles. Masca lui de actor romantic se schimonosea tot mai mult devenind de o urîțenie bes-

tială. Instinctul, voința de a omorî îi contractau trăsăturile și se vedea lămurit că furia lui sălbatică se îndrepta mai ales împotriva lui Raoul, amantul Josephinei Balsamo.

El se întoarse iar spre Raoul. Pașii parcă i se mișcau mecanic. Părea că fără să-și dea bine seama de ceea ce face, îl va omorî pe loc. Cu pumnii încleștați, cu toată făptura încordată, el se apropie de tînăr, pînă ce-i înfipse mîinile în piept.

Încă un pas să-l fi împins, și Raoul s-ar fi legănat deasupra abisului.

Tînărul închise ochii. Totuși nu se putea împăca cu gîndul acesta și tot mai păstra speranța că totul nu se sfîrșise încă.

Frînghia o să se rupă, se gîndi el, și pe pietrele pe care o să cad trebuie să fie destulă iarbă și mușchi ca să-mi amortizeze puțin căderea. Căci destinul lui Arsène Lupin d'Andrésy nu poate să fie acela de a muri spînzurat!

Se gîndi la tatăl său și la lecțiile lui de gimnastică... Murmură numele Clarissei...

Dar lovitura nu se produse. Cu toate că-l simțea pe Beaumagnan în fața-i, călăul nu-și punea în aplicare intențiile.

Raoul deschise ochii. Beaumagnan, în picioare lîngă el, îl domina cu statura lui uriașă. Dar nu se mișca, părea că-și amînase hotărîrea.

Raoul ascultă și nu auzi nimic. Sau poate că Beaumagnan avea un auz mai fin? Într-adevăr, se dădu acum înapoi cu cîțiva pași, apoi se duse repede și se ascunse în firida din dosul ușii.

Raoul îl vedea acum drept în față. Era hidos. Mîinile i se contractau ca într-o criză de tetanos. Făceau mereu aceleași mișcări parcă strîngeau pe cineva de gît, cu degetele crispate, ca niște gheare.

Raoul era îngrijorat. Neputința de acum îl apăsa teribil, făcîndu-l să sufere ca un adevărat mucenic.

Cu toate că știa că e degeaba orice strădanie, el se zbătea să-și rupă legăturile. Ah, dacă ar putea striga! Dar călușul îi înăbușea țipetele, iar legăturile îl tăiau pînă la os.

De afară tăcerea fu întreruptă de zgomotul unor paşi. Poarta scîrţii. Un foşnet de fustă se auzi şi zgomot de pietre prăvălite.

Beaumagnan, ascuns în firidă, ridică pumnii. Mîinile, care-i tremurau ca mîinile unui schelet bătut de vînt, aveau aerul că se închid, parcă, în jurul unui gît strîngîndu-l ca să-i curme viaţa, care mai palpita în el.

Raoul scoase un urlet, care însă nu se auzi.

Uşa se deschise şi drama se înfăptui.

O siluetă de femeie, aceea a Josephinei Balsamo, apăru şi se prăbuşi sub asaltul imediat al lui Beaumagnan. Se auzi un geamăt uşor, acoperit de un fel de lătrat furios scos de asasin.

Raoul începu să se zvîrcolească, dar zadarnic. Niciodată n-o iubise pe Josine ca în clipa aceea, pe care o credea cea din urmă a ei. Greşelile, crimele ei? Ce importanţă aveau! Ea era fiinţa cea mai frumoasă de pe lume şi toată frumuseţea acea, zîmbetul acela adorabil, corpul acela fermecător făcut pentru mîngîieri, toate acestea să se irosească? Şi să nu i se poată da nici un ajutor, să nu fie cine să se împotrivească cu forţa acelei brute?

Ceea ce mîntui pe Josephine Balsamo fu chiar excesul unei iubiri pe care numai moartea o putea linişti şi care, în ultima clipă, îl împiedică pe Beaumagnan să-şi sfîrşească planul sinistru. La capătul energiei, vlăguit de o disperare care luase în clipa aceasta formă de nebunie, el se trînti la pămînt şi, zvîrcolindu-se îşi smulgea părul şi se lovea cu capul de pardoseala pietruită.

Raoul răsuflă uşurat. Cu toate că Josephine nu se mişca, era sigur că trăia. În adevăr, încetul cu încetul, ea se trezi din leşinul în care căzuse, în momentul atacului. Se ridică în capul oaselor apoi, după alte încercări, putu să se scoale în picioare. Părea foarte liniştită şi stăpînă pe sine.

Era îmbrăcată cu o pelerină neagră care o înfăşura toată, iar pe cap avea o mică tocă de care atîrna un voal mare, înflorat.

Lăsă să-i cadă pelerina, descoperindu-şi astfel umerii ce se vedeau din bluza pe care lupta o sfîşiase.

Apoi își scoase toca și voalul, și ele mototolite de luptă și le aruncă pe un scaun. Părul i se revărsa în bucle grele și frumoase, cu reflexe roșii. Obrajii îi erau mai trandafirii, ochii mai sclipitori.

Urmă un lung moment de tăcere. Cei doi bărbați o contemplau cu o dragoste nemărginită, nu ca pe o dușmancă, ca pe o stăpînă sau victimă, ci pur și simplu ca pe o femeie-minune, care-i fascina și-i încînta. Raoul, emoționat pînă în fundul sufletului, iar Beaumagnan, nemișcat și îngenuncheat, o admirau amîndoi cu aceeași înflăcărare.

Ea duse, mai întîi, la buze un fluier mic de metal pe care Raoul îl cunoștea bine. Leonard se afla desigur undeva, prin apropiere și, la semnalul ei, avea să vie în goană. Dar își luă seama. De ce să-l cheme dacă și fără el era stăpînă pe situație ?

Ea se îndreptă spre Raoul, îi desfăcu cîrpa cu care îi era legat căluțul și-i spuse :

— Nu te-ai întors, Raoul, și eu te-am așteptat. Ai să te întorci ?

Dacă ar fi fost liber, ar fi strîns-o la pieptul lui. Dar de ce nu-i desfăcea legăturile ? Ce gînd ascuns o împiedica s-o facă ?

El afirmă :

— Nu... S-a isprăvit !

Ea se ridică în vîrful picioarelor și-și apăsă buzele pe buzele lui, murmurînd :

— S-a isprăvit între noi ? Ești nebun, dragul meu !

Beaumagnan tresări și se apropie, înnebunit de această neașteptată scenă de dragoste. Cum încerca s-o apuce de braț, ea se întoarse și, deodată, liniștea pe care o păstrase pînă acum, făcu loc sentimentelor care o agitau, sentimentelor de ură și setea de răzbunare împotriva lui Beaumagnan.

Ea izbucni cu o furie de care Raoul nici n-ar fi crezut-o în stare.

— Nu mă atinge, mizerabile. Și nu crede că mi-e frică de tine. Astăzi ești singur și mai adineauri mi-am dat seama că nu vei îndrăzni niciodată să mă omori. Nu ești

decît un laș. Ți-au tremurat mîinile. Mîinile mele nu vor tremura, Beaumagnan, cînd va veni ceasul răfuielilor!

Se dădu înapoi în fața amenințărilor, dar Josephine continuă, în pornirea ei de ură:

— Dar ceasul nu ți-a sunat încă. N-ai suferit încă destul... Nici n-ai suferit de fapt, căci m-ai crezut moartă. Chinul tău va fi acuma că vei ști că trăiesc și că iubesc!

Da, mă auzi? Iubesc pe Raoul. L-am iubit la început ca să mă răzbun pe tine, și ca să ți-o pot spune mai tîrziu; și-l iubesc acum fără nici un motiv, pentru că el e el, și nu mai pot și nici nu vreau să-l uit. Nici el și nici eu n-am știut cît îl iubesc. Dar cum nu mai vrea să mă vadă de cîteva zile, mi-am dat seama că el înseamnă pentru mine toată viața.

Nu știam ce e dragostea și acum știu; este nebunia care mă copleșește, mă incinerează.

Josephine era în prada aceluiași delir de dragoste ca și acela pe care căuta, prin vorbele ei, să-l facă să sufere. Strigătele ei de femeie îndrăgostită se părea că-i fac și ei același rău ca și lui Beaumagnan. Văzînd-o în halul acesta, Raoul simțea mai degrabă repulsie decît plăcere. Flacăra de dorință, de admirație și de dragoste, care-l cuprinsese în clipa cînd Josine se afla în primejdie, se stinse acum cu totul. Frumusețea și seducția Josinei pieriseră din ochii lui, ca un miraj, iar pe fața ei, care doar se metamorfozase în cîteva clipe, el nu mai putea desluși decît reflexul urîcios al unui suflet crud și bolnav.

Din nou degetele lui Beaumagnan se crispară ca niște gheare și mîinile se contractară, parcă ar fi voit s-o gîtuie. Ea se încăpățînă însă, oarbă și împătimită, să-i arunce în față pasiunea ei maladivă pentru Raoul.

— Îl iubesc, Beaumagnan! Focul care te arde pe tine și care mă consumă pe mine este o dragoste ca și a ta, în care se amestecă ideea asasinatului și a morții! Da, îl voi omorî mai degrabă decît să-l știu al alteia sau că nu mă iubește. Dar mă iubește, Beaumagnan, mă iubește, mă auzi, mă iubește!

Un rîs neașteptat izbucni din gura crispată a lui Beaumagnan. Mînia i se sfîrșise într-un acces de veselie batjocoritoare.

— Te iubește, Josephine Balsamo! Ai dreptate, te iubește! Te iubește ca pe toate femeile. Ești frumoasă și te dorește. Alta trece și o dorește și pe ea. Iar tu, Josephine, înduri chinurile iadului, cum le îndur și eu! Mărturisește-o!

— Iadului, da, spuse ea, chinurile iadului ar fi, dacă aș crede că mă trădează. Dar asta nu va fi și degeaba încerci.

Ea se opri. Beaumagnan avea un rîs atît de ironic și de răutăcios încît începu să se teamă. Ea reluă, cu glasul scăzut, plin de spaimă:

— Dovedește-ți spusele, dă-mi o singură dovadă... nici măcar atîta... o singură indicație... ceva care să mă silească să mă îndoiesc... și-l ucid ca pe un cîine!

Ea scoase din sîn un instrument mic, un stilet compus dintr-un os de balenă și o ghiulea de plumb. Privirea i se încruntase.

Beaumagnan replică:

— Nu-ți aduc o dovadă ca să te îndoiești, ci ca să fii sigură.

— Vorbește, citează un nume.

— Clarissa d'Etigues, răspunse el.

Ea ridică din umeri.

— Da, știu... un flirt, fără importanță.

— Destul de important pentru el, ca să o fi cerut de nevastă tatălui ei.

— A cerut-o? Nu se poate... e imposibil... M-am interesat... S-au întîlnit de două sau trei ori pe cîmp, nu mai mult.

— Ba mai bine, în camera fetei.

— Minți, minți, strigă ea.

— Spune mai bine că tatăl ei minte, căci chiar Godefroy d'Etigues mi-a spus-o alaltăieri.

— Și el de unde știe?

— Chiar de la Clarissa.

— Dar e absurd! O fată nu mărturisește astfel de lucruri!

Beaumagnan spuse ironic :

— Există cazuri cînd e nevoită s-o facă.

— Cum ? Ce spui ? Ce îndrăznești să insinuezi ?

— Spun ceea ce e... Nu amanta a mărturisit... ci mama... Mama care vrea să asigure un nume copilului pe care-l poartă în trupul ei, mama care se roagă să fie căsătorită.

Josephine Balsamo părea înmărmurită :

— Cum ? Căsătorită ? Cu Raoul ? Și baronul d'Etigues se învoiește ?

— Ce să facă ?

— Minciuni ! exclamă ea. Mahalagisme ! Sau nu, mai degrabă, inventii de-ale tale ! Nu e nici un cuvînt adevărat în toată povestea asta. Nu s-au mai revăzut niciodată !

— Își scriu !

— Dovada, Beaumagnan ! Dovada !

— O scrisoare ți-ar fi de-ajuns ?

— O scrisoare ? Scrisă Clarissei ?

— Acum patru zile.

— O ai ?

— Iat-o !

Raoul, care asculta înspăimîntat, tresări. Recunoscuse plicul și hîrtia scrisorii pe care o trimisese de la Lillebonne Clarissei d'Etigues.

Josine luă documentul și citi încet, articulînd fiecare silabă :

„Iartă-mă, scumpă Clarisse. M-am purtat cu tine ca un ticălos. Să nădăjduim că viitorul va fi mai bun. Gîndește-te la mine cu toată indulgența inimii tale generoase. Încă o dată, iartă-mă, scumpă Clarissa, iartă-mă, Raoul".

Îi fu greu să meargă pînă la sfîrșit cu citirea acestei scrisori, care o transforma într-un obiect nefolositor, rănindu-i dragostea și amorul propriu. Se clătină. Privirea ei căuta pe aceea a lui Raoul. Acesta înțelese că

Clarissa era condamnată la moarte și-și dădu seama că de-acum înainte nici el nu va mai putea nutri pentru Josephine Balsamo altceva decît ură.

Ea tăcea. Pe față i se citea o durere atît de adîncă, încît ți s-ar fi putut înmuia inima și să-ți fie milă de lacrimile ce i se scurgeau încet pe obraji, dacă în privirea ei nu s-ar fi citit dorința nebună de răzbunare, care-i domina orice alt sentiment. În clipa aceasta ea făcea planuri și punea la cale mișelii.

Clătinînd din cap i se adresă lui Raoul :

— Te prevenisem, Raoul !

— Un om prevenit e de două ori ferit, — admirabil proverb, încercă el să glumească.

— Nu rîde, Raoul ! strigă ea, pierzîndu-și răbdarea. Știi ce ți-am spus și mai știi că era mai bine să nu o pui în calea dragostei mele.

— Și tu știi ce ți-am spus, răspunse Raoul pe același ton ironic. Că dacă îndrăznești să-i atingi un fir de păr...

Ea tresări :

— Ah, cum poți să-ți bați joc astfel de dragostea mea sfidîndu-mă, întorcîndu-mi spatele pentru o altă femeie.

Beaumagnan îi observa, fericit de neînțelegerea lor și de ura care clocotea în ei. Dar Josephine Balsamo se stăpîni, socotind, fără îndoială, că-și pierdea vremea de pomană, vorbind de o răzbunare care avea să vie la vremea ei. În clipa aceasta avea alte griji. Ea murmură trăgînd cu urechea :

— Parcă s-a auzit un fluierat, Beaumagnan ? E un om de-al meu care supraveghează locul și care-mi dă de știre... Persoana pe care o așteptăm se apropie... Căci presupun că și tu ai venit aici pentru ea ?

De fapt, prezența aci a lui Beamagnan și planurile lui nu erau tocmai lămurite. Cum putuse să știe ziua și ora întîlnirii ? Ce informații avea despre văduva lui Rousselin ?

Ea aruncă o privire asupra lui Raoul.

Acesta, legat bine, n-o putea împiedica în combinațiile ei și nu va lua parte la ultima bătălie. Dar Beau-

magnan părea c-o neliniștește. Alăturîndu-se lui, porniră împreună spre ușă. În clipa însă în care voi să iasă, se auziră pași. Se retrase deci, dînd la o parte și pe Beaumagnan și făcu loc lui Leonard care intră.

Acesta examină repede pe cei doi bărbați, apoi o luă la o parte pe Josephine și-i spuse cîteva cuvinte la ureche.

Ea păru uluită și murmură :

— Ce spui ?... Ce spui ?

Beaumagnan voi să iasă, dar Josephine îl apucă de mînă. Văzînd că nu poate să-l oprească, îi făcu un semn lui Leonard, un semn spre umărul lui Beaumagnan, un gest din mînă, care-i poruncea să lovească, dar așa și așa. Într-o clipă, Leonard scoase din buzunar stiletul și-l înfipse ușor în umărul adversarului.

Acesta murmură — „Ah, canalie !...“ și căzu pe pardoseală.

Josephine spuse foarte liniștită lui Leonard :

— Ajută-mă. Trebuie să ne grăbim.

Tăiară frînghia prea lungă cu care era legat Raoul și legară cu ea mîinile și picioarele lui Beaumagnan. Apoi, după ce-l așezară și-l rezemară de perete, îi examină rana, îi astupă gura cu batista și zise :

— Nu-i nimic... e un fleac. O să-și vie repede în fire... Haidem la locurile noastre.

Se puseră la pîndă.

Se mișcau fără grabă, liniștiți, cu gesturi măsurate, învățate parcă dinainte. Ea dădea ordinele în cuvinte scurte și cu o voce înăbușită, dar cu un ton atît de triumfător, încît Raoul se simțea tot mai neliniștit. Încerca nevoia să izbucnească în strigăte ca să atragă atenția persoanei care trebuia să vie, să nu cadă în cursă.

Dar la ce bun ? Nimic nu se putea pune în calea hotărîrilor primejdioase ale Josephinei. De altfel nici nu mai știa ce să facă. Își chinuia degeaba creierul cu tot felul de idei absurde. Și pe urmă... era și prea tîrziu, căci în clipa aceasta îi scăpă din gîtlej un geamăt...

Clarissa d'Etigues intră în odaie.

Pînă acum Raoul simțea numai o teamă mai mult morală, nefiind în primejdie decît el și Josephine ; cît despre el, avea încredere în iscusința și norocul lui ; iar pe Josephine o știa în stare să se măsoare cu Beaumagnan și să se apere.

Dar Clarissa ! În mîinile Josephinei Cagliostro, Clarissa era o pradă lăsată la cheremul vicleniilor și cruzimii dușmanului. Și din clipa aceasta, la teama lui Raoul se adăugă și o groază fizică ce cu adevărat îi ridica părul în cap și-i încreța pielea. Expresia neîndurătoare a feței lui Leonard îi sporea și mai mult spaima. Își amintea de văduva Rousselin și de degetele ei strivite.

— Hei, mai ai multe de învățat, se gîndi el. Eu sînt vinovat de situația aceasta înfricoșătoare și biata Clarissa pătimește din pricina mea.

Tînăra fată se opri încremenită sub amenințarea revolverului pe care Leonard îl ținea ațintit asupra ei. Ea venise vioaie ca în zi de vacanță, cînd te duci la o întîlnire plăcută și cădea în mijlocul acestei scene de violență, pe cînd cel pe care-l iubea se afla în fața ei, nemișcat, legat, prizonier.

Ea murmură :

— Ce e asta, Raoul ? De ce ești legat ?

Întinse mîinile spre el, ca pentru a-i cere sprijinul. Dar ce putea el face acum pentru ea ?

El îi observă fața trasă și oboseala ce i se citea în toate mișcările. Simțea că-l înecă lacrimile, gîndindu-se la dureroasa mărturisire pe care Clarissa trebuise s-o facă tatălui ei și la urmările greșelii săvîrșite. Cu toate acestea, îi spuse cu aceeași siguranță care nu-l părăsea niciodată :

— Nu te teme, dragă. Nici eu nu mă tem, Clarissa. Răspund de toate.

Ea aruncă ochii în jurul ei, asupra acelora care o înconjurau, și fu încremenită recunoscînd pe Beaumagnan care se înăbușea cu gura astupată cu batista. Apoi întrebă pe Leonard cu timiditate :

— Ce voiți de la mine ?... Ce înseamnă grozăvia asta ?... Cine m-a adus aici ?

— Eu, domnișoară, răspunse Josephine.

Clarissa observase încă din prima clipă frumusețea atît de perfectă a Josinei. O scînteie de speranță i se ivi în suflet, ca și cum nu-i putea trece prin minte că o femeie atît de admirabilă nu i-ar putea da sprijin și protecție.

— Cine sînteți, doamnă ? Nu vă cunosc...

— Eu te cunosc, afirmă Josephine Balsamo, pe care grația și blîndețea Clarissei păreau că o irită, dar care își stăpînea mînia. Ești fiica baronului d'Etigues... și știu că-l iubești pe Raoul d'Andrésy.

Clarissa roși, dar nu protestă.

Josephine se întoarse spre Leonard și-i porunci să iasă afară și să păzească să nu fie deranjați.

Dar mai înainte, Leonard o sili pe Clarissa să se așeze pe un scaun și voi să-i lege brațele la spate.

Josephine însă îl opri :

— Nu-i nevoie ! Cară-te odată !

El ascultă.

— Pe rînd, Josephine își privi cele trei victime, toate trei dezarmate și reduse la neputință. Ea era stăpînă pe cîmpul de bătaie și-și impunea voința, ținînd în mîinile ei viața și moartea lor. Dar nici o atitudine de triumf nu i se putea citi pe față.

Pentru prima oară Raoul ghici la ea un fatalism indiferent, pe care-l ascundea sub frumusețea-i surîzătoare și care era chiar esența și explicația firii ei enigmatice.

Ea luă loc alături de Clarissa, pe celălalt scaun și cu ochii ficși, cu vorba înceată, cu un ton scadat și monoton, începu să vorbească :

— Acum trei luni, domnișoară, o tînără femeie a fost răpită la coborîrea din tren și transportată la castelul d'Etigues, unde se găseau adunați într-o sală mare vreo zece seniori din ținutul acesta, între care se afla și Beaumagnan, pe care îl vezi aici, precum și tatăl dumitale. Nu-ți voi povesti tot ce s-a spus la acea adunare, nici ce mișelii a fost nevoită să audă femeia din partea acelora care se decretaseră judecătorii ei. În tot cazul, după un simulacru de judecată, în aceeași seară, tatăl

dumitale și vărul lui Bennetot au transportat-o pe femeie la picioarele falezei, au legat-o într-o barcă cu fundul găurit.

Clarisa, împietrită, murmură :

— Nu e adevărat ! Nu e adevărat ! Tata n-a putut face așa ceva ! Nu e adevărat !

Fără să-i pese de protestul indignat al Clarissei, Josephine Balsamo continuă :

— Cineva a asistat la toată scena, fără ca vreunul din conspiratori să fi bănuit că sînt spionați. Acest om a pornit înot după barcă și de cum s-au depărtat asasinii — sînt în drept să-i numesc astfel, nu-i așa ? — a salvat-o pe victimă. Cine era persoana aceea ? Totul ne face să credem că ea petrecuse noaptea precedentă și dimineața următoare în camera dumitale. E un tînăr pe care l-ai primit nu în calitate de logodnic — căci tatăl dumitale nu se învoise — ci ca amant.

Acuzația și ofensa aceasta erau pentru Clarissa adevărate lovituri de bici. Din prima clipă se simțea scoasă din luptă, sleită. Ea lăsă capul jos, murmurînd :

— O, doamnă, ce spui ?

— Exact ceea ce ai spus și dumneata tatălui dumitale, răspunse Josephine ; urmările păcatului dumitale te-au silit să faci alaltăieri tatălui dumitale această mărturisire. Mai e oare nevoie să dau și alte amănunte și să-ți spun cum s-a purtat amantul dumitale ? În aceeași zi în care te necinstea, Raoul d'Andrésy te-a părăsit pentru a urma altă femeie, pe care a salvat-o de la moartea cea mai groaznică. Pe ea n-a mai părăsit-o, fiind al ei cu trup și suflet și jurînd că nu mai vrea să știe de dumneata. A jurat categoric : „N-o mai iubesc, a fost un simplu flirt și s-a terminat".

Dar în urma unei neînțelegeri trecătoare între el și iubita lui, ea a descoperit că Raoul îți scrisese scrisoarea aceasta în care îți cerea iertare și-ți da nădejdi în viitor. Înțelegi acum că am oarecare drept să te tratez ca dușmancă... ba chiar dușmancă de moarte ? adăugă Josephine cu voce înecată de ură.

Clarissa tăcea. Spaima pusese tot mai mult stăpînire pe sufletul ei. Se uita cu groază din ce în ce mai mare

la figura atît de dulce şi totuşi înfricoşătoare a aceleia care-i furase pe Raoul şi care se declara acum duşmanca ei de moarte.

— Nu-ţi fie teamă, Clarissa, se auzi vocea lui Raoul. Peste zece minute vei ieşi de aici.

Josephine Balsamo păru că nici nu-i aude cuvintele. Ea continuă cu aceeaşi linişte :

— Iată, deci situaţia noastră reciprocă bine stabilită. Să trecem la fapte. Şi aici voi fi precisă. Tatăl dumitale, domnişoară, prietenul lui Beaumagnan şi complicii lor urmăresc o afacere pe care o urmăresc şi eu, şi care-l interesează cumplit şi pe Raoul. Din pricina aceasta între noi se duce o luptă continuă. Şi eu, şi ceilalţi am reuşit să intrăm în legătură cu o doamnă Rousselin, care avea o casetă veche. De această casetă avem nevoie cu toţii spre a reuşi. Ea însă a dat-o altei persoane. Oricît am stăruit şi am strîns-o cu întrebările, văduva Rousselin nu vrea să ne divulge numele acelei persoane care, se pare că i-a făcut mult bine şi pe care nu vrea s-o compromită prin vreo indiscreţie oarecare. Tot ce am aflat este o poveste veche pe care ţi-o voi spune şi dumitale.

Acum douăzeci şi patru de ani, în timpul războiului dintre Franţa şi Prusia, doi oameni care vroiau să fugă, pentru a nu se supune cotropitorilor, au omorît în prezenţa căruţaşului lor Rousselin pe un servitor numit Jaubert, pentru a pune mîna pe calul lui. Astfel au putut fugi, luînd şi o casetă pe care o furaseră de la victimă şi în care se aflau pietre foarte scumpe.

Mai tîrziu, Rousselin, pe care-l luaseră cu sila, şi căruia îi dăduseră, ca să tacă, mai multe inele fără valoare, se întoarse la Rouen la soţia lui şi aci a murit după scurt timp, foarte amărît de omorul acela şi de faptul că fusese martor fără voie. Între văduvă şi asasini se stabiliseră legături, căci le era teamă ca aceasta să nu spună ce ştie. Şi aşa se face că... Dar presupun domnişoară că ştiţi foarte bine despre ce este vorba.

Clarissa asculta atît de îngrozită şi îndurerată, încît Raoul strigă :

— Ajunge, Josephine, nici un cuvînt mai mult! Săvîrşeşti fapta cea mai josnică şi mai absurdă... La ce bun ?

Ea îi impuse tăcere.

— La ce bun? răspunse ea. Pentru că adevărul trebuie să iasă la lumină. Din pricina ta ne aflăm acum față în față, ea și eu. Trebuie să existe egalitate în suferințe între mine și ea!

— Ah, bestie! murmură el deznădăjduit.

Și Josephine Balsamo, întorcîndu-se spre Clarissa, precizâ:

— Tatăl dumitale și vărul lui Bennetot au urmărit deci de aproape pe văduva Rousselin și probabil că, datorită baronului d'Etigues, s-au instalat ea la Lillebonne, unde puteau s-o supravegheze de aproape. De altfel, cu vremea, ei au interpus pe cineva, care, fără să știe, să îndeplinească mult mai conștiincios sarcina de a ajuta pe văduvă: persoana aceasta ai fost dumneata. Văduva Rousselin a prins dragoste pentru dumneata, așa că baronul nu mai avea de ce să se teamă că ea ar putea divulga ce știe.

În cursul uneia dintre aceste vizite, ai zărit din întîmplare, în podul casei, caseta pe care eu și cu Raoul o căutam și ai dus-o acasă. Astfel cînd am văzut amîndoi că văduva nu vrea să divulge persoana care a luat caseta, că persoana îi făcuse multe binefaceri și că se întîlneau amîndouă la date fixe, am conchis, fără să ne îndoim cîtuși de puțin, că va fi de-ajuns să venim la farul acesta, în locul văduvei Rousselin, ca să descoperim adevărul.

Și cînd te-am văzut apărînd, am căpătat imediat certitudinea absolută că cei doi asasini nu erau nimeni alții decît Bennetot și baronul d'Etigues, adică aceia care m-au aruncat și pe mine în mare.

Clarissa plîngea, cu umerii scuturați de hohote, căci vorbele Josephinei o sileau să-și socotească tatăl asasin. Ce durere pentru ea! Și ce bine lovise Josephine Balsamo! Cu ce știință a răului își chinuia călăul victima! Cu ce rafinament de o mie de ori mai crud decît durerile fizice pricinuite de Leonard văduvei Rousselin, se răzbuna Josephine Balsamo pe nevinovata Clarissa!

— Da, spuse ea cu voce înceată, e un asasin... Toate bogățiile lui, castelul, caii, toate sînt datorite crimei. Nu e așa, Beaumagnan? Stăpîn pe o taină, pe care nu știu cum ai aflat-o, îl conduceai cum voiai, căci îl aveai la

mînă. Te foloseai astfel de prima crimă făptuită şi de dovezile pe care le aveai, pentru a-l sili să te slujească şi să omoare pe cei care te stînjeneau, Beaumagnan... Ce bandiţi, demni unii de alţii !

Privirea ei căuta pe aceea a lui Raoul. El însă îi spuse aspru :

— Ei, mai ai ? Ai terminat ? Nu te-ai săturat încă s-o chinuieşti pe biata copilă ? Ce mai vrei ?

— Să vorbească, să spună ce ştie, declară Josine.

— Dacă-ţi va spune, o vei lăsa să plece ?

— Da.

— Atunci întreab-o. Ce vrei să ştii ? Caseta ? Formula gravată pe capac ? Da ?

Dar Clarissa, chiar dacă ar fi voit să spună ce-ar fi ştiut, tot ar fi fost incapabilă să pronunţe vreo vorbă sau să înţeleagă ce era întrebată, atît de îngrozită era.

Raoul stărui :

— Stăpîneşte-ţi durerea, Clarissa. E ultima încercare, draga mea. Te rog răspunde... În ceeea ce te rog nu e nimic care nu s-ar împăca cu conştiinţa dumitale. N-ai jurat nimănui că ai să păstrezi taina. Nu trădezi pe nimeni. De aceea...

Vocea rugătoare a lui Raoul o linişti pe fată. El îşi dădu seama de efectul vorbelor sale şi o întrebă iar :

— Ce s-a făcut cu caseta ? Ai adus-o la castel ?

— Da ! şopti ea cu glasul tremurînd.

— De ce ?

— Aşa, mi-a plăcut caseta...

— Tatăl tău a văzut-o ?

— Da.

— Chiar în aceeaşi zi ?

— Nu, peste cîteva zile.

— Şi ţi-a luat-o ?

— Da.

— Sub ce pretext ?

— Fără nici unul.

— Dar ai avut timp s-o examinezi ?

— Da.

— Şi ai văzut inscripţia care se afla pe capacul casetei ?

— Da.

— Erau litere vechi, nu-i așa.
— Da.
— Ai putut să le descifrezi ?
— Da.
— Ușor ?
— Nu, dar am reușit totuși.
— Și-ți aduci aminte de inscripție ?
— Poate... nu știu... erau cuvinte latine...
— Cuvinte latine ? Adu-ți aminte...
— Dar am dreptul ? Dacă e vorba de o taină atît de importantă, am eu dreptul s-o divulg ?

Clarissa șovăia.

— Poți s-o faci, Clarissa, te asigur... Poți s-o faci, taina nu aparține nimănui. Și tatăl tău, și prietenii lui, și eu avem absolut aceleași drepturi asupra acestei taine. Ea va fi a aceluia care o va descoperi cel dintîi, a primului venit care va ști să se folosească de ea.

Ea cedă. Dacă Raoul afirmă că poate vorbi, așa trebuie să fie.

Clarissa își frămînta capul ca să-și poată aduce aminte. În cele din urmă fata reuși să-și lege gîndurile și să spună :

— Mi-aduc aminte... iată exact fraza pe care am dezlegat-o... erau cinci cuvinte latine... parcă așa...

Ad lapidem currebat olim regina...

Dar de-abia sfîrșise ultima silabă, că Josephine Balsamo, care părea și mai agresivă, se și repezise la fată strigînd :

— Minciună ! Formula aceasta o cunoaștem de mult ! Poate să vă spună și Beaumagnan. Nu-i așa că o știm, Beaumagnan ? Minte, Raoul, minte. În memoriul lui, cardinalul Bonnechose face aluzie la cuvintele astea și le dă atît de puțină atenție și le tăgăduiește orice înțeles, încît nici nu am găsit de trebuință să ți le spun și ție... *Odinioară regina alerga la piatră.* Dar unde se află această piatră și despre ce regină e vorba ? Sînt douăzeci de ani de cînd se caută lucrul acesta. Nu, nu, e altceva !

Aplecîndu-se spre tînăra fată îi strigă :

— Minți, minți ! Există un cuvînt care le rezumă pe toate... Care e ? Există o vorbă... una singură... care ? Răspunde odată !

Îngrozită, Clarissa tăcea. Raoul o imploră :

— Adună-ți gîndurile, Clarissa... Adu-ți aminte... Afară de cele cinci cuvinte n-ai mai văzut nimic ?

— Nu știu... nu cred... gemu fata.

— Adu-ți aminte... Trebuie să-ți aduci aminte... E în joc mîntuirea ta...

Dar tonul lui Raoul și dragostea pentru Clarissa care făcea să-i tremure glasul o scoteau și mai mult din sărite pe Josephine Balsamo.

Ea o apucă de braț pe Clarissa și-i porunci :

— Vorbește odată, că de nu...

Clarissa bigui ceva neînțeles. Josephine duse un fluier la gură și fluieră puternic. Peste o clipă Leonard fu în pragul ușii. Ea porunci între dinți, cu o voce fără timbru :

— Scoate-o de aici, Leonard... și spune-o la interogatoriu !...

Raoul se smuci să se elibereze din legături.

— Ah, mizerabililor, ticăloșilor ! izbucni el. Ce vreți să-i faceți ! Ești un monstru, nu femeie ! N-ai inimă deloc ? Ascultă, Leonard, dacă o atingi, martor mi-e Dumnezeu că într-o zi ți-o voi plăti...

— Ce teamă ți-e de viața ei ! spuse cu putere Josephine. Te înspăimîntă ideea că ea ar putea suferi ! Zău, sînteți făcuți unul pentru altul... Fiica unui asasin și cu un hoț ! Ah, de l-ai fi văzut meșter ! Are o îndemînare fără seamăn ! Ce pereche bună ați face dacă v-aș îngădui eu. Și ce copil înzestrat ar mai fi copilul vostru, fiul lui Arsène Lupin și nepotul baronului asasin Godefroy !

Gîndul la copilul acesta îi înteți și mai mult furia. O apucă o adevărată nebunie, care o împingea la rău.

— Leonard...

— Ah, canalie ! strigă Raoul în culmea disperării. Ce mișelie ! În sfîrșit, ți-ai scos masca, Josephine ! Nu mai e nevoie să te prefaci, nu-i așa ? Chiar tu erai călăul ?...

Dar ea nu se mai sinchisea, încordată toată de dorința barbară de a face rău și de a o chinui pe tînăra fată. Ea însăși o împinse pe Clarissa spre Leonard, care o apucă tîrînd-o spre ușă.

— Mizerabile, monstrule ! urlă Raoul. Un fir de păr dacă-i atingi, un singur fir de păr... m-auziți ? Să știți că vă omor pe amîndoi ! Ah, ce monștri ! Dă-i drumul, canalie !

Se smucea atîta și se avînta spre cei doi călăi, încît tot mecanismul imaginat de Beaumagnan se prăbuși și jaluzeaua șubredă se desprinse din balamale și căzu în odaie în spatele lui Raoul...

În tabăra dușmană fu un moment de panică. Dar frînghiile, cu toate că slăbite, erau destul de solide și-i împiedicau încă mișcările, așa că, deocamdată, nu era nimic de temut din partea lui. Leonard scoase revolverul și-l aplică pe tîmpla Clarissei.

— Dacă el mai face un pas, o singură mișcare, trage, porunci Josephina.

Raoul rămase pe loc. Nu se îndoi că Leonard va executa imediat ordinul și că cel mai mic gest al lui va însemna irevocabila condamnare la moarte a Clarissei. Atunci, trebuia să se resemneze ? Nu era nici un mijloc s-o salveze deocamdată pe Clarissa ?

Josephine Balsamo nu-l slăbea din ochi.

— Aha, spuse ea, înțelegi situația și văd că te-ai cuminți.

— Nu, răspunse el, devenind stăpîn pe sine... nu, dar mă gîndesc.

— La ce ?

— I-am făgăduit că va fi liberă. Vreau să-mi țin făgăduiala.

— Cam tîrziu, zise ea.

— Nu, Josephine, ai s-o liberezi !

Ea se întoarse spre complicele ei.

— Ești gata, Leonard ? Haide, isprăvește mai repede !

— Stai, strigă Raoul, pe un ton așa de poruncitor încît ea șovăi o clipă. Stai, repetă el, și dă-i drumul... Mă auzi, Josine, vreau să-i dai drumul... Nu să amîni intențiile tale blestemate, ci să o liberezi cu totul și chiar acum și să-i deschizi ușa la perete să poată pleca.

Josephine, uimită de siguranța lui, șovăi.

— Iar cuvinte goale, nu-i așa ? Vreo nouă viclenie...

— Nu, lucruri serioase afirmă el... sau mai degrabă un singur fapt care explică totul și în fața căruia te vei înclina. Cer însă libertatea imediată a Clarissei, libertatea ei de a pleca de-aici, fără ca tu sau Leonard să comiteți un singur act care să-i atingă și un fir de păr.

— Și, în schimb, tu ce-mi oferi ?

— Cuvîntul care dezleagă enigma.

Ea tresări.

— Va să zică îl știi ?

— Da.

Beaumagnan ridicase și el capul și asculta hulpav. Lăsînd pe Clarissa sub paza complicelui ei, Josina se apropie de Raoul și zise :

— E de-ajuns să știu cuvîntul ?

— Nu, răspunse Raoul, trebuie să știi și să-l interpretezi. Înțelesul formulei este ascuns sub un văl pe care trebuie mai întîi să știi să-l dai la o parte.

— Și tu ai reușit !

— Da, aveam și pînă acum oarecare idee. Și acum o clipă am avut într-o fulgerare a minții intuiția întregii dezlegări.

Josine știa că Raoul nu este omul care să glumească într-o astfel de ocazie.

— Dă-mi toate lămuririle, zise ea, și-i dau voie Clarissei să plece.

— Mai întîi să plece, răspunse Raoul și-ți explic tot. Îți voi explica, bineînțeles nu cu frînghia de gît și cu mîinile legate, ci numai dacă voi fi absolut liber.

— E absurd că-mi pui condiții. Vrei să răstorni situația. Nu uita că acum eu sînt stăpînă absolută a evenimentelor.

— Nu mai ești, afirmă el. Acum atîrni de mine. Eu dictez condițiile. Pe mormîntul mamei mele îți jur că douăzeci de minute după ce Clarissa va fi trecut acest prag, îți voi indica locul precis unde se găsesc bogățiile adunate de călugării mînăstirilor din Franța. Și nu numai că știu, dar nici nu sînt singurul care știu.

— Cine mai știe ?

— Beaumagnan și baronul.

— Imposibil.

— Stai puțin și judecă. Beaumagnan a fost alaltăieri la castelul d'Etigues. De ce ? Pentru că baronul a găsit caseta și pentru că au studiat împreună inscripția. Dacă cumva, afară de cele cinci cuvinte despre care vorbește cardinalul Bonnechose, mai există în casetă și alt cuvînt, cuvîntul magic, care le rezumă pe celelalte și care este cheia misteriului, ei l-au văzut și-l știu.

— Ce-mi pasă ! răspunse ea, uitîndu-se la Beaumagnan. Pe ăsta îl am în puterea mea !

— Da, dar Godefroy e liber și poate că în clipa asta stă lîngă piatră, cu vărul lui, trimiși înainte de Beaumagnan ca să exploreze terenul și să pregătească ridicarea nestematelor. Înțelegi primejdia ? Înțelegi că orice clipă pierdută înseamnă posibilitatea să pierzi toată partida ?

Ea se încăpățînă furioasă.

— O voi cîștiga, dacă Clarissa spune ce știe.

— N-o să spună pentru simplu motiv că nu mai știe nimic mai mult. Haide, Josephine, fii logică cu tine însăți. Ți-ai jucat viața pe o carte : cucerirea acelor bogății imense. Vrei să renunți la toate eforturile făcute tocmai acum cînd eu îți ofer bogățiile rîvnite de tine cu osîrdie ?

Se vedea că împotrivirea îi slăbește. Josephine Balsamo obiectă :

— N-am încredere în tine.

— Nu e adevărat. Știi foarte bine că-mi voi ține făgăduiala. Dacă șovăiești... dar nu se poate să șovăiești. În fundul inimii ai și luat hotărîrea, hotărîrea cea bună, cea care îți prieste.

Ea rămase pe gînduri o clipă sau două, apoi făcu un gest, care însemna :

— La urma urmei, n-am ce pierde. Pe mititică o să pot pune mîna și altă dată. Nu-mi voi amîna decît răzbunarea... Leonard, dă drumul fetei și dezleagă-l și pe el.

Leonard făcu un gest de dezaprobare, dar era prea supus ca să protesteze. El se depărtă de Clarissa, apoi tăie legăturile lui Raoul.

Atitudinea tînărului nu fu deloc potrivită cu gravitatea împrejurărilor. El își mișcă bine picioarele, făcu două sau trei exerciții cu brațele și respiră din fundul plămînilor.

— Uf ! E mai bine așa ! N-am nici o vocație de prizonier. Să scap pe cei buni și să pedepsesc pe cei răi, iată ce mă interesează. Tremură, Leonard.

El se apropie de Clarissa și spuse :

— Îți cer iertare pentru tot ceea ce s-a întîmplat. Asemenea lucruri nu se vor mai petrece niciodată, fii sigură. De-acum înainte ești sub protecția mea. Ai destulă putere să pleci ?

— Da... da... zise ea. Dar dumneata ?

— Ei, eu nu risc nimic. Lucrul principal este salvarea ta. Și mi-e teamă că mult n-ai să poți merge.

— Nici n-am de mers mult. Ieri tată-meu m-a adus la o prietenă și de la care mă va lua mîine.

— Aici aproape ?

— Da.

— Nu spune mai mult. Nu-i nevoie să fie și ei informați.

El o conduse pînă la ușă și făcu semn lui Leonard să se ducă să-i descuie poarta. Apoi i se adresă iar Clarissei :

— Fii prudentă și nu te teme de nimic, absolut de nimic, nici pentru dumneata, nici pentru mine. Ne vom regăsi cînd va suna și ceasul nostru, care nu va întîrzia, oricîte piedici ni s-ar pune în cale.

El închise apoi ușa în urma ei. Clarissa era salvată. Și-atunci, avu chiar îndrăzneala să spună :

— Ce ființă adorabilă !

Ce clipă tragică ! N-a lipsit mult ca Josephine, scoasă din minți de îndrăzneala lui, să-i facă semn lui Leonard să-l împuște.

Ea scrîșni numai din dinți și murmură :

— Ah, cît te urăsc, bărbat josnic !

— Nu mai mult decît eu pe tine !

— Să știi că între Clarissa d'Etigues și Josephine Balsamo lucrurile nu s-au isprăvit încă...

— Dar nici între Clarissa și Raoul d'Andrésy, zise el cu îndrăzneală.

— Mizerabile ! murmură ea, ai merita...

— Un glonte de revolver... Imposibil, scumpo !

— Nu mă sfida prea mult, Raoul !

— Îți spun că e imposibil. Acum, n-ai să te atingi de mine, căci sînt omul care reprezint un miliard. Omoa-

ră-mă, și miliardul îți fuge de sub nas, frumoasă fiică a lui Cagliostro ! Îmi tragi un glonte în cap și pe urmă degeaba mai implori cerul : nu mai capeți nici un ban, Josine ! De aceea, cum am spus, în momentul de față sînt moaștă sfîntă, tabu ! Cel mai bun lucru pe care-l poți face este să îngenunchezi în fața mea și să-mi săruți mîinile.

El deschise o fereastră și trase aerul în piept.

— Te înăbuși aici ! Zău, apropierea lui Leonard infectează aerul, mă indispune. Dar ia ascultă, Josine, ții neapărat ca acest călău să stea mereu cu mîna în buzunar pe revolver ?

Ea dădu din picior.

— Destul cu neroziile ! strigă ea. Ți-ai spus condițiile. Le știi și pe ale mele...

— Punga sau viața !

— Vorbește, n-o mai lungi !

— Ce grăbită ești ! Mai întîi am fixat un termen de douăzeci de minute pentru a fi absolut sigur că Clarissa este la adăpost de ghearele tale, și încă n-au trecut. Pe urmă...

— Ce mai e ?

— Pe urmă cum vrei să descifrez în doi timpi și trei mișcări o problemă pe care atîția oameni se muncesc de ani de zile în zadar s-o dezlege ?

— Ce vrei să spui ?

— Foarte simplu : cer puțin răgaz.

— Răgaz ? Dar pentru ce ?

— Ca să descifrez...

— Cum ? Va să zică n-o știi...

— Dezlegarea enigmei ? Nu !

— Atunci ai mințit ?

— Nu, mai întrebuința cuvinte care mă jignesc Josine !

— Ai mințit, de vreme ce ai jurat...

— Pe mormîntul mamei mele, da, și nu tăgăduiesc. N-am spus că știu adevărul. Am jurat că-ți voi spune adevărul.

— Ca să-l spui trebuie să-l știi !

— Ca să-l știu, trebuie să mă gîndesc, și tu nu-mi dai răgaz. Pentru Dumnezeu... puțină liniște și Leonard să lase odată revolverul, că-mi tulbură gîndurile.

Tonul de batjocură și obrăznicia cu care vorbea o enervară pe Josephine. Furioasă, mai ales pentru că simțea zădărnicia amenințărilor, ea capitulă.

— Fie cum vrei. Te cunosc și știu că-ți vei ține angajamentul!

Raoul își scoase din portvizit un creion și o carte de vizită, pe care erau scrise cîteva cuvinte, așezate într-o anumită ordine. El trase cîteva linii pentru a lega între ele cuvintele. Apoi pe verso scrise formula latină:

Ad lapidem currebat olim regina. Adică: regina alerga în grabă spre piatră... Uită-te la ceas, Josephina!

El nu mai rîdea. Timp de un minut sau două, poate, firuga lui căpătă o expresie foarte gravă și ochii lui, ca fixați în gol, dovedeau că se gîndește intens. Văzu totuși că Josephina îl observă cu o privire plină de admirație și încredere. El îi surîse distrat, fără să-și întrerupă firul ideilor...

— Vezi adevărul, nu-i așa? îl întrebă ea.

Nemișcat din pricina frînghiei, cu fața încordată de spaimă, Beaumagnan asculta cu toată făptura. Oare taina atît de importantă va fi chiar dezlegată? Mai trecură un minut sau două într-o tăcere adîncă.

Josephine Balsamo întrebă:

— Ce ai, Raoul? Pari foarte emoționat!

— Josine, călugării din evul mediu au fost niște dobitoci.

Apoi, sculîndu-se, continuă:

— Doamne, or fi fost ei sfinți, dar și mari proști au fost. Tot așa au fost și toți aceia care de-atunci au căutat și n-au găsit nimic. Orbi! Minți mărginite! Cum, tu, Godefroy d'Etigues, și Beaumagnan, și toți prietenii lui, și toți iezuiții, și arhiepiscopul de Rouen, voi toți ați avut sub ochi cele cinci cuvinte și nu v-a fost de-ajuns? Crede-mă, un copil de clasele primare poate rezolva probleme mai grele.

Ea obiectă:

— Mai întîi era vorba de un cuvînt, nu de cinci.

— Dar e acolo cuvîntul, drace ! În loc să vă fi pierdut vremea cum ați făcut, cu formula aceea fără înțeles, trebuia pur și simplu să legați numai inițialele și să vă ocupați numai de cuvîntul format din ele.

Ea murmură :

— Ne-am gîndit și noi... cuvîntul *Alcor*, nu-i așa ?

— Da, cuvîntul *Alcor*.

— Ei și ?

— Cum și ? Dar el conține tot, cuvîntul acesta ! Știi ce înseamnă ?

— E un cuvînt arab care înseamnă „încercare".

— Și de care arabii și celelalte popoare se servesc să arate, ce ?

— O stea !

— Care stea ?

— O stea care face parte din constelația Carului mare. Dar asta n-are importanță.

— Ce legătură însă poate să aibă...

Raoul avu un zîmbet de milă.

— Evident, nu-i așa, numele unei stele nu poate avea nici o legătură cu stabilirea locului unde se află o piatră de hotar. Și totuși are. Observînd că toată chestia se învîrtește în jurul numărului *șapte* (*șapte* mînăstiri, *șapte* călugări, *șapte* brațe ale sfeșnicului, *șapte* pietre colorate în *șapte* inele) m-am gîndit imediat, printr-un fel de mișcare reflexă a spiritului meu, că steaua *Alcor* face parte din constelația Carului mare. Și problema a fost rezolvată.

— Rezolvată ? Cum ?

— Ei drace, pentru că constelația Carului mare este formată tocmai din *șapte* stele principale. Șapte ! Mereu numărul șapte ! Începi să vezi legătura ? și trebuie să-ți amintesc că dacă arabii au ales, și dacă de atunci încoace savanții astronomi au adoptat numele acesta de Alcor, au făcut-o pentru că această steluță, aproape invizibilă, servește ca încercare, mă înțelegi ? ca încercare, dacă cutare persoană are vedere bună, de vreme ce poate să o deosebească cu ochiul liber. *Alcor* este aceea ce trebuie să vedem, ce trebuie să căutăm, lucrul tăinuit, comoara

ascunsă piatra invizibilă unde se pun pietre prețioase. *Taina comorii!*

Josine murmură, înfrigurată, simțind că se apropie dezlegarea:

— Tot nu pricep.

— Ai să pricepi, răspunse Raoul. Este atît de limpede. Ca o picătură de apă. Privește!

Îi arătă cartea de vizită pe care o ținea între degete.

— Privește! N-am mai lăsat-o din mînă de săptămîni întregi. De la începutul cercetărilor noastre, am scos dintr-un atlas poziția exactă a celor șapte mînăstiri, al căror nume l-am scris pe această carte. Iată-le toate șapte, în poziția pe care fiecare o ocupă față de celelalte șase. Mi-a fost de-ajuns mai adineauri, de cum am aflat cuvîntul, să reunesc cele șapte puncte prin linii, ca să ajung la constatarea neașteptată, miraculoasă, colosală și totuși foarte naturală, că *figura astfel formată înfățișează exact Carul mare*. Pricepi acum realitatea uimitoare? Cele șapte mînăstiri primordiale unde se adunau bogățiile Franței creștine erau așezate, cabalistic, ca cele șapte stele principale ale Carului mare! Nu putea încăpea nici o îndoială.

Adevărul se impunea acum. De vreme ce Alcor se găsește pe cer puțin la dreapta și deasupra stelei aflate la mijlocul osiei Carului mare, piatra trebuie să se găsească absolut sigur la dreapta și puțin mai sus de mînăstirea Jumièges, odinioară cea mai puternică și cea mai bogată din mînăstirile normande. Era inevitabil, absolut matematic. Piatra e acolo și numai acolo!

Și cum să nu te gîndești numaidecît: că extrem de puțin, la sud-est de Jumièges la un kilometru distanță, există în cătunul Menil-Sous Jumièges, foarte aproape de Sena, ruinele castelului lui Agnes Sorel, amanta regelui Carol al VII-lea; că mănăstirea comunică cu castelul printr-o subterană a cărei intrare se mai vede și astăzi.

Concluzie: piatra legendară se găsește aproape de castelul lui Agnes Sorel, lîngă Sena, și legenda spune probabil că amanta regelui, *regina* inimii lui, alerga spre această piatră, despre al cărei conținut n-avea habar, ca

să stea și să privească de acolo barca regală, cînd plutea pe bătrînul fluviu normand.

„Ad lapidem currebat olim regina".

O tăcere adîncă se lăsă între Raoul d'Andrésy și Josephine Balsamo.

Șezînd lîngă Josephine, cu ochii fixați asupra desenului pe care-l ținea în mînă, Raoul continuă puțin euforic, cu o exaltație reținută :

— Da, foarte neprevăzători au fost călugării aceia care încredințau o asemenea taină în paza unui cuvînt atît de transparent ! Dar ce poeți nevinovați și fermecători. Ce gînd frumos, să înfrățească bunurile lor pămîntești cu cerul dumnezeiesc !

Efuziunea lirică a lui Raoul va fi fost poate îndreptățită, dar nu putu s-o ducă pînă la capăt. El nu mai luase seama lui Leonard, o uitase pe Josephine Balsamo. Deodată, pe negîndite, ea îl lovi în cap foarte violent cu ghiuleaua de plumb.

Numai la lucrul acesta nu s-ar fi așteptat, cu toate că Josephine Cagliostro nu se da îndărăt de la asemenea atacuri mișelești. Sub lovitură, el se îndoi mai întîi pe scaun, apoi pierzîndu-și echilibrul, se prăvăli pe podele.

Totuși mai avu putere să murmure :

— Adevărat... am uitat... nu mai eram *tabu.*

El mai adăugă cu ironia pe care o întrebuința și cînd era vorba de el însuși, și cînd era vorba de alții :

— Caiafa ! Nu respectă nici măcar geniul... Ah, sălbatico, ai o cremene în loc de inimă ?... Cu atît mai rău pentru tine, Josephine, căci *am fi împărțit comoara.* Acum, am s-o iau toată numai eu.

— Și-și pierdu cunoștința.

TAINIȚA CĂLUGĂRILOR

Cînd se dezmetici din amorțeala pricinuită de lovitură, Raoul constată, de altfel fără cea mai mică surprindere, că se afla în aceeași situație ca și Beaumagnan, legat ca și el și șezînd jos rezemat de zid.

Nu fu surprins nici cînd o văzu pe Josephine Balsamo întinsă pe două scaune lîngă uşă, în prada uneia din acele crize nervoase pe care i le pricinuiau emoţiile destul de violente şi prelungite. Lovitura pe care se văzuse silită să i-o aplice lui Raoul îi provocase criza. Complicele ei, Leonard, îi da îngrijiri obligînd-o să respire eter dintr-o sticluţă.

Chemase probabil şi pe unul dintre ceilalţi complici, căci Raoul îl văzu intrînd pe tînărul pe care-l cunoştea sub numele de Dominic şi pe care-l văzuse păzind trăsura în faţa casei văduvei Rousselin.

— Ce e de făcut acum ?

— S-o ducem în trăsură şi apoi s-o transport pe „Leneşa".

— Şi eu ?

— Tu ai să rămîi să-i veghezi pe ăştia doi, spuse Leonard, arătîndu-i pe prizonieri.

— Drace, nu prea sînt comozi clienţii ăştia. Nu mi-e pe plac o treabă ca asta.

Se apucară s-o ridice pe Josephine. Dar ea, deschizînd ochii, le spuse în şoaptă, nebănuind că Raoul are o ureche atît de fină încît să poată auzi :

— Lăsaţi-mă. Voi merge singură. Tu vei rămîne aici, Leonard. E mai bine să-l păzeşti tu pe Raoul.

— Lasă-mă să-i viu de hac odată lui Raoul al tău ! îi şopti Leonard tutuind-o. O să ne poarte ghinion, băiatul ăsta !

— Îl iubesc.

— El nu vrea să mai ştie de tine.

— Ba da. Se va întoarce la mine. Şi pe urmă, întîmplîndu-se orice, eu nu pot renunţa la el.

— Atunci ce hotărăşti ?

— „Leneşa" trebuie să fie la Caudebec. O să mă duc acolo să mă odihnesc pînă în zori. Am mare nevoie de odihnă.

— Şi comoara ? Avem nevoie de oameni ca să mişcăm o piatră ca aceea din loc.

— Am să dau de veste chiar în astă seară celor trei Corbut ca să ne întîlnim mîine dimineaţă la Jumièges.

Pe urmă mă voi ocupa de Raoul... afară numai dacă... Lasă-mă acum în pace... Sînt frîntă...

— Şi Beaumagnan ?

— Îi voi da drumul după ce-oi avea comoara.

Şi ea plecă încetişor. Leonard o însoţi pînă la trăsură şi se întoarse peste puţin timp cu un coş cu merinde. Apoi se auzi tropăitul cailor pe drumul pietros.

Raoul îşi întindea legăturile ca să vadă cît sînt de tari. Leonard se aşeză să mănînce şi să bea. Raoul îl luă în primire :

— Poftă bună ! Dacă-ţi rămîne ceva, nu mă uita nici pe mine.

Leonard se ridică, cu pumnii ameninţători.

— Ia nu te mai răţoi, camarade, îi zise Raoul batjocoritor. O veni ea şi vremea răfuielii.

Orele treceau. Se întunecă.

Beaumagnan părea că doarme. Leonard fuma fără încetare. Raoul vorbea singur şi se dojenea că fusese atît de puţin prevăzător faţă de Josine.

— Ar fi trebuit să mă păzesc de ea... Cîte mai am de învăţat ! Josephine nu se poate măsura cu mine, dar ştie ce vrea şi ştie să ia hotărîrile necesare.

Nu se îndoia nici o clipă că din ghearele lui Leonard va reuşi să scape. Reuşise mişcînd mereu picioarele să slăbească legăturile de la glezne şi socotea că va reuşi să-şi elibereze piciorul drept. Se gîndea la plăcerea pe care ar avea-o, dacă i-ar putea trage lui Leonard un picior bun în falcă, cînd ar veni să se aplece asupra lui. Aşa şi-ar putea libera drumul şi să pornească în goană după comoară.

În odaie întunericul sporea ca o binefacere. Leonard aprinse o lumînare, mai trase o pipă de tutun şi mai bău un pahar cu vin. De la o vreme începu să moţăie. Din cînd în cînd deschidea ochii şi căta spre prizonieri, ca să se convingă că mai sînt la locurile lor.

Raoul îşi continua fără încetare opera de liberare. Trebuia să fie pe la orele nouă seara.

La orele zece şi jumătate se afla însă în aceeaşi stare. Nodurile se slăbiseră, dar legăturile ţineau destul de bine.

Raoul începuse să piardă speranța, cînd, deodată, i se păru că aude un zgomot ușor în tăcerea adîncă a nopții.

Zgomotul se repetă de două ori. Avu siguranța că vine cineva dinspre fereastra pe care el o deschisese mai înainte și pe care Leonard o împinsese numai, fără să o închidă bine.

În adevăr, în clipa aceasta un canat se dete binișor în lături, Raoul se uită la Beaumagnan. Auzise și el și se uita într-acolo.

În clipa aceasta, Leonard se trezi ; amețit, se uită cercetător la amîndoi, apoi adormi din nou, ceea ce dovedea că mișcările paznicului lor erau urmărite cu toată atenția.

Ce se petrecea oare ? Poarta, fiind încuiată de Leonard, însemna că cineva sărise zidul, care era prevăzut cu cioburi de sticlă. Cine putea fi ?

Un cap apăru, nelămurit în întuneric. Apoi cineva sări ușor prin fereastră. Raoul deosebi silueta unei femei și imediat, înainte de a o recunoaște, întui că nu poate fi decît Clarissa.

Ce emoție îl cuprinse ! Josephine Balsamo se înșelase deci crezînd-o pe Clarissa inofensivă ! Neliniștită, cu teama primejdiilor care o amenințau, învingîndu-și oboseala și spaima, tînăra fată se așezase totuși la pîndă, prin apropierea farului și așteptase noaptea.

Și acum încerca imposibilul, ca să-l mîntuie pe acela care o trădase într-un mod atît de neașteptat.

Ea făcu trei pași. În clipa aceasta Leonard se trezi din nou ; din fericire însă sta cu spatele la ea. Ea se opri, apoi continuă înaintarea îndată ce bruta adormi. Astfel ajunse la Raoul. Pe scaun, lîngă el, se mai afla pumnalul Josephinei. Clarissa îl luă și începu să taie legăturile tînărului.

Norocul lor fu că dușmanul nu se trezi. Altfel Clarissa l-ar fi omorît cu siguranță. Fără să-și întoarcă ochii de la el, fata continuă operația. Peste o clipă mîinile lui Raoul fură libere. Tînărul îi luă cuțitul și-și liberă și picioarele. Apoi șopti Clarissei.

— Haide, acum pleacă, ascunde-te.

— Nu, făcu ea cu capul.

Şi i-l arătă pe Beaumagnan, voind să-l facă să înţeleagă că nu poate pleca de-acolo şi să-l lase pe celălalt prizonier, — pe Beaumagnan, expus răzbunării lui Leonard.

Raoul stărui, dar ea fu neînduplecată.

Nemaiputînd să i se împotrivească, Raoul dădu cuţitul adversarului său.

— Are dreptate, îi şopti el... Trebuie să fim cinstiţi în luptă... Na, descurcă-te singur... şi pe urmă, luptă dreaptă, nu-i aşa ?

El o urmă pe Clarissa. Unul după altul săriră pe fereastră. Ajunşi în curte, ea îl duse de mînă pînă la un colţ din zid, unde creasta era ştirbită şi se putea trece.

Raoul ajută mai întîi Clarissei să sară peste zid, apoi trecu şi el. Dar, cînd fu jos nu mai văzu pe nimeni.

— Clarissa, strigă el, unde eşti ?... Nimic şi nimeni.

Fuge de mine, se gîndi el. A riscat atîta să vie pentru că mă ştia legat. Liber însă, nu mai vrea să ştie de mine.

Dar, întorcîndu-ne spre zid, văzu pe Beaumagnan sărind jos. Reuşise şi el să fugă. Raoul de-abia reuşi să se ascundă. Leonard, aplecat peste zid, trăgea cu revolverul prin întuneric, pe urmele fugarilor.

Aşa că, pe la orele unsprezece seara, cei trei adversari goneau, în acelaşi timp, spre piatra Reginei, care se afla la patruzeci de kilometri depărtare.

Raoul renunţase s-o mai caute pe Clarissa, căci în clipa aceasta singurul lui gînd era descoperirea comorii. Într-o oră, el străbătu cei zece kilometri ce-l despărţeau de Lillebonne. La miezul nopţii îl trezi pe băiatul de la hotel, mîncă ceva în grabă, şi, după ce luă din valiză două cartuşe mici de dinamită, pe care şi le procurase cu cîteva zile înainte, încălecă pe bicicletă. Avusese grijă să ia şi un săculeţ pentru pietrele preţioase !

Trecînd pe malul fluviului, zări umbra masivă a „Leneşei" pe apa somnoroasă a rîului. Zări o lumină slabă la fereastra acoperită a cabinei în care locuia Josephine.

— S-o fi îmbrăcînd să plece. Prea tîrziu, doamnă!

El o porni pedalînd și mai repede. Dar peste o jumătate de ceas, pe cînd cobora un deal repede, avu impresia că roata dinainte a bicicletei se împiedică de un obstacol. În aceeași clipă el fu azvîrlit cu putere pe o grămadă de pietre.

Imediat săriră doi oameni, lumina unui felinar se îndreptă spre locul unde el se pitise în dosul grămezii de pietre și o voce strigă :

— El e ! Numai el poate să fie !

Erau Godefroy d'Etigues și Bennetot.

Dar fără să mai dea atenție izbiturii și fără să-i pese de mărăcinii care îi sfîșiau hainele și îi înțepau trupul, Raoul o rupse la fugă, și reuși să scape de urmăritorii mai greoi. Într-o clipă se făcu nevăzut.

— Haide, nu mai pierdeți vremea zadarnic, spuse o voce slabă ce venea dinspre o trăsură care staționa la cîțiva pași. Era vocea lui Beaumagnan. Principalul e să-i fărîmăm bicicleta. Haide, Godefroy, strică-i trotineta și s-o pornim. Fiece clipă are importanță. Îmi curge tot sîngele din afurisita asta de rană. Pansamentul s-a slăbit de tot.

Raoul auzi cum îi distrugeau roțile bicicletei, lovindu-le cu tocurile cizmelor. Bennetot scoase după aceea cîrpele cu care înfășuraseră felinarele trăsurii ca să nu fie văzute din depărtare. Se urcă apoi pe capră și biciuind calul o porniră în goană.

Raoul o luă la goană după trăsură. Turba de furie. Pentru nimic în lume n-ar fi părăsit lupta. Nu mai era vorba de milioanele acelea, ci de amorul lui propriu jignit, și lucrul acesta nu-l putea dumica. El descifrase enigma și el avea dreptul să pună mîna pe comoară. De altfel avu iarăși noroc. De abia își mai trăgea sufletul de oboseală, cînd, în apropiere de Jumièges, zări în fața lui un felinar de la Jumièges și cu dascălul lui care se întorceau de la miruirea unui bolnav pe moarte. Raoul porni alături de ei și, dîndu-se în vorbă, întrebă de adresa unui han. Apoi, recomandîndu-se că se interesează de chestiuni arheologice, îl întrebă dacă nu știe cumva de

existența prin împrejurimi, a unei pietre ciudate... piatra Reginei sau așa ceva.. despre care auzise vorbindu-se.

— Știu eu, domnule ? îi răspunse preotul. Poate că o fi vorba de piatra lui Agnes Sorel, care se află la vreo doi kilometri de aici. Dar nu e nimic ciudat la ea... E mai mult o movilă de pietre mari, băgate în pămînt și din care cea mai mare se ridică vreun metru sau doi deasupra Senei.

— Și al cui e locul ?

— Al unui oarecare Simon Thuilard, care l-a cumpărat de la comună ca să-și rotunjească moșioara.

Raoul se despărți de preot copleșit de speranță. Căpătase informații pertinente și putea merge de-a dreptul la țintă.

În adevăr, cam pe la ora trei, trecu printr-o poartă care închidea proprietatea domnului Simon Thuilard.

La lumina cîtorva chibrituri își putu da seama că se afla într-o livadă, pe care o străbătu în goană.

Ajunse la marginea fluviului, unde se ridica un dig mai de curînd făcut, după cîte se părea. Nevoind însă să-și consume provizia de chibrituri, rămase în întuneric.

Dar la orizont începuseră să se ivească zorile. Aștepta cu o emoție care-i pătrundea sufletul și-l făcea să zîmbească. Piatra era lîngă el, la cîțiva pași. Timp de secole, poate că la aceeași oră, călugării, de care acum nu se mai știe nimic, veniseră pe ascuns să îngroape aici comori nestemate.

Și iată că el, Raoul d'Andrésy, le cunoștea marea taină ! El lua moștenirea miilor de călugări necunoscuți, care adunaseră, pe vremuri, comorile bisericești din toate colțurile Franței. Ce minune ! Și să realizeze o asemenea ispravă la vîrsta lui !

El porni pe marginea digului. Începuse să se deosebească conturul și culoarea lucrurilor. Moment solemn. Inima îi bătea cu putere. Și deodată, la cîțiva pași, văzu o movilă care de abia se ridica pe suprafața livezii, iar alături de el cîteva vîrfuri ale stîncii cenușii.

— Aici e.. murmură el, tulburat pînă în străfundul inimii... Aici... am ajuns la țintă !

Bägă mîna în buzunarul în care se aflau cele două cartuşe de dinamită, pe cînd privirea-i căuta, înfrigurată, piatra cea înaltă despre care îi vorbise preotul de la Jumièges.

Înainta pas cu pas, dar cu cît se apropia, movila căpăta o înfăţişare cu totul alta decît se aşteptase Raoul. Nu se vedea nici o piatră mai înaltă !...

În două sărituri, Raoul străbătu cei zece paşi care-l mai despărţeau de movilă.

Dar în clipa asta scoase o înjurătură cumplită. Adevărul, oricît de grozav era, i se impunea. Piatra, piatra legendară se afla acolo, dar sfărîmată, făcută bucăţi, care se prăvăliseră pe marginea movilei, iar în centru se vedea acum o groapă enormă în care se aflau pietre înnegrite şi bulgări de pămînt cu iarba arsă ce fumega încă. Dar nici o piatră preţioasă. Nici o bucăţică de aur sau de argint. Trecuse pe acolo duşmanul înaintea sa.

Uitîndu-se în jurul său, Raoul zări urme de tocuri femeieşti, dar nu voi să-şi creadă ochilor. Se îndepărtă cîţiva paşi, aprinse o ţigară şi se aşeză pe creasta digului.

Nu mai voia să gîndească. Înfrîngerea şi mai ales felul cum i se suflase victoria îl dureau prea mult pentru ca să mai aibă liniştea de a-i studia efectele şi cauzele. În asemenea cazuri trebuie să te stăpîneşti, să-ţi păstrezi sîngele rece şi să te arăţi nepăsător.

Dar, fără să vrea tot se gîndea că Josephine Balsamo era autoarea. Spusese că o să se odihnească pentru că se simţea slăbită. Dar putuse ea să aibă răbdarea de a mai zăbovi cînd era atît de aproape de succes ? El parcă se odihnise ? Dar Beaumagnan, care era destul de prăpădit, îşi acordase oare o singură clipă de răgaz ?

Nu, Josephine Balsamo nu putea face o astfel de greşeală. Ea a pornit de-a dreptul încoace şi a procedat imediat la scoaterea comorii.

Şi cînd el trecuse pe marginea Senei şi văzuse lumină în cabina Josephinei, socotise că ea se pregăteşte pentru expediţie, cînd de fapt ea se şi întorsese, încă o dată victorioasă, pentru că nu lăsa nimic în voia întîmplării, pentru că nu şovăia niciodată şi pentru că, mai ales, nu avea scrupule care s-o împiedice.

Zgomotul unei trăsuri care se apropia îl trezi din gînduri. Se întoarse și văzu trei oameni care tocmai coborau din trăsură. Ei deschiseră poarta și străbătură livada. Cînd se apropiară de movilă, se auzi un țipăt de spaimă.

Îl scoase Beaumagnan, care rămase încremenit. D'Etigues și Bennetot îl susțineau de ambele părți ca să nu cadă.

Raoul fusese destul de dezamăgit cînd văzuse că fusese înfrînt. Dar cele ce simțise el nici nu se puteau compara cu disperarea lui Beaumagnan, care nu mai trăia decît pentru comoara călugărilor. Cu ochii rătăciți, cu bandajul plin de sînge, privea disperat pămîntul răscolit, de unde fusese aruncată în aer piatra miraculoasă. Raoul înaintă spre el și oftă plin de necaz :

— *Ea e autoarea !*

Beaumagnan nu răspunse. Nici nu mai încerca să capete lămuriri. Era de-ajuns să știe că trecuse vrăjitoarea, să știe că nu mai putea să rămînă în urma ei decît praf și cenușă ! Ea era biciul care devastează și omoară. Ea era însăși întruchiparea Satanei. Ea era neantul și moartea !

El ridică capul, teatral și romantic ca totdeauna, chiar în atitudinile cele mai naturale, plimbă în jurul lui ochi îndureraţi, ochi în agonie, apoi, subit, făcînd semnul crucii, își împlîntă în inimă, cu o mișcare repede, un pumnal, — pumnalul Josephinei Balsamo pe care-l luase cu el.

Înainte ca prietenii să-și dea seama de ceea ce se întîmplase, Beaumagnan se prăbuși în groapă, printre ruinele ce rămăseseră din taina călugărilor. Prietenii se aplecară asupra lui. Beaumagnan mai respira. Murmură sfîrșit :

— Un preot.. aduceți un preot...

Bennetot plecă în grabă. Raoul se aplecă asupra lui și-i spuse :

— Îți jur că o voi regăsi. Îți jur că-i voi smulge bogățiile.

Ura și dragostea se luptau încă în inima muribundului. Numai asemenea cuvinte îi mai puteau prelungi existența cu cîteva minute. În clipa agoniei, în momen-

tul prăbuşirii tuturor viselor sale, de viaţă nu-l mai lega decît gîndul răzbunării şi al pedepsirii femeii, care-şi bătuse joc de el.

Ochii lui îl căutau pe Godefroy. El murmură cu voce şi mai slabă :

— Godefroy...

Raoul îl bătu pe umăr şi-i atrase atenţia.

Baronul căzuse în genunchi şi se ruga. Muribundul îl chemă. Beaumagnan bîigui în şoaptă :

— Clarissa să se mărite cu d'Andrésy... e dorinţa mea...

— Da... da... spuse baronul, incapabil să se împotrivească.

— Jură !

— Jur !

— Aşa să-ţi ajute Dumnezeu ?

— Aşa să-mi ajute !

— Ai să-i dai averea ta ca să ne răzbune... toată averea pe care ai furat-o... juri ?

— Aşa să-mi ajute Dumnezeu !

— El îţi ştie toate crimele. Are dovezi. Dacă nu te învoieşti, te va denunţa.

— Mă-nvoiesc.

— Blestemat să fii dacă vei minţi !

Beaumagnan de-abia pronunţă vorbele acestea cu voce întretăiată. Cuvintele deveneau din ce în ce mai nelămurite.

Culcat lîngă el, Raoul de-abia le înţelegea.

— Raoul... s-o urmăreşti... trebuie să-i smulgi nestematele... E un adevărat demon... Ascultă... Am descoperit... la Havre... ea are o corabie... „Licuriciul"... Ascultă...

Nu mai avea putere să vorbească. Totuşi Raoul mai deslusi cîteva cuvinte :

— Pleacă... pleacă imediat... caut-o... chiar de astăzi...

Ochii i se închiseră. Începu să horcăie.

Godefroy d'Etigues, în genunchi lîngă muribund, nu contenea cu rugăciunile.

Raoul îi lăsă pe amîndoi şi plecă.

În aceeaşi seară, un ziar din Paris publica la „Ultima oră" :

„D. Beaumagnan, avocat bine cunoscut în cercurile militante regaliste și despre care s-a anunțat acum cîtva timp, din eroare, că a murit în Spania, și-a pus capăt vieții azi dimineață în satul normand Mesnil-sous-Joumièges, pe malul Senei.

Motivele acestei sinucideri sînt cu totul misterioase. Doi dintre prietenii săi, domnii Godefroy d'Etigues și Oscar de Bennetot, care îl întovărășeau, povestesc că se aflau în castelul Tancarville, unde au petrecut noaptea trecută și unde domnul Beaumagnan a venit pe neașteptate să-i trezească. Era rănit și într-o stare de agitație extremă. El a cerut prietenilor săi să puie caii la trăsură și cu toții au plecat îndată la Jumièges, iar de aici la Mesnil-sous-Joumièges. De ce? De ce această expediție într-o livadă izolată? De ce s-a sinucis? Chestiuni la care le este cu neputință să dea vreun răspuns".

A treia zi ziarele din Havre publicau o nouă serie de știri pe care articolul următor le rezumă în mod fidel:

„Noaptea trecută: prințul Lavorneff, venit la Havre ca să încerce un iaht de croazieră, pe care-l cumpărase de curînd, a fost martorul unei drame înfricoșătoare. El se întorcea spre coasta franceză, cînd la o jumătate de milă depărtare, văzu ridicîndu-se flăcări și auzi o explozie puternică. Trebuie să notăm că explozia a fost auzită din diferite părți ale coastei.

Prințul Lavorneff și-a îndreptat imediat iachtul spre locul sinistrului, unde a reușit să descopere cîteva epave care mai pluteau pe apă. Pe una din ele se afla un marinar care a putut fi salvat. Dar de-abia reușise să declare că corabia naufragiată se numea «Licuriciul» și aparținea contesei de Cagliostro, că el se aruncă din nou în apă, strigînd:

— Ea e... ea e!

În adevăr, la lumina felinarelor fu găsită altă epavă de care se ținea cu greu o femeie al cărei cap plutea deasupra apei.

Marinarul reuși să ajungă pînă la ea și s-o ridice, dar femeia l-a apucat cu atîta disperare de brațe, încît i-a paralizat mișcările. Ambii fură văzuți cum se scufundă. Toate cercetările ulterioare au fost zadarnice.

Întors la Havre, prințul Lavorneff și-a făcut depoziția pe care au confirmat-o cei patru oameni ai echipajului..."

Și ziarul adăogă :

„Ultimele cercetări au stabilit că contesa de Cagliostro era o aventurieră bine cunoscută sub numele de Pellegrini și își mai zicea și Josephine Balsamo. Urmărită de poliție, care a fost cît p-aci s-o prindă de două sau trei ori în orașele normande, unde opera în ultimul timp, ea se hotărîse probabil să treacă în străinătate. Cu acest prilej a pierit, împreună cu complicii săi, în naufragiul iachtului ei «Licuriciul».

Menționăm de altfel, cu toată rezerva, că sînt zvonuri, cum că ar exista o legătură strînsă între oarecare aventuri ale contesei de Cagliostro și drama misterioasă de la Mesnil-sous-Joumièges. Se vorbește de o comoară dezgropată și furată, de o conspirație, de documente seculare. Dar aci intrăm în domeniul fabulei. Să ne oprim și să lăsăm justiția să limpezească lucrurile".

În după-amiaza zilei cînd apăreau aceste rînduri, cei doi veri se aflau la castelul d'Etigues unde discutau, în fața unor pahare mari cu coniac. Lîngă ei se afla Raoul, care spunea :

— Am venit să cer mîna domnișoarei d'Etigues și presupun...

Dar Godefroy d'Etigues, cu ochii rătăciți, cu obrazul supt de griji, îi întinse un pachet de ziare, și oftînd îl întrebă :

— Ai citit ? Contesa de Cagliostro...

— Da, știu răspunse Raoul. Cu atît mai bine pentru dumneata, hai ? Moartea *definitivă* a Josephinei Balsamo trebuie să-ți ridice o piatră grea de pe inimă !

— Dar urmarea... consecințele ? bîlbîi baronul.

— Cercetările justiției ? Fiți liniștiți amîndoi. Afacerea o să se îngroape — ceea ce mă neliniștește mai mult nu e opera justiției...

— Dar ce ? întrebă baronul.

— Răzbunarea Josephinei Balsamo.

— De vreme ce a murit.

— Chiar moartă, ea rămîne de temut. Și de aceea am venit eu. În fundul livezii aveți un pavilion mic pen-

tru gardă, care acum nu e locuit. Eu mă voi instala acolo... pînă la căsătorie... Anunțați-o pe Clarissa de prezența mea și spuneți-i să nu primească pe nimeni... *nici măcar pe mine.* O rog însă să primească acest dar de logodnă pe care vă rog să i-l înmînați din partea mea.

Și Raoul întinse baronului uimit un safir enorm de o curățenie neasemuită și șlefuit așa cum se șlefuiau odinioară pietrele prețioase...

„CREATURA INFERNALĂ"

— Aruncați ancora, porunci Josephine Balsamo și aduceți barca aici.

Farul de la Antifer nu putea străbate cu lumina lui întunericul de nepătruns prin care își crea cu greu drumul iachtul prințului Lavorneff.

— Ce indicii ai că ne aflăm în apropierea coastei? obiectă Leonard.

— Dorința mea ca să fim, răspunse sec contesa Cagliostro.

El se înfurie :

— E o nebunie, o adevărată nebunie expediția asta! Cam cincisprezece zile sînt de cînd am reușit și de cînd, grație ție, o recunosc, am avut victoria cea mai formidabilă. Toată cantitatea de pietre prețioase este închisă într-un cufăr la Londra. Orice primejdie a dispărut. Toată lumea crede că ai murit, că ești moartă de-a binelea, și tu, și eu, și ceilalți complici. Toate merg bine. Ești stăpînă pe evenimente și ți-ai învins toți dușmanii. Este momentul cînd prevederea cea mai elementară ne ordonă să părăsim Franța și să fugim cît mai departe de Europa. Și tocmai asemenea moment favorabil îți alegi tu ca să te întorci în locurile în care erai să-ți pierzi viața și să înfrunți pe singurul dușman care ți-a rămas. Și ce dușman, Josine! Un fel de geniu atît de mare, încît, fără el, tu n-ai fi descoperit niciodată comoara. Mărturisește că e curată nebunie.

Obrazul ei deveni palid ca la mort.

— Dragostea, da, e o nebunie!

Leonard șopti îngîndurat:

— Sărmana mea Josine!... Ei, și acum, ce-ai de gînd?

— Să-l răpesc.

— O! Tu crezi...

— Totul e pregătit. Cele mai mici amănunte au fost puse la cale...

— Cum?

— Cu ajutorul lui Dominic.

— Dominic?

— Da, încă din prima zi, chiar înainte să vie Raoul la castelul d'Etigues, Dominic a intrat acolo în slujbă ca vizitiu...

— Dar Raoul îl cunoaște...

— Raoul nu l-a zărit decît o dată sau de două ori și doar știi cum se pricepe Dominic să se deghizeze. Știu orele la care obișnuiește Raoul să se scoale și să se culce, cum trăiește și tot ce face. Știu că încă n-a revăzut-o pe Clarissa, dar că pregătesc actele pentru căsătorie. Raoul, cu toate că mă știe moartă, se teme și a luat toate măsurile de prevedere. Observă, stă la pîndă, supraveghează împrejurimile castelului, descoase pe țărani.

— Și cu toate astea, Dominic te lasă să vii la castel?

— Da, dar să zăbovesc numai o oră. Vom lucra repede, noaptea, și pe urmă fugim.

— Și te-ai hotărît pentru seara asta?

— Da, astă seară, între zece și unsprezece, Raoul stă în pavilionul de gardă, care e complet izolat. Cheile vor fi puse diseară sub o piatră mare de lîngă poartă. Vom tăbări asupra lui Raoul pe cînd doarme, îl vom înveli în plapoma și cearceafurile lui și-l vom ridica pe sus, aducîndu-l aici. Apoi pornim în larg în mare viteză.

— Asta e tot?

Josephine Balsamo șovăi puțin cu răspunsul:

— Asta e tot!

— Și Dominic?

— Va pleca cu noi.

— Nu i-ai dat vreun ordin special... cu privire la Clarissa? O urăști pe fata asta și tare mă tem că i-ai pus gînd rău...

Josine șovăi iar, apoi răspunse :

— Nu te privește !

— Totuși...

— Ascultă, Leonard, de cînd te-am creat prinț Lavorneff și ți-am dat un iacht splendid, ai început să-ți iei nasul la purtare. Să nu ne uităm învoiala, m-auzi ? Eu comand și tu asculți, ai priceput ?

Ea coborî cea dintîi în barcă. Leonard și patru dintre complici o urmară. Doi puseră mîna pe vîsle și porniră. Ajungînd la țărm, ei luară în brațe pe Josephine și o depuseră pe prundiș, pe care traseră și barca.

— Ești sigură, șopti Leonard, că nu ne vom întîlni cu niscaiva vameși ?

— Firește. Telegrama lui Dominic este categorică.

— El nu ne iese înainte ?

— Nu, i-am scris să rămînă la castel, printre oamenii baronului. La unsprezece ne vom întîlni.

— Unde ?

— Lîngă pavilionul lui Raoul. Haide, destulă vorbă !

Porniră cu toții să urce scara Duhovnicului în tăcere. Deodată se auzi ceasornicul bisericii din Bonneville. Bătu de zece ori. Josina se înfioră.

— O, sunetul clopotului ăstuia !... Îl recunoscuse... Tot zece bătăi ca și atunci. Le-am numărat pe toate, ducîndu-mă la moarte.

— Lasă că te-ai răzbunat. Beaumagnan s-a omorît, iar cei doi veri sînt pe jumătate nebuni.

— Da, dar nu mă voi simți cu adevărat răzbunată decît cînd voi pune mîna pe Raoul.

Ajunseră la zidul în mijlocul căruia se afla și pavilionul de gardă, unde Josephine se opri.

— Așteptați-mă aici. Am să mă întorc să vă chem și vom intra împreună.

Apropiindu-se de pavilion, Josephine cercetă obloanele. Erau puse, dar Dominic avusese grijă să le lase deschise. Josephine le crăpă puțin ca să se poată uita în odaie.

Raoul era culcat. O lampă cu abajur cuprindea în cercu-i luminos fața lui, umerii, cartea pe care o citea și hainele împăturite pe un scaun, la căpătîiul patului.

Avea o înfățișare foarte tînără, un aer de copil care învață cu băgare de seamă o lecție, dar care se lupta cu somnul. Ochii i se închiseră de mai multe ori. Se trezea, se căznea să citească, apoi iar moțăia.

În cele din urmă, închizînd cartea, el stinse lampa.

Aflînd cee a ce voia să știe, Josephine Balsamo își părăsi postul și se întoarse la complicii ei. Ea le dăduse deja instrucțiuni, dar, din prevedere, le repetă și, timp de zece minute stărui :

— Mai ales, nici o brutalitate inutilă. Ai auzit, Leonard ? Cum n-are la îndemînă nimic cu ce să se apere, nu va fi nevoie să întrebuințezi vreo armă. Sînteți doar cinci. Asta e de-ajuns.

— Dar dacă se împotrivește ? obiectă Leonard.

— Să faceți așa să nu se poată împotrivi.

Ea cunoștea așa de bine locurile din planurile pe care i le trimisese Dominic, încît merse fără șovăială pînă la intrarea pavilionului, unde găsi cheile la locul convenit. Se îndreptă apoi spre fața interioară a pavilionului.

Ușa se deschise ușor. Ea intră urmată de complici. Trecură printr-un vestibul pardosit cu lespezi pînă la pragul odăii de culcare. Josephine împinse ușa cu o încetineală ce te scotea din sărite.

Era momentul hotărîtor. Dacă Raoul nu auzise nimic, dacă mai dormea, planul Josephinei Balsamo era înfăptuit. Ea ascultă. Totul era încremenit în noapte.

Atunci ea se dădu la o parte ca să facă loc celor cinci oameni...

Atacul fu atît de repede, încît cel adormit nu se trezi, probabil, decît abia cînd își dădu seama că orice împotrivire era zadarnică.

Oamenii îl înveliră în cuverturile patului, apoi îndoiră asupra lui și capetele saltelei, făcînd un pachet lung pe care, cît ai clipi din ochi, îl legară bine. Scena nu durase nici un minut. Nu se auzise nici un strigăt. Nici o mobilă nu fusese mișcată din loc.

Josephine Balsamo triumfă încă o dată.

— Foarte bine, spuse ea cu o emoție care arăta importanța pe care o dădea acestui triumf... Bine... Am pus

mîna pe el... și de data asta vom lua toate măsurile ca să nu ne scape !

— Ce facem cu el ? întrebă Leonard.

— Îl transportați pe corabie.

— Dar dacă strigă ajutor ?

— Puneți-i un căluș. Dar o să tacă... Porniți-o !

Leonard se apropie de ea, pe cînd complicii ridicau pe captiv.

— Tu nu vii cu noi ?

— Mai rămîn puțin.

— De ce ?

— Ți-am spus, îl aștept pe Dominic.

Ea aprinse lampa și-i scoase abajurul.

— Ce palidă ești ! exclamă Leonard în șoaptă.

— Se poate !

— Din pricina fetei, nu-i așa ?

— Da.

— Dominic îi face de petrecanie acum ?

— Da !

— De ! Ar mai fi timp să-l împiedicăm...

— Chiar dacă ar fi, eu nu vreau s-o fac ! răspunse ea. Ceea ce trebuie să fie, va fi. De altfel, lucrul s-a făcut ! Hai, pleacă !

— De ce să plec înaintea ta ?

— Unica primejdie vine de la Raoul. După ce Raoul va fi la loc sigur pe corabie, nu mai e nici un pericol. Haide, șterge-o și lasă-mă.

Oamenii îl ridicară pe Raoul și plecară cu el. După cîteva clipe, ceasornicul bisericii bătu de unsprezece ori. La ultima bătaie ea se îndreptă spre cealaltă fațadă a pavilionului și rămase să asculte... Se auzi o ușoară fluierătură, la care ea răspunse, bocănind cu piciorul în lespezile vestibulului.

Dominic veni în fugă. Intrară amîndoi în odaie. De cum fură acolo, înainte ca ea să fi pus groaznica întrebare, el rosti macabru :

— S-a făcut !

— Ah ! exclamă slăbită și destul de tulburată, încît se clătină pe picioare și trebui să se așeze.

Tăcură amîndoi timp îndelungat. Dominic rupse în cele din urmă tăcerea :

— Nu s-a chinuit.
— Nu s-a chinuit ?
— Nu, dormea.
— Eşti sigur ?
— Că e moartă ? Ei, asta-i ! Am lovit-o în inimă de trei ori. Am avut curajul să mai stau — să mă conving... Dar nu era nevoie... nu mai respira, mîinile începuseră să i se răcească... Uite, acesta e sîngele ei...
— Şi dacă dă cineva peste ea ?
— Aş ! Pînă dimineaţă, nu intră nimeni în odaia ei. De-abia atunci o s-o descopere. Îşi şterse mîna cu o cîrpă.

Nu îndrăzneau nici măcar să se privească. Dominic întinse mîna. Ea scoase din sîn zece bancnote pe care i le întinse.

— Mulţumesc, zise el. Dacă ar fi s-o fac iar, nu m-ai mai convinge. Un greu păcat mă încarcă.
— S-o ştergi. Ia-o la fugă şi ai să-i ajungi pe ceilalţi pînă nu pornesc cu barca.
— L-au luat pe Raoul d'Andrésy ?
— Da.
— Cu atît mai bine, mi-a dat mult de furcă omul, de cincisprezece zile încoace. Mă bănuia. Ah !... încă un cuvînt... ce-i cu pietrele preţioase ?
— Le avem.
— Nu mai e nici o primejdie ?
— Sînt în tezaurul unei bănci din Londra.
— Sînt multe ?
— O valiză plină.
— Drace ! să-mi revină partea mea vreo sută de mii de franci ?
— Mai mult. Haide, grăbeşte-te... Sau poate vrei să m-aştepţi...
— Nu, nu, zise el repede. Mă grăbesc să fiu departe... cît mai departe cu putinţă... Dar dumneata ?...
— Am să caut dacă nu sînt rămase cumva pe-aici hîrtii primejdioase pentru noi şi pe urmă vă ajung...

El plecă. Ea rămase numaidecît să caute prin sertarele mesei ale unui birou şi negăsind nimic, căută şi prin buzunalele hainelor de la căpătîiul patului. Portvizitul îi

atrase numaidecît atenția. El conținea bani, cărți de vizită și o fotografie. Era fotografia Clarissei d'Etigues.

Josephine Balsamo o privi multă vreme, cu o expresie în care nu era numai ură, ci o îndîrjire care nu iartă.

Apoi rămase nemișcată, într-una din acele atitudini îngîndurate, cînd vederea ei se fixa parcă asupra unui spectacol dureros, pe cînd buzele își păstrau dulcele lor surîs.

În fața ei se afla o oglindă în care vedea reflectîndu-i-se fața. Ea se privi cîteva minute. Apoi căzu iar în visare. Suna și sfertul după unsprezece. Ea nu se mișca. S-ar fi zis că doarme, că doarme cu ochii mari deschiși, și nemișcați.

Cu timpul însă, ochii aceștia căpătară o expresie mai puțin vagă, care căuta să se fixeze. Ca și în anumite visuri unde ideile, mai întîi încîlcite și incoerente, se transformă într-o idee din ce în ce mai precisă, într-o imagine din ce în ce mai exactă. Care era acea imagine, tulburătoare pe care i se părea că o vede și cu care în zadar încerca să se obișnuiască ? Ea venea dinspre pologul care acoperea patul și care-l înconjura cu perdele grele de stofă. În dosul acestor perdele se afla, desigur, vreun spațiu liber, căci s-ar fi zis că de acolo o mînă mișcă perdelele. Și mîna asta capătă contururi din ce în ce mai reale. Un braț, un umăr îl urmară și deasupra acestui umăr apăru un cap.

Josephine Balsamo, obișnuită cu ședințele de spiritism unde umbrele închipuie fantome, dădu un nume aceluia pe care imaginația ei îngrozită îl face să se ivească din întuneric. Fantoma era îmbrăcată în alb ; nici ea nu ar fi putut fi sigură, dacă gura fantomei avea un surîs drăgăstos sau o strîmbătură zeflemitoare.

Josephine murmură : Raoul... Raoul... Ce cauți aici ?

Fantoma dădu perdeaua la o parte și ieși de după pat.

Josine lasă ochii în jos, oftînd, apoi îi ridică iar. Halucinația continua și silueta se apropia cu mișcări care clătinau din loc mobilele și tulburau liniștea nopții. Ea voi să fugă. Dar în aceeași clipă simți pe umăr apăsarea

unei mîini care era caldă, materială... O voce veselă exclamă :

— Știi, Josephine, dacă vrei să-ți dau un sfat, e ca să rogi pe prințul Lavorneff să-ți ofere un mic voiaj de odihnă. Ai mare nevoie, dragă Josephine. Cum, m-ai luat drept o fantomă, pe mine, Raoul d'Andresy ? E drept că sînt în cămașă și izmene. Totuși ar trebui să mă cunoști...

Pe cînd își punea hainele și-și înnoda cravata, ea repetă :

— Tu ești... Tu ești !...

— Ei, Doamne, chiar eu sînt !

Și așezîndu-se lîngă ea, continuă :

— Și mai ales, te rog, să nu-l înjuri pe prințul Lavorneff și să nu crezi că m-a scăpat iar din mînă. Nu, nu, el și cu prietenii lui n-au luat pe sus decît un manechin împachetat în cuverturi. Eu însă n-am părăsit nici o clipă locul din spatele patului, unde m-am ascuns de cum te-ai depărtat de fereastra, de unde mă spionaseși.

Josephine Balsamo rămase înmărmurită și incapabilă să facă vreun gest, chiar dacă cineva s-ar fi năpustit asupra ei cu ciomagul.

— Drace, parcă n-ai prea fi în apele tale ! Vrei cumva un păhăruț de lichior ca să-ți vii în fire ? De altfel, Josephine, îți mărturisesc că-ți înțeleg situația și nici în ruptul capului n-aș vrea să fiu în pielea ta. Toți tovarășii sînt departe... nimeni nu-ți poate da vreun ajutor și în fața ta, într-o cameră închisă, se află numitul Raoul. Ai de ce să vezi lucrurile în negru. Biata Josephine ! Ce prăbușire grandioasă suferi acum !

El se aplecă și ridică fotografia Clarissei :

— Ce frumoasă e logodnica mea. Nu-i așa ? Am văzut cu plăcere că o admirai adineauri. Știi că facem nunta peste cîteva zile ?

Josephine Cagliostro murmură :

— A murit !

— Da, am auzit și eu așa ceva. Tînărul de mai adineauri a înjunghiat-o în patul ei ?

— Da.

— Cu pumnalul ?

— Da, de trei ori drept în inimă.

— Oh ! o singură lovitură ar fi fost de-ajuns, observă Raoul.

Ea repetă încet ca pentru sine :

— A murit, a murit !

El rîse ironic :

— Ce vrei ! De-alde astea se întîmplă în toate zilele. Şi pentru un lucru de nimic ca ăsta doar nu vei fi vrînd să-mi schimb proiectele. Moartă sau vie o iau de nevastă. Duc lucrul la capăt. Ai ştiut doar să te aranjezi şi tu, Josephine !

— Ce vrei să spui ? întrebă Josephine, pe care tonul ironic al lui Raoul începea s-o neliniştească.

— Păi da ! Şi pe tine baronul te-a înecat o dată. A doua oară te-ai înecat cu corabia „Licuriciul". Şi cu toate astea nimic nu te împiedică să fii aici. Tot aşa, nu e nici un motiv ca să nu mă însor cu Clarissa, pentru că a căpătat trei lovituri de pumnal în inimă. Şi mai întîi eşti chiar aşa de sigură de cele ce spui ?

— Unul dintre oamenii mei a înjunghiat-o.

— Sau, cel puţin, ţi-a spus că a făcut-o !

Ea obiectă :

— Dar de ce m-ar fi mințit ?

— Ei, ca să pună mîna pe cele zece bancnote pe care i le-ai dat.

— Dominic nu e în stare să mă trădeze. Nici pentru o sută de mii nu m-ar trăda. De altfel mă aşteaptă şi acum, împreună cu ceilalţi.

— Eşti foarte sigură că te aşteaptă, Josine ?

Ea tresări. Avea impresia că se zbate într-un cerc care se strîngea tot mai mult în jurul ei.

Raoul dădu din cap.

— Foarte comod, zău, naufragiul tău ! Te-ai încărcat cu crime, ai mîinile roşii de sînge, poliţia te caută. Faci să se scufunde o corabie veche şi tot trecutul de crime, comoara furată, bogăţiile, totul se duce la fund. Treci drept moartă. Reînvii apoi şi reîncepi mai departe, sub un alt nume, să omori, să torturezi şi să-ţi scalzi mîinile

în sînge. Haida-de, femeie, alții să te creadă. Eu, cînd am citit despre naufragiul tău, mi-am spus :

— Deschide bine ochii, Raoul ! Și am venit aici.

După o oarecare tăcere, el continuă :

— Ei, Josephine, vizita trebuia neapărat să se întîmple. Și în mod fatal, trebuia s-o pregătești cu ajutorul vreunui complice. În mod fatal, iahtul prințului Lavorneff trebuia să se îndrepte într-o noapte încoace. Fiind convins de lucrul acesta, mi-am luat toate măsurile de prevedere, și prima grijă a fost să cercetez în jurul meu, dacă nu cumva se află pe-aici vreo persoană cunoscută, din anturajul tău. Era doar simplu ca bună ziua.

Și din prima clipă l-am recunoscut pe domnul Dominic, pe care doar l-am văzut de vreo două ori în tovărășia lui Leonard. Dominic este un servitor foarte oredincios, dar pe care teama de jandarmi și de o ciomăgeală bună, pe care i-am dat-o l-au înmuiat pînă într-atît încît, cu toată credința lui, a trecut în serviciul meu și mi-a dovedit-o trimițîndu-ți rapoarte false și făcîndu-te să cazi în cursa pregătită de mine. Cîștigul pentru el : cele zece bancnote ieșite din buzunarul tău și pe care n-ai să le mai vezi, căci credinciosul servitor s-a întors la castel fiind sub protecția mea.

Asta este situația, dragă Josephine. Firește că te-aș fi putut scuti de această comedie și să-ți ies pur și simplu înainte, chiar de la început, pentru plăcerea de a-ți strînge mai repede mîna. Dar am voit să văd cum ai să conduci operațiile și, stînd în umbră, am voit să văd cum vei primi știrea asasinării Clarissei d'Etigues.

Josine se trase înapoi. Raoul nu glumea. Aplecat asupra ei, el continuă cu o voce din ce în ce mai aspră :

— Putințică emoție... foarte puțină... a fost tot ce ai simțit. Ai crezut că biata fată a murit — a murit din ordinul tău, și ai rămas totuși liniștită. Moartea altora n-are nici o importanță pentru tine. Tinerețe, viață, le suprimi, ca și cum ai omorî o muscă. Fără vreo remuscare... Firește, nu rîzi... dar nici nu plîngi. În realitate ți-e indiferent. Mi-aduc aminte că Beaumagnan te-a numit odată „creatură infernală". Atunci vorba asta m-a revoltat. Cu toate acestea a avut dreptate. Ai în sufletul tău ceva infernal. Ești un fel de monstru la care nu mă pot

gîndi fără spaimă. Dar tu singură, Josephine, nu te înspăimînți cîteodată de tine ?

Și apropiindu-se și mai mult de ea, urmă cu vocea insinuantă :

— Spune drept, Josine, te înspăimînți și tu, nu-i așa ? Te apucă și pe tine groaza de cele ce faci ?

Josine era atît de deprimată, încît, fără să vrea, murmură :

— Da... cîteodată... dar nu trebuie să-mi vorbești de asta... Nu vreau să știu.. taci...

— Dimpotrivă, spuse Raoul, trebuie să știi... Dacă ți-e groază de crimele tale, de ce le săvîrșești ?

— Nu pot face altfel, răspunse istovită.

— Ai încercat ?

— Da, încerc, lupt, dar sînt totdeauna învinsă. Am fost învățată să fac rău... fac răul, cum alții fac binele... Fac răul tot așa cum respir... Așa a vrut...

— Cine ?

Ea murmură cu voce stinsă :

— Mama !

— Mama ? Spioana ? Aceea care a combinat toată povestea cu Cagliostro ?

— Da... Dar n-o acuza... Mă iubea mult... Dar n-a putut reuși... sărăcise, nu mai avea ce mînca și a voit ca eu să reușesc în viață... să fiu bogată.

— Ai fost doar frumoasă... Frumusețea, pentru o femeie, este cea mai mare bogăție. Frumusețea e suficientă...

— Și mama a fost frumoasă, și totuși frumusețea nu i-a folosit la nimic.

— Îi semănai ?

— Ca două picături de apă. Asemănarea asta mi-a fost fatală. Ea a voit să continuu marea ei idee... moștenirea Cagliostro.

— Avea documente ?

— Un petic de hîrtie... lista celor patru enigme, pe care o prietenă a ei o găsise într-o carte veche... și care păreau cu adevărat notate de chiar mîna lui Cagliostro... Asta a înnebunit-o... ca și succesul ei la Curtea împărătesei Eugenia. Și așa, a trebuit să continuu. Ideea mi-a intrat în cap, încă de copilă. Mi s-a fixat astfel în creier această idee. Asta trebuia să fie soarta mea, profesiunea

mea, cu ideea asta trebuia să-mi cîştig viaţa... Eram fiica lui Cagliostro... Am reluat viaţa ei, şi viaţa lui... o viaţă strălucitoare, ca acelea pe care o descriu romanele... viaţa unei aventuriere adorate de toţi şi stăpînind lumea. Nici un fel de scrupule... Nici o conştiinţă... Trebuia s-o răzbun pentru tot ceea ce suferise ea. Cînd a murit mi-a lăsat moştenire un singur cuvînt : Răzbună-mă !

Raoul sta pe gînduri. Apoi spuse :

— Bine, aşa o fi. Dar crimele ? Nevoia de a omorî ?

El nu putu să-i priceapă bine răspunsul şi nici pe cel din urmă cînd el îi mai ceru o precizare :

— Dar nu te-a crescut numai mama, ca să te îndrepte spre rău. Ai avut doar şi tată, Josine. Cine a fost acesta ?

I se păru că aude numele lui Leonard. Dar voia ea oare să spună că Leonard era tatăl ei, că el era omul care fusese expulzat din Franţa în acelaşi timp cu spioana, sau că Leonard o învăţase la crimă ?

Raoul n-o mai putu descoase. Ea plîngea în tăcere, şi-i apucase cu deznădejde mîinile pe care el avusese slăbiciunea să i le lase, şi acum Josine le acoperea cu sărutări şi lacrimi. În suflet i se infiltra încetul cu încetul o milă pe care nu şi-o putea stăpîni. Creatura aceea rea i se părea acum o făptură omenească, o femeie stăpînită de un instinct maladiv, care se lăsa condusă de forţe cărora nu se putea împotrivi şi pe care trebuia s-o judece cu oarecare îndulgenţă.

— Nu mă respinge, îl ruga ea. Tu eşti singura fiinţă pe lume care ar fi putut să mă mîntuie de rău. Am simţit-o din prima clipă. Tu ai ceva sănătos, echilibrat... Ah ! Dragostea... ea m-ar fi îmblînzit... şi niciodată nu te-am iubit decît pe tine... Şi dacă tu mă alungi...

Cuvintele buzelor gingaşe îi mergeau la inimă. Toată voluptatea şi toată dorinţa înfrumuseţau această milă pernicioasă care înmoaie voinţa bărbaţilor.

Şi poate dacă Josephina s-ar fi mulţumit cu această mîngîiere umilă, el s-ar fi lăsat învins de ispita de a se apleca asupra ei şi de a gusta încă o dată savoarea acelei guri care i se oferea. Dar ea ridică încet capul, îşi trecu braţele pe după gîtul lui şi i se uită în ochi. Privirea ei însă fu de-ajuns ca Raoul să nu mai vadă în ea pe femeia care imploră, ci pe aceea care vrea să seducă, şi

pentru aceasta se servește de duioșia ochilor și de dulceața buzelor ei.

Privirea leagă pe îndrăgostiți. Dar Raoul știa atît de bine ce se ascunde în dosul acelei expresii fermecătoare, nevinovate și îndurerate !

El își reveni în fire, încetul cu încetul. Se smulse din brațele ispitei și, respingînd-o pe sirena care-l ademenise, i se adresă cu o voce de gheață.

— Ți-aduci aminte... într-o zi... pe șalupă... ne-a fost teamă unul de altul, voiam parcă să ne sugrumăm. Același lucru e și astăzi. Dacă mă întorc în brațele tale, sînt pierdut. Mîine, poimîine, mă pîndește moartea...

Ea se ridică, imediat, dușmănoasă și rea. Mîndria punea iar stăpînire pe ea și, brusc, fruntea se înstăpîni iar între ei, făcîndu-i să treacă fără tranziție dintr-un fel de amorțeală în care-i ținuse amintirea dragostei, la o nevoie turbată de ură și potrivnicie.

— Da, reluă Raoul, în fond, încă din prima zi am fost dușmani înverșunați. Fiecare din noi nu s-a rivalul nechemat... În creierul tău imaginea mea se alia totdeauna cu gîndul morții... Cu voie sau fără voie, tu mă condamnaseși.

Ea dădu din cap și răspunse agresiv :

— Pînă acum, nu !

— Dar, acum, da, nu-i așa? Numai că acum s-au schimbat lucrurile. Acum îmi bat joc de tine, Josephine. Ucenicul a devenit meșter și tocmai asta am voit să ți-o dovedesc, lăsîndu-te să vii aici și primind lupta cu tine. V-am lăsat pe tine și pe complicii tăi să mă atacați. Și acum sîntem unul în fața altuia și tu nu-mi poți face nimic. Ai fost învinsă pe toată linia. Clarissa trăiește. Eu sînt liber. Haide, frumoaso, ești bătută de toată linia, te compătimesc și nu mai rămîne decît să piei din viața mea.

Îi aruncă de-a dreptul în față cuvintele acestea injurioase, care o loveau ca niște pleasne de bici. Pălise ca o moartă. Fața i se descompusese și, pentru prima oară, frumusețea ei triumfătoare dădea semne de oboseală, de ofilire.

Ea scrîșni :

— Mă voi răzbuna.

— Imposibil, îi răspunse Raoul batjocoritor, ți-am tăiat ghearele. Ți-e frică de mine. Și asta e opera mea minunată : ți-e frică de mine. În fața mea te-ai fanat.

— Toată viața mea va fi consacrată de aci înainte numai răzbunării, murmură ea.

— Nu mai poți face nimic. Îți cunosc toate trucurile. S-a isprăvit cu tine, draga mea !

— Am alte mijloace.

Ea dădu din cap.

— Care ?

— Am averea aceea nemăsurată... bogățiile pe care am pus mîna...

— Mulțumită cui ? întrebă Raoul vesel. Nu mulțumită aripilor minții mele ?

— Poate. Dar eu am știut cum trebuie să procedez și au luat-o. Și asta e principalul. Tu te-ai risipit în vorbe, dar trebuia o acțiune hotărîtă, și pe asta am săvîrșit-o eu. Pentru că tu ești liber, și Clarissa trăiește, crezi că ai cîștigat victoria. Dar viața Clarissei și libertatea ta, Raoul, sînt lucruri mici pe lîngă marea operă care era ținta duelului nostru, adică miile de pietre prețioase. Aceasta era adevărata luptă, Raoul, și pe asta eu am cîștigat-o, căci averea e a mea

— Cine știe ! zise el batjocoritor.

— Ei aș, e a mea. Eu singură am băgat pietrele în valiză, eu singură am dus-o cu „Licuriciul" la Londra, unde se află și acum, în tezaurul băncii, legată și pecetluită ca în prima clipă...

— Da, da, aprobă Raoul, e adevărat, sfoara e nouă-nouță, bună, rezistentă.. pecețile sînt în număr de cinci, din ceară violetă, cu inițialele J.B... Josephine Balsamo. Cît despre valiză, este făcută din piele galbenă... are curele și mînere tot de piele... o înfățișare obișnuită, simplă, care nu atrage atenția...

Josephine ridică spre el niște ochi speriați.

— Știi asta ?... De unde ?...

— Am petrecut cîtva timp împreună, eu și cu drăguța ta valiză, cîteva ore... zise el rîzînd.

Ea îngînă :

— Minți ! Improvizezi !... Valiza nu m-a părăsit nici o clipă...

— Dar n-ai băgat-o în cala „Licuriciului" ?

— Am stat toată vremea pe trapa care închide cala, iar un om de-al meu a supravegheat ferestruica pe care ai fi putut tu intra și asta tot timpul cît am stat în portul Havre.

— Știu.

— De unde știi ?

— Pentru că eram jos în cală.

— Minți... minți... bîigui Josephine furioasă.

El continuă :

— La ora zece Leonard s-a apropiat de tine. Citea ziarele de seară și știa de sinuciderea lui Beaumagnan. La ora unsprezece ați ridicat ancora. La miezul nopții, în largul mării v-ați apropiat de alt vapor. Leonard, care a devenit prințul Lavorneff, a supravegheat transbordarea. Toți oamenii, toate coletele de oarecare valoare au trecut pe puntea celuilalt vas, și mai ales valiza prețioasă pe care ai scos-o din fundul calei. Și pe urmă „Licuriciul" a putut să piară.

Îți mărturisesc că am petrecut atunci cîteva minute foarte neplăcute. Rămîneam singur. Pe „Licurici" nu mai exista nici un om din echipaj, vasul plutea în voia soartei, parcă era un om beat. Se învîrtea în neștire. Și pe urmă îți bănuiam intenția... mă gîndeam că undeva se află o bombă care curînd va exploda...

Mă trecuseră sudorile. Să mă arunc în apă ? Eram tocmai să mă dezbrac, cînd observai cu o bucurie care mă făcu aproape să leșin că în urma corăbiei, se legăna o barcă, legată cu un odgon. Asta mi-a fost salvarea. Peste cîteva clipe mă și așezasem în barcă, de unde am putut privi flacăra izbucnită pe corabie, la o sută de metri de mine și am auzit detunătura care s-a răspîndit pe suprafața apei, ca ecourile unui tunet. „Licuriciul" sărise în aer.

Noaptea următoare, după ce valurile m-au împins fără cîrmă, m-am găsit aproape de țărm, nu departe de capul Antifer. Am sărit în apă și am ieșit la mal. În aceeași zi m-am prezentat aici... pentru a mă pregăti în vederea amabilei tale vizite, scumpă Josephine.

Ea ascultase, fără să-l întrerupă și destul de liniștită. Părea că spune : vorbă de clacă. Principalul era valiza. Că Raoul se ascunsese pe corabie și că pe urmă reușise să scape, nu avea nici o importanță.

Ea șovăia, totuși, să-i pună întrebarea hotărîtoare, știind bine că Raoul nu era omul să rişte atît de mult ca să nu obțină nici un rezultat decît să-și salveze pielea. Era albă ca varul.

— Ei, zise acum Raoul, n-ai să-mi pui nici o întrebare ?

— Ce să te întreb ? Ai spus-o singur... Mi-am luat valiza și am pus-o la loc sigur.

— Și n-ai verificat-o ?

— Nu ! Pentru ce s-o deschid ? La ce bun ? Sforile și peceţile sînt întregi.

— Și n-ai observat urmele unei găuri făcute în piele ?

— O gaură ?

— Păi ce, crezi că am stat două ore lîngă valiză fără să fac nimic ? Ei aș, doar nu sînt eu prostul acela !

— Și ? făcu ea cu voce înăbușită.

— Ei, draga mea, cu multă, multă răbdare am scos prin gaura aceea tot ce era în valiză, așa că...

— Așa că ?...

— Tu cînd o vei deschide nu vei găsi în ea decît marfă care mi-a fost la îndemînă... pe care am scos-o din sacii cu provizii din cală... cîteva kilograme de fasole și linte... în sfîrșit, în sfîrșit lucruri pentru care cred că nu merită să plătești chirie ca să fie păstrate în tezaurul băncii din Londra.

Ea încercă să protesteze și murmură :

— Nu e adevărat... e imposibil ca să fi...

Raoul scoase dintr-un dulap o cupă din care răsturnă în mînă două-trei duzini de diamante, rubine, safire și începu să se joace cu ele, vînturîndu-le dintr-o mînă într-alta.

Josephine Balsamo simțea că se sufocă. Ea sări în picioare, lividă și cu brațul întins. Ar fi voit să-l insulte pe dușman, să-l lovească. Dar nu mai avea putere. Începu să dea din mîini, ca un om care se înecă, apoi se prăbuși pe pat, gemînd și plîngînd.

Raoul, fără să se emoționeze, aștepta sfîrșitul crizei. Dar mai avea încă ceva de spus și continuă batjocoritor :

— Ei, te-am bătut ori nu ? Te-am făcut knok-out ? Înfrîngere pe toată linia, hai ? Asta am dorit din toată inima, Josephine. Vei pleca de-aici convinsă că nu poți să-mi faci mie nimic și că cel mai bun lucru e să renunți la toate micile tale mașinații. Voi fi fericit în pofida ta, și Clarissa de asemenea, și vom avea mulți copii. Și va trebui să înghiți toate adevărurile acestea, căci n-ai încotro.

El începu să se plimbe prin odaie, continuînd din ce în ce mai vesel :

— Ce vrei, ai avut ghinion. Ai pornit la luptă cu un om care e de o mie de ori mai tare și mai șiret decît tine, biată Josephina. Mă crucesc singur de puterea și de șiretenia mea, zău așa ! Ce fenomen de iscusință, de viclenie, de intuiție, de energie și de vedere clară sînt eu ! Nimic nu-mi scapă. Citesc ca într-o carte deschisă în creierul dușmanilor mei. Cele mai mici gînduri ale lor le ghicesc. Așa, în această clipă, tu-mi întorci spatele, nu-i așa ? Ei bine, îmi dau perfect seama că ai de gînd să bagi mîna în sîn să scoți revolverul și să...

Nu sfîrși fraza. În aceeași clipă, contesa Cagliostro se întoarse cu revolverul în mînă.

Glontele porni. Dar Raoul, care era pregătit, avu timp să-i apuce brațul, să i-l sucească și să-l întoarcă chiar spre ea. Ea căzu lovită în piept.

Scena fusese atît de neașteptată și dezlegarea atît de repede încît rămase împietrit în fața corpului nemișcat, care zăcea acum cu fața albă ca varul.

Nu era însă neliniștit. Nu credea că murise, și într-adevăr, aplecîndu-se asupra ei constată că inima îi bătea regulat. Găsi niște foarfeci și-i tăie bluza. Glontele trecuse pieziș și-i zdrelise numai pielea, deasupra aluniței pe care o avea pe piept.

— Rană fără gravitate, spuse el, gîndindu-se totuși că moartea unei asemenea ființe ar fi fost un lucru foarte drept.

Rămăsese cu foarfecele în mînă și se întreba dacă nu era de datoria lui să nimicească această frumusețe prea

prefăcută, să-i ciopîrțească fața spre a o împiedica pe viitor pe această sirenă periculoasă să mai facă rău în jurul ei. O tăietură în cruce pe obrazul catifelat, ca să-i rămînă o cicatrice pentru toată viața, — ce pedeapsă și ce operă folositoare ! Cîte nenorociri înlăturate și cîte crime preîntîmpinate !

Nu-l lăsă însă inima și nici nu voi să-și ia acest drept. Dar dacă va folosi oglinda ei miraculoasă ?! Lăsă lucrurile așa...

Rămase multă vreme cu ochii la ea, fără mișcare, copleșit de o tristețe fără margini. Lupta îl istovise. Se simțea plin de amărăciune și de dezgust. Ea fusese întîia lui dragoste mare ; și sentimentul acesta, în care o inimă nevinovată pune atîta dăruire și din care păstrează o amintire atît de dulce, lui nu-i putea totuși lăsa decît venin și ură. Toată viața el nu va mai putea scăpa de cuta de pe față ce i-o lăsa dezamăgirea, iar în sufletul lui tînăr, de impresia de ofilire.

Ea începu să răsufle mai puternic și deschise ochii. Atunci el simți nevoia irezistibilă de a nu o mai vedea și nici măcar de a se mai gîndi la ea.

Deschise fereastra și rămase în ascultare. I se părea că aude pași dinspre faleză. Leonard, ajungînd la țărm, constatase probabil că răpiseră un manechin și îngrijorat de soarta Josephinei, venise să vadă ce se întîmplase de nu mai sosește.

— N-are decît s-o găsească aici și s-o ia ! se gîndi el. De e moartă ori nu, de e fericită sau nenorocită, puțin îmi pasă... Nu mai vreau să știu de ea. Mi-a fost de-ajuns iadul de pînă acum !

Și fără o vorbă, fără o privire spre femeia care-i întindea brațele și îl implora, el păși spre ușă și ieși...

A doua zi dimineața, Raoul se anunță la Clarissa d'Etigues. Pentru a nu atinge prea devreme răni pe care le ghicea atît de sensibile, n-o mai revăzuse pe tînara fată. Ea știa însă că era ocolo și el pricepu îndată că vremea avea să aline suferința ei.

Într-adevăr, obrajii recăpătaseră rumeneală, iar ochii îi străluceau de speranță.

— Clarissa, îi spuse el, chiar din prima clipă, ai făgăduit să-mi ierți toate păcatele.

— N-am ce să-ți iert, Raoul, afirmă tînăra fată care se gîndea la tatăl ei.

— Ba da, Clarissa, ți-am pricinuit mult rău. Mi-am pricinuit și mie, și acum nu-ți cer numai dragostea ci și îngrijirea și protecția ta. Am nevoie de tine, Clarissa, pentru ca să uit niște amintiri neplăcute, ca să capăt din nou încredere în viață și să mă lupt cu apucăturile destul de rele pe care le am în mîne și care mă tîrăsc... unde nu vreau... Dacă nu-mi refuzi ajutorul, sînt sigur că voi fi un om cinstit și-mi iau obligația, și-ți făgăduiesc să te fac fericită. Vrei să fii nevasta mea, Clarissa ?

Ea îi întinse mîna.

După cum presupunea Raoul, tot sistemul acela vast de intrigi și de mișelii, înjghebat pentru a pune mîna pe comoară, nu ieși la lumină. Sinuciderea lui Beaumagnan, aventurile Josephinei Pellegrini, personalitatea misterioasă a contesei Cagliostro, fuga ei, naufragiul „Licuriciului", toate aceste întîmplări diverse nu fură cercetate de justiție, care nu voi sau nu știu să facă legătura între ele. Memoriul cardinalului fu distrus sau dispăru. Tovarășii lui Beaumagnan se răspîndiră pe la casele lor și nu se mai întîlniră. Și astfel totul fu dat uitării. Cu atît mai mult, nu putea fi bănuit rolul lui Raoul în această afacere și căsătoria lui trecu neobservată. Prin ce minune reușise să se însoare sub numele vicontelui Raoul d'Andrésy ? Fără îndoială minunea se săvîrșise numai cu ajutorul celor doi pumni de pietre prețioase, scoase deocamdată din comoară. Cu bani cumperi multe complicități.

Astfel se făcu că numele lui Arsène Lupin nu se afla pe nici un registru de stare civilă, pe nici un act autentic. Nicăieri nu fu vorba de Arsène Lupin, nici de tatăl lui, Theophraste Lupin. În mod legal nu mai exista decît vicontele Raoul d'Andrésy, care plecase în călătorie prin Europa, împreună cu vicontesa d'Andrésy, născută Clarissa d'Etigues.

Două evenimente se întîmplă în acea epocă. Clarissa dădu curînd naștere unei fiice care însă nu avu parte de viață. Iar peste cîteva săptămîni, Clarissa află de moartea tatălui ei. Într-adevăr, Godefroy d'Etigues și Bennetot pieriră în timpul unei plimbări cu barca pe mare. Accident ? Sinucidere ? Cei doi veri, în ultimul timp, treceau drept nebuni și toată lumea fu convinsă că se omorîseră. Mergea însă și zvonul că era vorba de o crimă și se pomenea chiar de un iaht care ar fi scufundat barca, apoi fugise. Dovezi însă nu existau.

În orice caz, Clarissa nu voia să se atingă de averea tatălui ei. Ea o dărui instituțiilor de binefacere.

Alți ani trecură, ani fermecători, fără griji, Raoul își ținuse una din făgăduielile pe care le făcuse Clarissei : ea era cu adevărat fericită.

Cealaltă făgăduială însă nu şi-o ţinu : om cinstit nu devenise. Asta nu putea. Avea în sînge nevoia de a lua, de-a combina, de-a înşela, de-a petrece pe socoteala altuia. Din instinct, era contrabandist, şarlatan, pirat, conspirator şi mai ales şef de bandă. De altfel în şcoala Josephinei Cagliostro, îşi dăduse seama cu oarecare trufie de calităţile cu adevărat excepţionale care-l scoteau din rîndul oamenilor obişnuiţi. Avea încredere în geniul lui. Credea că are dreptul la o soartă fantastică, altfel decît a tuturor celorlalţi oameni care trăiau pe vremea lui. Şi de aceea înţelegea că trebuie să fie deasupra tuturor, un adevărat stăpîn al destinului lor.

Pe ascuns de Clarissa şi fără ca ea să fi avut vreodată cea mai mică bănuială, încercă întreprinderi şi reuşi în afaceri, în care autoritatea lui se afirmă tot mai mult şi darurile lui cu adevărat supraomeneşti se dezvoltară la maximum.

Înainte de toate însă, îşi zicea el, lucrul cel mai important este liniştea Clarissei ! Îşi respecta nevasta. Nu admitea ca ea să ştie că e nevasta unui hoţ.

Fericirea lor dură cinci ani. La începutul celui de al şaselea an Clarissa muri în urma unei naşteri. Ea îi lăsă un fiu pe care-l botează Jean.

A treia zi însă acest fiu dispăru, fără ca cel mai mic indiciu să-i îngăduie lui Raoul să descopere cine pătrunsese în căsuţa din Auteuil, unde locuia, nici în ce mod reuşise să pătrundă.

Nu încăpea însă nici o îndoială asupra persoanei care pusese la cale lovitura. Raoul, care nu se îndoia deloc că tot Josephine purta vina înecului celor doi veri, nu se îndoi nici asupra faptului că era şi autoarea ultimei mişelii. El mai aflase că şi Dominic murise otrăvit. Nu mai încăpea vorbă că şi răpirea copilului o organizase tot contesa Cagliostro.

Durerea îl schimbă cu totul. Nemaiavînd nici nevastă, nici copil ca să-l oprească, el se aruncă hotărît pe calea pe care-l împingeau atîtea forţe. Dintr-o zi pe alta, el devenise Arsène Lupin. Nimic nu-l mai oprea. Nimic nu mai menaja. Ba dimpotrivă. Nu se mai dădu îndărăt de la scandaluri, de la provocări. Manifesta o trufie, o ade-

vărată obrăznicie, sfidînd pe toată lumea. Numele lui Arsène Lupin îl afișa pe ziduri sau și-l lăsa pe cărți de vizită în casele de bani. Devenise faimosul Lupin.

Dar, sub acest nume, ori sub diferite alte nume pe care îi plăcea să le ia, — de se numea contele Bernard d'Andrésy (furase actele unui văr mort în străinătate), ori Horace Velmont, colonelul Sparmiente, ducele de Charmerace, prințul Sernin sau don Luis Perena, totdeauna, peste tot, în mijlocul tuturor luptelor și sub toate măștile, Raoul o căuta pe contesa Cagliostro și pe Jean, fiul lui.

Își va regăsi el fiul? A revăzut-o vreodată pe Josephine Balsamo? Asupra acestor chestiuni a păstrat, pînă acum, tăcerea cea mai adîncă. Poate că într-o zi vom afla...

— Sfîrșit —

CUPRINS

Conspiratorii 5
Josephine Balsamo, născută în 1788 14
Tribunalul închizitorial 24
Atentatul 36
Unul din cele șapte brațe 43
Oglinda cu puteri miraculoase 51
Cad măștile 60
Stîncă tarpeiană 83
Mîna mutilată 94
Farul cel vechi 105
Geniu și nebunie 118
Taina călugărilor 134
Creatura infernală 146
Epilog 165

Consilier editorial : N. Frânculescu
Tehnoredactor : VALERIA ROȘCA

Tiparul executat sub comanda nr. 822 la I. P. „Filaret", str. Fabrica de chibrituri nr. 9—11, București România

Lei 252

ISBN 972 550 1

COLECTIA